

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2008/43 • 31 Ekim 2008 • 1 YTL

Büyük Ekim Devrimi 91.,

Yeni Ekimler'in Partisi

10. yılında!

Emperyalist
saldırganlık ve
işgale karşı
1 Mayıs'a!

Ekim Devrimi
91. Yılında!
Sosyalizm
Kazanacak!

Çözüm
ne seçimde
ne mecliste!
Tek Yol Devrim!
Kurtuluş
Sosyalizm!

TKİP

TKİP
Türkiye Komünist İşçi Partisi

TKİP
Türkiye Komünist İşçi Partisi

Devrimin ve
Sosyalizmin
Partisi

Bizim DENİZ'ler
Emperyalizme
Geçit Vermez!

Parti
Sınıf
Devrim!

**Parti, sınıf,
devrim,
sosyalizm!**

Türkiye Komünist İşçi Partisi

Türkiye Komünist İşçi Partisi

Saf

İÇİNDEKİLER

Ekim Devrimi'nin 91. yılında sosyalizm güncel, Yeni Ekimler ve Partisi yakıcı bir ihtiyaçtır!	3
Tekeller, krizin faturasını emekçilere ödetmek için tensikata başladı!	4
Patronlarla Amerikancı AKP hükümetinden saldırı sinyalleri... ..	5
Ekonomik kriz ve sendikaların tutumu	6-7
Krizin faturasını ödememek için mücadeleyle!	8-9
Tüm sömürücülerin evrensel korkusu: Küçük generaller	10
Devlet terörü tırmanıyor!	11
Metal TİS'lerinde son durum ve görevlerimiz... ..	12
Metal işçileri metal patronlarını uyardı	13
İşçi emekçi hareketinden... ..	14-15
<u>Kadın çalışmasının önemi ve sorunları...</u>	
Yüzü kitlelere dönük etkin bir işçi ve emekçi kadın çalışması hedeflenmelidir!	16-17
Kapitalizmin krizi ve emekçi kadınlara yansımaları... ..	18
Kot taşılama mı, işçi mezarlığı mı?...	19
İzmir'de metal işçileri toplandı!...	20
"Tuzla Tersaneleri filika cinayetini" yargılayacak mahkeme henüz bulunamadı!	21
Gençlikten... ..	22-23
Dünyadan... ..	24-25
Sınıfın manifestosu, manifestonun sınıfı: Buluşamayan nehirler mi?	
Yüksel Akkaya	26
Durum ve gelişmelerin yönü...	
M. Can Yüce	27
Finansal tsunami, öncü sarsıntıdan büyük çöküşe mi?	
Kapitalizmin krizi ve işçi sınıfı / 2	
Volkan Yaraşır	28-29
Mamak İşçi Kültür Evi 8. mücadele yılını bir etkinlikte kutladı!	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/43 ● 31 Ekim 2008

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık
Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Proletaryanın ilk şanlı zaferi Ekim Devrimi'nin üzerinden 91 yıl geçti. Bu zafer henüz nihai olarak tüm dünya proletaryasının kazanımı olarak tarihe yazılmasa da Ekim Devrimi'nin ışığı hala işçi sınıfının yolunu aydınlatmaya devam ediyor.

Ekim Devrimi'yle inşasına başlanan ilk sosyalist işçi devleti dünya tarihinde yeni bir çağ açtı. Ezilen ve emperyalist savaşların boyunduruğundan kendi kurtuluşuna doğru ilerleyen Sovyet halkları insanlığın kurtuluşunun aynı zamanda Ekim Devrimi'nin ideallerinde olduğunu gösterdi. Sosyalist Ekim Devrimi ezilenlerin ve emekçilerin kapitalizme karşı ilk büyük zaferi oldu. Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Avrupa'nın yıkılışından sonra emperyalistler sevinç çılgınlıkları attılar. "Dünyayı dolaşan hayalet"ten ebediyen kurtulduklarını sandılar. Çürümüş asalaklar devrim ve sosyalizm davasının yenildiğini, "çağdışı" kaldığını empoze etmeye koyuldular. Amaçları milyonların umutlarını kırmak, devrime ve sosyalizme olan inancı bitirmek, umudu yok etmekti.

Ancak tarihsel zaman dilimi içerisinde bu zafer nidalarının üzerinden henüz çok fazla bir zaman geçmeden yanıldıklarını anladılar. Emperyalist-kapitalist sistemin ideologlarının dahi itiraf etmek zorunda kaldıkları gibi, son kriz dalgası, kapitalist barbarlığın çöküşünün hiç de imkansız olmadığını, kutsanan ebedi kapitalist sistemin "kağıttan bir kaplan" gibi yıkılacağını sinyallerini güçlendirdi. Devrim ve sosyalizm umudu emekçi kitlelerde yeniden yeşermeye başladı. Burjuva kalemler dahi "Marks haklıymış!" söylemlerini kullanmaya başladı.

Kapitalizm insanlığa kan ve gözyaşı, yozlaşma ve çürüme, savaşlar ve faşist barbarlıktan başka bir şey verememektedir. Bunun böyle olması kapitalizmin doğasında vardır ve kaçınılmazdır. Temel demokratik hak ve özgürlüklerin gaspına polis devleti uygulamaları, tahkim edilen baskı ve terör rejimleri eşlik etmektedir. Dünya kapitalist sistemi çöküşünü hızlandırırken proletarya için sosyalizmden başka bir seçenek kalmadığı gerçeği kendisini her geçen gün daha fazla hissettirmektedir. Dünyada yaşanan siyasal gelişmeler önümüzdeki dönemde sosyalizmin insanlık için gittikçe güçlenen bir alternatif haline geleceğinin

güçlü işaretlerini vermektedir.

Bugün Türkiye topraklarında devrim ve sosyalizm mücadelesinin nihai başarısının yegane temsilcisi ve garantisi komünist işçi partisidir. Devrimci sınıf programı ve çizgisi, devrimci direnişçi kimliği ile komünist işçi partisi Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin gerçek ve giderek güçlenen devrimci sınıf partisi olma yolunda ilerlemektedir.

Önemli ve zor dönemlerden sarsılmaz devrimci iradesiyle güçlenerek çıkan ve devrimci çizgisinde ısrar eden komünist işçi partisi şanlı Ekim Devrimi'nin açtığı yoldan "Yeni Ekimler için ileri!" şiarıyla yürümeye devam etmektedir.

Şan olsun Ekim Devrimi'nin 91., Yeni Ekimler'in Partisi'nin 10. yılına!

Kitapçı ve bayiilerde...

Ekim Devrimi'nin 91. yılında sosyalizm güncel, Yeni Ekimler ve Partisi yakıcı bir ihtiyaçtır!

Kapitalizm iflas ediyor, sosyalizm düşüncesi güncelleşiyor!

Emperyalist-kapitalist düzenin dikiş tutmadığı, bu düzeni parlatmak amacıyla kullanılan ideolojik yakıştırmaların yerlerde süründüğü, sistemin insanlığa büyük yıkımlardan, acılardan ve kıyımlardan başka bir şey sunamayacağının artık açık bir biçimde görüldüğü bir dönemden geçiyoruz.

Emperyalist-kapitalist düzenin yaşadığı bu çöküntü ve insanlığa yaşattığı yıkım onun itibarını tümüyle gözden düşürmüş bulunuyor. İnsanlık kapitalizmi sorgulayarak yeni arayışlar içerisine giriyor.

Burjuva düzen cephesinde bile bilimsel sosyalizmin kurucusu Marks'ın adı daha çok anılmaya başlanıyor. Bugüne kadar kurulu düzene taparcasına bağlı olanlar bile onun haklılığını teslim etmek zorunda kalabiliyor.

Marks'a ve sosyalizme yönelik artan ilgi bununla sınırlı değil elbette. Toplumun geniş yığınları içerisinde de kapitalizmin kabusundan çıkış yolu arayanların sayısı her geçen gün artıyor. Emekçilerin öncü kesimleri giderek arayışlarını sosyalizm yönünde daha bilinçli adımlara dönüştürüyorlar. Marks'ın eserleri başta olmak üzere sosyalist teori ve düşüncüyü ele alan eserlere artan ilgi, yaşanan arayış konusunda önemli bir veri sunuyor.

91 yıl önce gerçekleşen Ekim Devrimi insanlığa kapitalizmden çıkış yolunu açmıştı

İşte bu koşullarda Ekim Devrimi'nin 91. yıldönümünü karşılıyoruz. İnsanlık tarihinin en büyük ve sarsıcı eylemi olan Ekim Devrimi, kapitalizmin karanlığı karşısında insanlığa bir çıkış yolu sunmuş, kurtuluş umudu ve heyecanı olmuştur. Dünyanın her yanından işçiler, emekçiler ve ezilen halklar Ekim Devrimi'nin açtığı yoldan ilerlemiş, emperyalist-kapitalist düzende önemli gedikler açmış ve mevziler kazanmıştı. İktidarı ellerine alan işçi sınıfı ve emekçiler, kıt kaynaklar ve emperyalist kuşatma altında işsizlik ve yoksulluğu bir kader olmaktan çıkarmış, yıkıntıların altından başarıyla kalkabilmiş ve o zamana kadar halklar hapishanesi olan toprakları bir kardeşlik coğrafyasına çevirebilmişlerdi. Ulusal baskı ve kölelik altında ezilen halklar özgürlüklerine kavuşmuş, o güne kadar birer kabile olan topluluklar bile, bu özgürlük ortamında varlıklarını korumayı ve kültürlerini geliştirmeyi başarabilmişlerdi.

Ekim Devrimi'nin kazanımları sadece devrimin yaşandığı coğrafya ve onun yolundan gidenlerle de sınırlı kalmadı. Emperyalist-kapitalist düzenin efendileri, Ekim Devrimi'nin basıncı ve korkusu altında, kendi işçi ve emekçilerini yatıştırmak için bir dizi sosyal ve siyasal hakkı tanımak zorunda kaldılar. Dünyanın dört bir köşesinden işçiler, emekçiler ve ezilen halklar, Ekim Devrimi'nden aldıkları güç ve ilhamla mücadelelerini büyüttüler. Dünya halklarını faşizm belasından kurtaranlar da yine, milyonlarca can pahasına, devrimin ülkesinin yiğit işçileri ve emekçileri oldular.

Sosyalizm yolundan çıkmak insanlığa büyük bir faturaya dönüştü!

Ekim Devrimi'nin açtığı yoldan yürüyen insanlık hiç de küçümsenemeyecek kazanımlar elde etti. Ancak bu kazanımların korunamaması, sosyalizmin bu ilk deneyiminin '90'lı yıllarda kesinleşen yenilgisi ise, tersinden insanlığın o zamana kadar elde ettiklerinin sonunu getirdi. Sömürsüz-sınıfsız bir dünya özleminde dile gelen ve büyük şairin *"bir ağaç gibi tek ve hür, bir orman gibi kardeşesine"* dizeleriyle anlattığı sosyalizme, kazanımlarına ve değerlerine yönelik bir büyük gerici saldırı kampanyası başlatıldı. Burjuva ideologlarının "tarihin sonu" çığlıklarıyla sosyalizme karşı ilan ettikleri savaş, ideolojik-politik bir saldırıya dönüştürüldü. Amaçları, Ekim Devrimi'nin insanlığa kazandırdığı değerleri ve umutları yok etmekti. Nitekim bunu kısa bir süreliğine de olsa başardılar.

Ama aradan daha on yıl geçmemişti ki, emperyalist-kapitalist düzene çekilen cila akmaya başladı. Küreselleşme adı altında propaganda edilen, kapitalistler için sınırsız bir sömürü ve yağma özgürlüğü anlamına geldiği, bir avuç asalağın dünyayı engel tanımadan talan ettiği bir düzen olduğu anlaşıldı. İşçiler, emekçiler ve yoksul halklara sunulanın, açlığın, sefaletin ve yokluğun bugüne kadar olmadığı biçimde tarifsiz boyutlar kazanmasından başka bir şey olmadığı anlaşıldı. Öyle ki, bugüne kadar Ekim Devrimi'nin basıncıyla emperyalist yağmanın nimetlerinden bir parça faydalanabilen metropol ülkelerin işçi ve emekçileri de giderek kapitalizmin vahşi yüzüyle tanıştılar. Yokluk, yoksulluk, işsizlik gibi kapitalizmin ürettiği felaketler küreselleşti. Emperyalistler tarafından yağmalanıp her bakımdan çölleştirilen Afrika kendi kaderine terkedildi. Emperyalist-kapitalist düzenin kalbi ABD, yoksulların isyanlarıyla sarsıldı. Evsiz insanların sayısı onmilyonlara ulaştı. Her geçen gün tırmanan işsizlik, sosyal haklardan ve gelecek güvencesinden, sağlık ve eğitim hakkından mahrum kalan milyonlarca insan kapitalizmin gerçek yüzüyle tanıştı.

Ekim Devrimi'nin basıncından kurtulan emperyalist-kapitalist düzenin efendileri, dizginlerinden kurtulmuş olmanın pervasızlığıyla dünyayı kasıp kavurdular. İnsanlığın yaşadığı sosyal

acılara emperyalist savaşlar ve saldırganlık eklendi. Sosyalizm altında kardeşçe yaşayan, bürokratik yozlaşmaya rağmen bunu sürdürmeyi başaran, etnik düşmanlık nedir bilmeyen halklar birbirlerine düşürüldüler. Emperyalist-kapitalist sistemin efendileri bu yolla köleci egemenliklerini sürdürmeye çalıştılar. Emperyalist savaş makinası her defasında bahaneler yaratarak dünyayı kana boğdu. Irak'ta, Somali'de, eski Yugoslavya'da, Afganistan'da, Filistin'de, Ruanda'da ve daha birçok ülkede halkları boğazladılar ya da birbirlerine boğazlattılar. Dünyayı silah deposu haline getirdiler, her köşesini savaş üsleriyle donattılar, gezegenimizi defalarca yok edecek nükleer silahlanmayı sürdürdüler, vb...

Yeni bir "bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi"

Tüm bu olgular, emperyalist-kapitalist düzenin cilasını söküp atarken, dünyanın yeni bir "bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi"ne girdiğini gösteriyordu. Komünistlerin bu saptamayı yaptıkları '90'lı yılların başında, burjuvazi hala da moral üstünlüğünü koruyordu. "Tarihin sonu"nun geldiği, sınıfların ve sınıf mücadelelerinin döneminin kapandığı yalanı hala da etkisini sürdürüyordu. Fakat bu yalanın açığa çıkması için uzun bir sürenin geçmesi gerekmedi. İşçi sınıfı ve emekçiler, sadece geri kalmış ülkelerde değil, kapitalizmin metropol ülkelerinde de yıkımın sonuçlarını yaşamaya ve buna karşı mücadelenin yolunu tutmaya başladılar. Diğer taraftan, emperyalistlerin boğazlamaya giriştiği halklar da direnişin yolunu seçtiler.

Tüm bunlar, emekçilerin kapitalizmin belasından kurtulma yolundaki arayışlarını da hızlandırdı. Latin Amerika ülkelerinde "sosyalizm" iddialı çeşitli popülist akımlar halkların öfkelerine yaslanarak iktidara geldiler. Bu popülist akımlar emekçilerin beklentilerini karşılamak çerçevesinde bir takım halkçı önlemler almak zorunda kaldılar.

Ortadoğu gibi bölgelerde ise emekçilerin büyüyen öfkesi, devrimci partilerin yokluğunda bu öfkeyi istismar eden İslamcı akımların güç kazanmasını sağladı. Emekçilerin çaresizliklerinden ve umutsuzluklarından beslenen bu akımlar, sosyal-sınıfsal ve anti-emperyalist öfkeye yaslanarak emekçi

halkın öfkesini yolundan saptırmayı bugün için başarsalar da, sonuçta bu bölgede emperyalizmin egemenliğini sorunsuzca sürdürmesi eskisi kadar kolay değil.

Türkiye: Çok yönlü iflas tablosu

Bugün sistem, hem dünyada ve hem de tek tek ülkelerde, ekonomide olduğu gibi siyasette, düşüncede ve kültürde de tam bir iflası yaşıyor. Bu çok yönlü iflas tablosunun en iyi görülebildiği yerlerden biri de yaşadığımız ülkedir.

Öyle ki, Türkiye kapitalizminin yapısal krizi dünya ölçeğindeki krizin yeni dalgalarıyla birlikte derinleşiyor ve egemenler krizi aşma olanaklarına sahip değiller. Kapitalist krizin yıkıcı mekanizmaları onların iradeleri dışında çalışmakta, onlara krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmekten başka bir yol kalmamaktadır. Onyıllardır bu faturayı ödeyen işçi ve emekçilere bu yeni faturayı ödetmenin siyasal ve moral koşulları ise her geçen gün azalmaktadır.

Egemenler siyasette tam bir açmaz içindedirler. Mecburen sarıldıkları AKP de hızla zemin kaybetmekte, ortaya çıkan sosyal ve siyasal öfkeyi düzene bağlayacak bir parti de ortada görünmemektedir. Böylece ekonomideki iflası siyasetteki iflasla tamamlanmaktadır. Öte yandan Kürt halkı inkar ve imha sistemi üzerine kurulu olan ulusal köleliğe karşı mücadelesini sürdürmektedir. Buna karşı önemli bir dayanak olarak görülen AKP, Kürt halkı içinde de hızla zemin kaybetmektedir. Kürt halkını düzene bağlayacak bir siyaset üretilmemektedir.

Kurtuluş için sosyalizm, sosyalizm için Yeni Ekimler gerekli!

Bir bütün olarak emperyalist-kapitalist düzen çok yönlü bir iflas tablosuyla yüzyüzedir. ‘90’lı yıllarda yaşananlar yalnızca, burjuvaziye geçici bir zafer kazandıran bir “tarihsel sapma”dır. Fakat tarih düz bir hatta ilerlemez, zikzaklarla doludur. ‘90’lı yılların başında yaşanan da, insanlığın Ekim Devrimi ile açtığı yolda ilerlerken karşılaştığı geçici bir zikzak olmuştur. İnsanlık bugün her zamankinden daha fazla sosyalizme ihtiyaç duymaktadır. Kapitalizme karşı duyduğu öfkeyi biriktirmekte ve geleceğini kazanmanın mücadeleden geçtiğini giderek daha açık bir biçimde görmektedir.

İnsanlığın yeniden dayandığı bu tarihsel eşikte sosyalizm yeniden güncel ve yakıcı bir ihtiyaç haline gelmiştir. Bu tarihsel eşikten geçebilmek için ise insanlığın yeni Ekimler’e ihtiyacı var. Ancak yeni Ekimler ile aradığı çıkış yolunu bulacak, çaresizliğin kararttığı yüreğinde kurtuluş umudunu duyacaktır. Yeni Ekimler’i yaratacak olan ise devrimci bir sınıf partisidir. Aksi halde, güncel bir ihtiyaç haline gelmesine karşın, kapitalizmi altederek sosyalizme ulaşmak mümkün değildir.

10. yılını dolduran Yeni Ekimler’in Partisi’nin bayrağı altında toplanalım!

Bu ülkenin işçi sınıfı ve emekçileri, ilerici ve devrimci güçleri büyük bir şansa sahipler. Çünkü bu ülkede en zor koşullarda, Ekim Devrimi’ne ve kazanımlarına yönelik gerici saldırıların en yoğun olduğu bir dönemde “Yeni Ekimler için ileri!” şiarıyla hareket eden komünistler, yeni Ekimler’i hazırlamak için partinin temellerini attılar. Büyük zorlukları göğüsleyerek Komünist İşçi Partisi’ni kurdular. Sözde yeni koşullara uyum adı altında Ekim Devrimi’ne ve onun partisine, bu partiye yön veren temel ilkelere sırtlarını dönenlerin, düşmanca saldıranların yarattığı basınca karşı durarak bunu başardılar. Bugün, şu ya da bu biçimde devrimin partisine sırt dönenler tükenirken, Komünist İşçi Partisi daha da güçlenerek 10. yılını geride bırakıyor.

Yeni Ekimler’e ihtiyaç duyduğumuz bir dönemde, 91. Yıldönümü’nde Ekim Devrimi’ni ve 10. Yılı’nı dolduran yeni Ekimler’in Partisi’ni büyük bir coşkuyla selamlıyoruz. Ekim Devrimi davasına bağlı tüm devrimcileri, sınıfın ve emekçilerin ileri güçlerini parti saflarında buluşmaya, yeni Ekimler’i gerçekleştirme mücadelesine güç vermeye çağırıyoruz.

Tekeller, krizin faturasını emekçilere ödetmek için tensikata başladı!

Saldırı yayılıyor, işçi sınıfının tepkisi birikiyor!..

Büyük tekellerin emrine verilen trilyonlarca dolara rağmen, kapitalizmin küresel krizi halen kontrol altına alınabilmiş değil. Borsalardaki düşüş devam ederken, kurtarma operasyonları için harcanan muazzam paralara yenileri ekleniyor. Ancak tüm bu olağanüstü önlemler krize çare olamadığı için kapitalizmin borsa mabetlerindeki sermaye papazları hala diken üstünde mesai yapıyor.

Büyük bankalarla dev sigorta şirketlerinin iflasıyla başlayan küresel kriz, artık “reel sektör”de, yani üretim ve hizmet alanlarında da etkisini göstermeye başladı.

Talebin giderek düşmesi sonucu mal ve hizmet üretiminin daralmasıyla kendini gösteren kapitalizmin yapısal krizi, şimdiden onbinlerce işçinin işsizlik uçurumuna sürüklenmesine vesile olmuş durumda. Krizin faturasını işçilere yıkarak sömürü çarkını aksatmadan döndürmek isteyen asalak kapitalistler, kendi düzenlerinin kaçınılmaz sonucu olan bir sorunun bedelini, her zamanki pervasızlıklarıyla işçi sınıfıyla emekçilere ödetmeye çalışıyorlar.

Dünyanın pek çok ülkesinde başlayan toplu işten atmalar, krizin, dev bir kumarhaneler zincirinden başka bir şey olmayan borsalar ile banka ve sigorta şirketleri gibi finansal alanlarla sınırlı kalacağı iddiasını yerle bir etti. Böylece, “reel sektör krizden etkilenmeyecek” vaazını veren “uzmanlar”ın yaydığı sahte iyimserlik havası da dağılmaya başladı.

Batan ya da şubelerinin bir kısmını kapatan banka ve şirketlerde çalışan emekçiler küresel krizin ilk kurbanları olmuştu. Geline aşamada ise, pek çok sektörde işten atmalar devam ederken, kaçınılmaz kabul edilen ekonomik durgunluk ve buna bağlı olarak büyüme oranlarındaki gerilemenin işten atma furiasını daha da yaygınlaştırması bekleniyor.

Kapitalizmin küresel krizi sonucu mal talebinde yaşanan daralma elektronik ürün tedarikçilerinden, otomotiv sektörü ara malı üreticilerine, teknoloji şirketlerinden, metal üreticilerine, inşaattan hizmet sektörüne kadar geniş bir alana yayılıyor. Üretimdeki daralmaya kapitalistlerin verdiği ilk tepki ise, çalışanların bir kısmını işsizler ordusunun saflarına göndermek olduğundan işten atma haberleri de günden güne çoğalıyor...

Dünyanın büyük otomotiv tekellerinden Renault, Fransa’daki bazı fabrikalarını 1 ila 2 haftalığına kapatırken, diğer Avrupa ülkelerindeki kimi fabrikalarda da birkaç günlük kapatmalar yaşanacağı bildiriliyor. Renault tekeli, yılın son üç ayında üretimi yüzde 30 civarında düşürmek amacıyla bu yola başvurduğunu duyurdu...

ABD’li Goldman Sachs Bankası da 3 bin 260 çalışanını işten çıkarmayı planlıyor. Bankaya yakın bir kaynak, Goldman Sachs Bankası’nın 3 bin 260 kişiyi işten çıkaracağını, bunun New York merkezli bankanın toplam iş gücünün yüzde 10’una denk düştüğünü bildirdi...

İşten atma saldırısını ilk başlatan şirketlerden biri ise, İsveç tekeli Scania oldu. Kamyon ve tır üreten Scania, 1500 işçiyi işten çıkaracağını ilan etti.

Oysa Scania tekeli sadece bu yılın üçüncü çeyreğinde, işçilerin emek-gücünü sömürerek 2,5 milyar kron kâr etmiştir. Geçtiğimiz yıla kıyasla 200 milyon kron daha fazla kâr etmesine rağmen Scania, “talepte düşüş olduğu” gerekçesiyle işten atma saldırısını gündeme getirmiştir.

İşten atma saldırısını pervasızca uygulayan bir diğer şirket de Volvo’dur. Geniş kapsamlı bir tensikata giden bu tekel, Volvo Otomobil’den 4 bin, Volvo Kamyon’dan bin 400 çalışanı sokağa atmıştı. Şimdi ise, iş makineleri üreten Volvo Construction Equipment 850 emekçinin işine son vermeye hazırlanıyor. İşten atılacakların % 90’ını fabrikada çalışan işçiler, % 10’unu ise memurlar oluşturuyor.

İşten atmalar, adı geçen birkaç tekelin marifetinden ibaret değil elbet. Bu listeyi hayli uzatmak mümkündür. Zira hem ABD hem AB ülkelerinin çoğunda tensikatlar gündemde. Büyük tekellerin yanısıra diğer işletmeler de aynı yolu izliyor. Belirtmek gerekiyor ki, kapitalistler henüz işin başındalar. Yani tensikat furiasının yıkıcı etkileri esas olarak önümüzdeki haftalarda hissedilecektir. Son bir ayda 15 bin işçinin işten çıkarılmış olması, saldırının boyutu hakkında fikir veriyor.

Emperyalist ülkelerde durum bu iken, Çin ile bağımlı ülkelerde ise tablo daha da vahim. Türkiye dahil pek çok ülkede saldırıya geçen asalak kapitalistler, krizin faturasını işçi sınıfı ile emekçilere yıkmanın bir aracı olarak tensikatlar ya da kazanımların gaspedilmesi için uğraşıyor.

Bağımlı ülkelerde zaten yaygın olan işsizlik, yoksulluk, sefillik gibi musibetlerin bu saldırı dalgasıyla giderek katlanılmaz bir hal alma olasılığı yüksektir. Emekçilerin yaşamını zehir etmeye aday tensikat saldırısına karşı toplumsal tepkilerin birikmesi de kaçınılmazdır.

Sendikaların saldırıları sessizce izlediği Avrupa ülkelerinde, henüz eylemli bir sürece girmese de işçi sınıfı saflarında öfkenin biriktiği gözleniyor. Hem birçok ülkede meydana gelen grevleri, hem tabandan gelen basınçtan dolayı bazı sendikaların eylem kararı almasını, işçi sınıfı saflarında biriken öfkenin bir göstergesi saymak gerekiyor. Saldırının kapsamına göre sınıflar mücadelesinin önümüzdeki dönemde Avrupa dahil pek çok ülkede keskinleşmesi muhtemeldir.

Bağımlı ülkelerde zaten sert olan sınıf çatışmalarının daha da sertleşmesi ise kaçınılmaz görünüyor. Tepkinin boyutunu şimdiden kestirmek mümkün olmasa da, işçi sınıfı ile emekçi müttefiklerinin grev silahı dahil her araçla meşru-militan bir zeminden direnmekten başka yolu yoktur. Krizin faturasını asıl sahiplerine, yani sömürücü sınıflara yıkmanın tek yolu bu direnişten geçiyor.

Patronlarla Amerikancı AKP hükümetinden saldırı sinyalleri...

Hatırlanacağı üzere 2000’li yılların başlarında kapitalizmin pek çok ülkede yankılanan krizinden en çok etkilenenlerden biri Türkiye ekonomisi olmuştur. Arjantin’deki boyutlarda bir ekonomik çöküş, ancak IMF’nin “kurtarma planı” ile önlenebilmişti. Buna rağmen 2001-2002 yıllarında 2 milyon işçiye sokağa atan patronlar, sınıf hareketinin zayıflığından da yararlanarak sömürü ve kölelik koşullarını daha da ağırlaştırabilmişlerdi. Emekçiler, krizin ardından başa geçen AKP hükümetinin uyguladığı fütursuz saldırılara maruz kalmış, işsiz kalma korkusu ile pek çok kazanımının gaspedilmesini önleyecek bir mücadele sergileyememişti.

İMF’nin Türk sermaye devletine “kıyak” geçmesi ise, emperyalist/siyonist güçlerin Ortadoğu’da başlatmak üzere oldukları halkları köleleştirme seferinde suç ortaklığı yapması içindi. Nitekim Afganistan işgaline asker gönderen Ankara’daki Amerikancılar, tezkere kazasına rağmen Irak’taki işgalci ordulara gerekli lojistik desteğin sağlanması için kara, hava, deniz yollarını ABD emperyalizminin hizmetine açmışlardı. Bu utanç verici suç ortaklığı, Lübnan’a asker gönderilerek pekiştirilmişti...

Tayyip Erdoğan’la müritlerinin “efelenme” dönemi kapandı...

Kapitalizmin küresel krizi ABD’de patlak verdiğinde, Tayyip Erdoğan ile müritleri, “ekonomimiz sağlam, kriz bizi etkilemez, krizden söz edenler istikrarımızı bozmak istiyor...” türünden çıkışlarla ortalığı teskin etmeye çalışıyorlardı. 2001 krizinden sonra ekonomiyi sağlam temellere oturttuklarını “efelenerek” öne süren AKP hükümetinin görevlileri, krizin kapitalizmin yapısal niteliğinden kaynaklandığı gerçeğinin üstünü örtme çabası içindeydiler aynı zamanda.

Küresel kapitalizmin merkezi ABD, ardından dev bir ekonomik güç olan AB ülkeleri bile krizin yaratabileceği olası çöküş korkusuyla titrerken, Türkiye gibi emperyalistlere göbekten bağımlı ülkelerin bu sarsıcı krizden etkilenmeyeceğini iddia etmek, foyası kısa sürede açığa çıkmaya mahkum sahte vaazlardan öte bir anlam taşıyamazdı. Öyle de oldu.

Gelinen yerde krizin etkisinden kurtulmanın mümkün olmadığını itiraf etmeye başlayan AKP hükümetinin ilk işi IMF kapısını arşınlamak oldu. Patronlara vergi indirimi, dışarıdan gelecek sermayenin kaynağını sormayarak kara para aklamaya yasal zemin hazırlamak, işsizlik fonunda biriken paranın sermayeye peşkeş çekilmesi, borç erteleme vb. önlemlerle kapitalistleri rahatlatmak için çırpınmaya başlayan AKP hükümeti, hangi sınıfların hizmetinde olduğunu birkez daha gözler önüne sermiştir.

Faturayı emekçilere ödetme hazırlığı...

Yabancı sermayenin kaçışı, döviz fiyatlarının aşırı yükselmesi, borsanın düşüşü ile sert bir şekilde ekonomiyi sarsan küresel krizin, önümüzdeki aylarda daha ağır bir şekilde hissedileceği artık bir sır değildir. Bu aşamadan sonrası ise, krizin faturasının işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmesine odaklanacaktır.

Nitekim hem patronların hem onların hizmetindeki Amerikancı AKP hükümetinin temsilcileri, “istihdamda daralma olacağını” açıklayarak, işçi sınıfına aba altından sopa göstermeye başladılar.

2001 krizinin hatıraları tazeliğini korurken, yeni bir saldırının sinyalini veren sermaye iktidarı, “kitlesel işten atmalara hazır olun!” söylemini öne çıkarmaya başladı. Bu söylemler, krizin dalgaları yükseldikçe, işten atma saldırısının yayılacağına işaret ediyor.

Unutmamak gerekiyor ki, 2001 krizinde 2 milyon işçiye sokağa atan asalak kapitalistler, uzun çalışma saatleri, düşük ücret, sosyal hakların gaspı ile sömürüyü had safhaya taşıyabilmişlerdi. AKP’nin övündüğü ekonomik büyümenin temeli de bu vahşi sömürüye dayanmaktadır. “Kriz sonrasında az işçiyle çok iş yapmaya alıştık. Bundan vazgeçemiyoruz” diyen eski TUSİAD baronlarından Rahmi Koç, sömürüdeki yoğunlaşmayı fütursuz üslubuyla açıklamıştı.

Gündemde olan kapitalizmin krizidir, faturasını da patronlar ödemelidir!

Hem patronlar hem onların sınıf çıkarlarını koruyan gerici rejim, krizlerin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere ödetme konusunda deneyimli oldukları kadar, acımasızdırlar aynı zamanda. Kapitalizmin son yüzyılın en derin krizine tanık olduğumuz şu günlerde emekçiler için aynı tehdidin güncel olduğu tartışmasızdır. Yukarıda ifade ettiğimiz üzere patronlarla hizmetlerindeki AKP hükümeti saldırı hazırlığı içinde olduklarını açıkça söylüyorlar.

Taze olan 2001 krizinin anıları, devlet ve patronların pervasızlığını unutmayı olanaksız kılıyor. İşçi sınıfının büyük kayıplarının yanı sıra, emekçilerin genç kuşaklarında hızla yayılan moral yozlaşma, ödenen faturanın kapsamını daha da genişletmiştir. Direnme kapasitesini ortaya koyamayan emekçiler,

çok yönlü ve telafisi uzun zaman alan kayıplara uğramıştır.

Kapitalizmin küresel krizinin derinliği, ABD’de başlayan dalgaların kabarak dünyaya yayılması, diğer ülkeler gibi Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin de 2001’de yaşananların tekrarlanması tehlikesinin yüksek olduğuna işaret etmektedir. Yakın gelecekte aynı akıbete uğramamak için işçi sınıfı ile emekçi müttefiklerinin ilerici ve devrimci güçlerle saldırıya karşı sıkı bir hazırlığa girişmeleri şarttır.

Ücretli kölelik düzeni kapitalizmin saldırılarına karşı başarılı bir direnişin örülebilmesi, ilerici-devrimci güçlerin sürece iyi hazırlanmalarının yanı sıra, işçi sınıfının bu mücadelede tarihsel misyonuna uygun bir rol oynamasının da hayati önemi olacaktır.

Türk-İş Başkanlar Kurulu gerçekleşti!

Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Türk-İş) Başkanlar Kurulu, 28 Ekim 2008 tarihinde Ankara’da Türk-İş Genel Merkezi’nde toplandı.

Toplantının ardından yayınlanan Başkanlar Kurulu bildirisinde son dönem yaşanan siyasal ve ekonomik gelişmelerin yanı sıra grev ve direnişlere yer verildi. Yayınlanan bildiride devletin Kürt halkı üzerinde estirdiği inkar ve imha politikasına arka çıkılmasının yanı sıra ABD’de başlayan ve tüm dünyayı saran ekonomik krizin Türkiye’ye etkileri de değerlendirildi.

Başkanlar Kurulu hükümete kriz karşısında diyalog çağrısında bulundu. Sonuç bildirisinde, Türkiye’nin IMF endeksli politikalardan uzaklaşarak istihdam yaratacak uygulamalara yönelmesi gerektiğini belirtti.

Türk-İş Başkanlar Kurulu, çalışanların sebep olmadığı bir ekonomik krizin faturasının çalışanlara ödetirilmesi yaklaşımına ise karşı çıktı. İşçi çıkarmaları ‘kriz fırsatçılığı’ olarak nitelendirdi.

Başkanlar Kurulu’nun bir diğer gündemi ise patronların kıdem tazminatına dönük saldırı hazırlığı oldu. Kriz fırsatçılığına ve kazanılmış hakların geri alınmasına karşı tutum ifade eden Başkanlar Kurulu somut bir kadar almadı.

Başkanlar Kurulu’nun bir diğer gündemi ise AKP hükümetinin de desteğiyle Türk-İş’e bağlı çeşitli sendikaların örgütlülüklerine vurulan darbeler oldu. Türk-İş Başkanlar Kurulu Türk-İş’e bağlı sendikalardan “üye çalma” girişimlerini kınadı. Başkanlar Kurulu Sonuç Bildirisi’nin son başlığı ise süren grev ve direnişlere ayrıldı. Şimdiye kadar ayları bulan çabalarla yürütülen grev ve direnişlere sessiz kalan Türk-İş bürokrasisi sendikal örgütlenme çalışmalarının baskılarla karşılandığı işyerlerinde süren direnişleri destekleme sözü verdi. Basın-İş Sendikası’nın E-Kart’ta sürdürdüğü grevi ise Başkanlar Kurulu kararıyla desteklendi.

Grev ve direnişlerin “destekleneceği” açıklanmasına rağmen somut bir program önerilmedi.

Ekonomik kriz ve sendikaların tutumu

Krize karşı ortak açıklama

Türk Tabipleri Birliği (TTB), Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB), Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) ve Çiftçi Sendikaları Konfederasyonu (Çiftçi-Sen), Taksim Hill Otel’de 28 Ekim günü gerçekleştirdikleri ortak açıklama ile “krizden çıkış için” bir araya gelerek “sosyal dayanışma ve demokratikleştirme programı” önerdiler.

TTB Merkez Konseyi Başkanı Gençay Gürsoy, KESK Genel Başkanı Sami Evren, TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve Çiftçi-Sen Genel Başkanı Abdullah Aysu’nun katıldığı toplantıda İktisatçı Mustafa Sönmez de “kriz”e ilişkin hazırladığı sunumunu gerçekleştirdi.

Basın toplantısı KESK Genel Başkanı Sami Evren’in bileşenler adına okuduğu ortak basın açıklamasıyla başladı.

Açıklamada dünya geneline yayılan ekonomik krizin kapitalizmin kendi doğasından kaynaklanan bir kriz olduğu vurgulandı ve bu krizin neoliberal politikaların iflasının açık bir göstergesi olduğu belirtildi.

Evren, Başbakan’ın “Hamdolsun korkulacak bir şey yok!” sözlerini eleştirdi ve IMF ile yapılan görüşmelerle ücretliler, üretici köylüler ve yoksulların görmezden gelindiğini belirtti.

Şimdiye kadar yaşanan krizlerin etkilerinin ortaya çıkardığı ağır sonuçlara dikkat çekilen açıklamada, 2001 krizinde IMF programına karşı Emek Platformu çatısı altında oluşturulan “Alternatif Program”ın hükümet tarafından ciddiye alınmaması eleştirildi. Krizin asıl sorumlusunun 2001 sonrası uygulanan ekonomik program olduğunun altı çizildi.

5 örgüt adına yapılan açıklamada alternatif bir programın toplumun geniş kesimlerinin mutabakatı ve işbirliği ile oluşturulması gerektiği söylendi.

Ortak açıklama şu sözlerle sona erdi: “Bizler

toplumsal sorumluluğu olan emek ve meslek örgütleri olarak, yaşadığımız ekonomik krizin bedelinin emeğiyle geçinenlere ödetilmesine izin vermeyeceğiz. Kriz, emekçilerin değil, sermayenin doymak bilmeyen kâr hırsının krizidir ve bunun bedeli de emekçilere ödettilerilemez. AKP’nin IMF bürokratları ve sermaye çevrelerinin talepleri doğrultusunda uygulayacağı ekonomik programı, kriz fırsatçılığını, işten atmaları, işsizlik fonunun talan edilmesini kabullenmemiz mümkün değildir. Krize, işçilerin, kamu emekçilerinin, çiftçilerin, dar gelirliilerin, meslek sahiplerinin, küçük esnafın, emeklilerin, gençlerin, kadınların, kent yoksullarının, köylülerin yani toplumun geniş kesimlerinin çıkarları doğrultusunda hazırlanmış bir ‘sosyal dayanışma ve demokratikleştirme programı’ çerçevesinde çözüm üretmek, Türkiye’nin geleceğinin güvencesi olacaktır. Üretimi ve istihdamı teşvik eden, iş güvencesini etkinleştiren, gelir dağılımı adaletsizliğini ortadan kaldıran ve emeği koruyan önlemlere öncelik verilmelidir.

Bu doğrultuda bir araya gelen biz emek ve meslek örgütleri, emekçilerin, çalışanların ve yoksul halkımızın yaşanan ve yaşanacak olan krizlerden zarar görmemesi doğrultusunda çalışmalarımızı sürdüreceğiz, krize karşı toplumun geniş kesimlerini kucaklayan acil eylem planlarını oluşturacağız.”

Basın açıklamasının ardından Mustafa Sönmez’in hazırladığı “Küresel Kriz, Türkiye ve Sosyal Dayanışma Programı” başlıklı power point sunumu gerçekleştirildi.

2008 Dünya krizi öncesi Türkiye kapitalizminin tablosunu açıklayan grafiklerle ilerleyen ilk bölümde “Türkiye’nin Riskleri”, “Emekçi Sınıfları Bekleyen Tehlikeler” ve son olarak “Krize Karşı Sosyal Dayanışma Programı” açıklandı. Sönmez’in sunumunun ardından basının sorularının yanıtlanmasıyla toplantı sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ABD’de başlayan finansal kriz dalga dalga yayılarak etkisini bütün dünyada göstermeye başladı. Krizin etkileri sadece finans piyasasıyla, borsa ve bankalarla sınırlı değil elbette. Tam da beklendiği gibi reel ekonomideki dengeler de krizden ciddi biçimde etkilendi. İflaslar, kapanmalar, zorunlu birleşmeler ya da el değiştirmeler, kitlesel işten çıkartmalar gazetelerin ekonomi sayfalarındaki sıradan haberler haline geldi.

Gelenen yerde kriz Türkiye’deki kapitalist ekonomiyi de belli ölçüde sarsmaya başlamış bulunuyor. Finans piyasalarındaki sıcak paranın önemli bir bölümünün yurtdışına çıkışıyla birlikte borsanın düşmesi ve döviz fiyatlarının yükselmesi krizin Türkiye ekonomisine olan etkilerinin bir boyutunu oluşturuyor. Dış kredi ve ihracat imkanlarının daralmaya başlaması ise özellikle sanayi ve tarım sektörü üzerinde tehdit anlamına geliyor. Henüz sadece öncü sarsıntıları yaşama evresinde olan Türkiye kapitalizminin önümüzdeki aylarda çok daha ciddi sarsıntılarla yüzyüze kalacağı biliniyor.

Düzen cephesinde krize karşı tedbir almak adına birçok şeyin tartışıldığı, görüş ve önerilerin havada uçuştugu görülüyor. Fakat, kapitalizmin doğasından kaynaklanan krizi engelleme, etkilerini ortadan kaldırma gibi bir şansları bulunmuyor. Onların tek şansı ortaya çıkan muazzam büyüklükteki krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıkma imkanı. Zaten düzen cephesinde çözüm adına tartışılanlar da faturayı işçi ve emekçilerin sırtına yıkmanın yol ve yöntemlerinden başka bir şey değil.

Sınıf hareketi cephesinde durum

Sermaye, krizin yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak üzere şimdiden adımlar atıyor. Çeşitli sektörlerde ve en temel işyerlerinde kriz bahanesiyle tensikat, ücretsiz izin uygulamalarına gidiliyor. Halen süren TİS’lerde işverenler krizi hak gasplarının temel bir bahanesi olarak ileri sürüyor.

Kriz bahanesiyle saldırıların geliştiği çeşitli işyerlerinde bu uygulamalara karşı eylemli tepkilerin geliştiği de gözleniyor. TOFAŞ ve BOSCH fabrikalarındaki gibi kitlesel eylemler yanında daha küçük çaplı, tek işyeri ile sınırlı protestoların yaşandığı da biliniyor. Örneğin bir fabrikada ücret ödemeleri geciktiği ya da ücretsiz izin dayatıldığı için işçiler tepkilerini değişik şekillerde ortaya koyabiliyor. Henüz belli bir bilinçten, programdan ve örgütlülükten uzak olması ise bu eylemlerin en zayıf yanını oluşturuyor. Fakat özellikle sendikaların saldırının niteliği konusunda işçi ve emekçileri uyarma, ortaya çıkan tepkilere bilinçli ve örgütlü bir biçim verme çabası içinde olmadıkları noktada bu dağınıklık tablosunda garipsenecek bir şey de bulunmamaktadır.

Sendikalar cephesinden ise şu ana kadar krizin işçi ve emekçilere ödetilmesine karşı ortak bir duruş, bir eylem programı üretilmiş değildir. TİS süreci içinde bulunan Birleşik Metal-İş Sendikası krizin faturasını reddetmeye dönük bir açıklama yapmıştır. Aynı zamanda TİS gündemli eylem ve etkinliklerinde bu konuyu da işlemekte, işçileri duyarlı kılmak için çaba göstermektedir. Yine Petrol-İş’in kriz üzerinden gelişecek saldırılara karşı ortak mücadeleyi örgütlemeye yönünde bir açıklamasının ve belli çabalarının olduğu gözlenmektedir. Onun ötesinde ise sendikaların büyük bölümünde konuyu göstermelik açıklamalarla geçiştirme ve topu konfederasyonlara atma tutumu hakimdir.

Konfederasyonların tutumu

Krizin faturasının işçi ve emekçilere ödetilmeye çalışıldığı yerde ilk harekete geçmesi, işçi ve emekçileri yeni saldırı dalgasına karşı uyarması ve ortak mücadeleyi örgütlemek üzere çaba içine girmesi gerekenler sendika konfederasyonlarıdır.

Fakat gelişmeler konfederasyonları kriz gündemi üzerinden bir araya getirme konusunda sermayenin elini daha çabuk tuttuğunu göstermektedir. Bu şaşırtıcı değildir; zira sermaye kriz dönemlerinde faturayı işçi ve emekçilere kabul ettirmenin, tersinden ise buna karşı mücadeleyi engellemenin yolunun konfederasyonları denetim altında tutmaktan geçtiğini önceki deneyimlerinden gayet iyi bilmektedir.

Avrupa İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ETUC) tarafından geçtiğimiz günlerde düzenlenen iki günlük bir konferansta ortaya çıkan tablo konfederasyonların krize karşı mücadele konusunda nerede durduklarını, sermayenin onlara biçtiği misyonu en iyi şekilde yansıtmaktadır. Konferansın adı “Sivil Toplum Diyaloğu-Ortak Çalışma Kültürü Aracıyla Avrupa Birliği ve Türkiye’den İşçileri Bir Araya Getirmek” olarak belirlenmiştir. Ve AB fonlarından finanse edilmektedir. Yani konferans buram buram sınıf uzlaşmacılığı kokmaktadır. İşin bu yönü şu an konumuz dışında.

Konferansa katılan Türk-İş, DİSK ve Hak-İş yöneticileri konuşmalarında ister istemez kriz gündemine de değinmişler, bu konuda konfederasyonlarının yaklaşımlarını ortaya koymuşlardır.

DİSK adına konuşan Genel Sekreter Tayfun Görgün, ekonomik krizin yaratıcıları, farklı ülkelerdeki finans kurumları ve sermayedarların, patronların kafa kafaya verip krizi dünya emekçilerinin üzerine yıkarak aşmanın yollarını tartıştıklarını, panik ve telaş içindeki bu kesimlerin şimdilik buldukları tek formülün kamu birikimleri ile bankaları satın almak veya desteklemek olduğunu vurgulamıştır. Dikkat edileceği üzere burada krizin niteliğine dair belli tespitler vardır fakat buna karşı işçiler cephesinden ne yapılması gerektiğine, DİSK’in önerilerinin neler olduğuna dair bir şey yoktur.

Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu konuşmasında, sermayenin “*kriz madem Türkiye’yi vuracak, krizden önce 140 milyar borcunu devlete yüklerim, İşsizlik Fonu’ndaki 30 katrilyon fonu özel sektöre transfer ettiririm*” anlayışında olduğunu, hükümetin ise sadece patronlarla görüşüğünü, oysa “tüm sosyal tarafları” bir araya getirmesi gerektiğini ifade etmiş. Hükümete “sosyal tarafları bir araya getirin” çağrısı yapmanın bir tek anlamı vardır. Geçmiş krizlerde de sendikacıların görüşüştüğümüz bu sözün anlamı “ey patronlar, ey hükümet, biz olmadan bu işi yapamazsınız, gelin krizin faturasını işçilere beraber kabul ettirelim, onları birlikte kandıralım” demektir. Hak-İş Başkanı’na da yakışan bundan başka bir şey değildir.

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu da konuşmasının ilk bölümünde krizden en çok emekçilerin etkilendiğini, patronların krizden kurtulmak için hemen işçi çıkarma yoluna gittiğini ifade ediyor. Hemen sonrasında da kriz bahanesiyle işçi atmanın, kazanılmış haklara göz dikmenin “toplumsal barış adına sakıncalı” olduğunu, bu sorunu birlikte elele vererek aşmak gerektiğini vb. ifade ediyor. Yani Mustafa Kumlu’nun tasası işçi ve emekçilerin işsiz kalması, haklarından mahrum kalması değil, fakat bunun “toplumsal barış adına sakıncalı” olması. İşsiz kalan, aç kalan insanların sokğa dökülerek, eyleme geçerek “toplumsal barış”ı bozması ihtimali. Sermayenin işsizlik sigortası fonuna ve kıdem tazminatına göz dikmesinin “tehlikeli bir yaklaşım” olduğunun da altını çizen Mustafa Kumlu, “bu tehlikeli yaklaşım hükümetimizin geçit

vermeyeceğini ummak bizi rahatlatmaktadır” diyerek gerçek safinın kimlerin arkasında olduğunu da net biçimde ortaya koyuyor.

Neyse ki aynı konferansa katılmış olan ve konfederasyon başkanlarını dinleyen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, Türk-İş ve Hak-İş başkanlarının “toplumsal barış”, “sosyal taraflarla diyalog” konusundaki kaygılarını gideriyor, yüreklerine su serpiyor. Faruk Çelik, “kriz konusunda alınacak önlemlerle ilgili sosyal tarafların bir araya gelerek toplantılar yapmalarının önemli olduğunu” ifade ediyor. Ve ESK’nın 15 gün içinde toplanacağını belirterek kalbi sermaye için çarpan sendikal koruculara bekledikleri müjdeyi vermiş oluyor. Peki ESK ne için toplanacak, işçi ve emekçileri krizin etkilerinden korumak için mi? Bakan Çelik, ESK’da “krize ilişkin çıkacak faturanın ne şekilde taksim edileceğini” konuşacaklarını söyleyerek, bu sorunun yanıtını da vermiş oluyor. Hem bu söz, hem de ESK’nın bilinen misyonu bize anlatıyor ki, hükümet ve sendikal ihanet çeteleri ESK’da patronlarla bir araya gelecekler. Ve krizin faturasını işçi ve emekçilere yıkmak için hangi politikaların uygun olduğunu konuşup karara bağlayacaklar.

“Sosyal dayanışma ve demokratikleşme programı”

Buradan da anlaşılacağı gibi Türk-İş ve Hak-İş yöneticileri, kriz üzerinden sermaye ile işçi ve emekçiler arasında gelişecek mücadelede açıkça sermayeden yana saf tutacaklar. Sermayenin kriz programını işçilere kabul ettirmek için ter dökecekler. Bu net olduğuna göre Türk-İş’in ilerleyen günlerde krizle ilgili bir “Emek Masası” oluşturduğu yönündeki açıklaması da, Türk-İş Başkanlar Kurulu’nun toplantısında konunun görüşülmesi de anlamını yitirmiş bulunuyor. Kaldı ki Türk-İş Başkanlar Kurulu’ndan da farklı bir değerlendirme, işçi ve emekçilerden yana somut bir tutum, net bir eylem takvimi ya da mücadele programı çıkmadığı biliniyor.

Türk-İş Başkanlar Kurulu’nun gerçekleştirildiği gün (28 Ekim 2008) gerçekleşen bir diğer etkinlik ise TTB, TMMOB, DİSK, KESK ve Çiftçi-Sen tarafından düzenlenen basın açıklamasıydı. Saydığımız bileşenler “krizden çıkış için” bir “sosyal dayanışma ve demokratikleşme programı”nın hayata geçirilmesini önerdiler. Ağırlıklı olarak 2001’den bu yana uygulanan ekonomi politikalarının eleştirildiği ortak açıklamanın son bölümünde şunlar söylendi:

“Bizler toplumsal sorumluluğu olan emek ve meslek örgütleri olarak, yaşadığımız ekonomik krizin bedelinin emeğiyle geçinenlere ödetilmesine izin vermeyeceğiz. Kriz, emekçilerin değil, sermayenin doymak bilmeyen kâr hırsının krizidir ve bunun bedeli de emekçilere ödetirilemez. AKP’nin IMF bürokratları ve sermaye çevrelerinin talepleri doğrultusunda uygulayacağı ekonomik programı, kriz fırsatçılığını, işten atmaları, işsizlik fonunun talan edilmesini kabullenmemiz mümkün değildir. Krize, işçilerin, kamu emekçilerinin, çiftçilerin, dar gelirliilerin, meslek sahiplerinin, küçük esnafın, emeklilerin, gençlerin, kadınların, kent yoksullarının, köylülerin yani toplumun geniş kesimlerinin çıkarları doğrultusunda hazırlanmış bir “sosyal dayanışma ve demokratikleşme programı” çerçevesinde çözüm üretmek, Türkiye’nin geleceğinin güvencesi olacaktır. Üretimi ve istihdamı teşvik eden, iş güvencesini etkinleştiren, gelir dağılımı adaletsizliğini ortadan kaldıran ve emeği koruyan önlemlere öncelik verilmelidir.

Bu doğrultuda bir araya gelen biz emek ve meslek örgütleri, emekçilerin, çalışanların ve yoksul halkımızın yaşanan ve yaşanacak olan krizlerden zarar görmemesi doğrultusunda çalışmalarımızı sürdüreceğiz, krize karşı toplumun geniş kesimlerini

kucaklayan acil eylem planlarını oluşturacağız.”

Açıklamada dile getirilen “Kriz, emekçilerin değil, sermayenin doymak bilmeyen kâr hırsının krizidir ve bunun bedeli de emekçilere ödetirilemez” yaklaşımı ne kadar doğru ise, emekçilerin çıkarları doğrultusunda hazırlandığı/hazırlanacağı varsayılan bir “sosyal dayanışma ve demokratikleşme programı”nı, varlık nedeni sermayeye hizmet olan hükümetten beklemek de o derece yanlış bir yaklaşımdır. Açıklamanın sonunda “bir acil eylem planı” oluşturulacağı yönünde irade belirtilmesi ise ortak açıklamanın en kayda değer ve anlamlı yanıdır.

Soyut reçeteler değil somut mücadele programı!

Gerçekten de bugün işçi ve emekçiler cephesinde asıl ihtiyaç, krizin sonuçlarını ortadan kaldırmaya dönük sihirli reçeteler ya da uygulanması bugünkü sınıf ilişkileri ve güç dengeleri açısından imkansız projeler ortaya koymak değildir.

Sorun son derece somuttur; sermaye krizin faturasını bütünüyle emekçilere kesmeye hazırlanmaktadır. Sadece bu da değil; krizi bahane ederek bir dizi saldırı politikasını hayata geçirmeye bu sayede en temel haklardan bir kısmını gaspetmeye niyetlidir.

İşçi ve emekçilerin ihtiyacı, bu son derece somut sorun karşısında kendi çıkarlarının ifadesi olacak bir mücadele programı ve buna işlerlik kazandıracak bir eylem planının hiç zaman yitirilmeden ortaya konulması ve hayata geçirilmesidir.

BMİS’in konuyla ilgili açıklamasında formüle ettiği “İşten çıkartmalar yasaklansın”, “Haftalık çalışma süresi 40 saate indirilerek işsizlik asgariye çekilsin” türünden talepler işçi sınıfının kriz konusundaki somut talepleri arasında sayılabilir. Benzer bir dizi talep daha formüle edilebilir ve zaten daha önceki kriz dönemlerinin deneyimi üzerinden bunun fazla bir güçlüğü de yoktur.

Bugün önemli olan böyle bir mücadele programını ortaya koymak için gerekli inisiyatifin ve ortak iradenin sergilenmesidir. Bu inisiyatif ve iradenin ortaya konulması saldırılara karşı mücadelenin akıbetini de belirleyecektir.

Sermaye kodamanları krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmenin senaryolarını çiziyorlar...

Krizin faturasını ödememek için mücadeleleye!

Kapitalist sistemin tarihinde görülmeyen mali kriz dalgası küresel piyasaları sarsmaya devam ediyor. Kapitalist düzenin ülkelerdeki spekülasyon parasını çevirdiği borsalar tüm dünyada bir bir çöküyor. Küresel spekülasyonlar, tekeller “panik atak” halinde çöküşün faturasını çıkarmaya ve işçi ve emekçilerin sırtına yıkmaya hazırlanıyor.

“İMF’nin şansı tam tarihe karışmak üzereyken döndü”

Emperyalist ülkelerde hızlı sermaye kaçışının ekonomik çöküşe yol açmaması için para akışı sağlayan ülkelere “acil destek sağlama” görevi, bir süreden beri işsiz ve işlevsiz kalmaktan yakınan IMF’ye verildi. Kemal Derviş, kriz sonrası yaptığı açıklamada krizin faturasının az gelişmiş ülkelere kabul ettirilmesi, emperyalist ülkelerin bu krizden en az zararlı çıkması için başrolün IMF’ye verilmiş olmasını şöyle özetlemişti: *“İMF’nin şansı tam tarihe karışmak üzereyken döndü. Kendisine olan talep birden bire arttı.”*

IMF’nin 250 milyar dolar dolayında kullanılabilir kaynağı bulunduğu belirtiliyor. Bu kaynağın yeterli olmaması halinde IMF bünyesinde 1 trilyon dolarlık bir destek fonu oluşturulabileceğini ileri sürenler de var.

Şu ana kadar IMF’den destek almak için başvuran ve görüşmelere başlayan Beyaz Rusya, Ukrayna, Macaristan ve İzlanda’ya Pakistan ve Letonya’da eklendi. Geçtiğimiz günlerde *New York Times*’ın haberine göre IMF desteğine ihtiyaç duyması beklenen ülkeler arasında Romanya, Bulgaristan, Estonya ve Litvanya gibi ülkelerin yanı sıra, Türkiye, Rusya ve Güney Afrika gibi ülkelerin de adı geçiyor.

Türkiye’de AKP hükümetinin başı Tayyip “ümüğümüzü sıkmayın yoksa resti çekeriz” biçimindeki ikiyüzlü açıklaması bir yana, büyük patronlar kulübü TÜSİAD ve diğer kodamanlar bir an önce IMF ile anlaşılması ve “sosyal reform” uygulamalarına geçilmesini istiyor.

Irak’ın ABD tarafından işgali öncesinde ABD’den alınması beklenen paraya umut bağlayarak IMF ile anlaşmayı savsaklayan AKP hükümetinin, ABD desteği suya düşünce denize düşen yılanı sarılır misali IMF’yenası da dört elle sarıldığı hafızalardaki tazeliğini koruyor. Öte yandan IMF 8 Ekim’de Türkiye için 2009’da yüzde 3, yani dünya ortalamasında bir büyüme öngördü!

Sermaye baronları feryat ediyor:
“Bir an önce saldırılara başlayın, yoksa bu gemi batır”

Amerikalı emlak kralı Donald Trump’un kızı Ivanka Trump internet sayfasında “krizden korunmak için ABD’li işçi ve emekçilerin evde hazırlayacakları yiyecekleri sefertasına koyup işe gitmelerini önererek” tasarruf önerisi sunmuştu! Dünya Bankası Başkanı Robert Zoellick’e göre, bu kriz nedeniyle 100 milyon insan daha yoksulluğa itilmiş bulunuyor. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO), Uluslararası Para Fonu’nun (IMF) tahminlerine dayanarak verdiği rakamlara göre, halen dünya genelinde 190 milyonu bulan işsiz sayısı

20 milyon kişinin eklenmesiyle 210 milyona ulaşacak.

Ülkemizdeki kodamanlar ise peşpeşe krize çare olacak açıklamalarda bulunuyor, çözüm reçeteleri sunuyorlar. Ülkenin dört bir tarafında sayısız fabrikada işçiler toplu bir şekilde ücretsiz izne çıkarılmakta ya da işlerine son verilmektedir. Sermaye sınıfı yaklaşan Ocak ayı zamları ve TİS sürecinde krizi bahane etmekte, sıfır zam ve sosyal yıkım saldırılarını dayatmaktadırlar.

TÜSİAD şirket ve bankaların 140 milyar dolarlık dış borcu olduğunu, bir an önce çare bulunması gerektiğini söyledi. Türkiye Genç İşadamları Derneği (TÜGİAD) Başkanı Lütfü Küçük ise Türkiye’nin 1970’lerde Hollanda’da döviz bolluğu yüzünden yaşanan mali krizin aynısına, “Hollanda sendromu”na yakalandığını, mevcut programın 2005’ten itibaren görevini tamamladığını vurgulayarak, “hükümet son 3,5 yıldır ‘son kullanma tarihi geçmiş bir ilacı’ kullanmayı sürdürüyor. Çözüm için uygulanan ekonomik programın gözden geçirilmesi gerekiyor” diyor!

2001 krizi sürecinde aktif rol alan Egeli sanayiciler de “feryad-ı figan” korosundaki yerlerini aldılar. İzmir Ticaret Odası Yönetim Kurulu Başkanı Ekrem Demirtaş, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve ilgili bakanlara bir mektup göndererek, ekonomik krizin reel sektör üzerinde yarattığı olumsuzlukların giderilmesi için İşsizlik Sigortası Fonu’nda biriken 30 milyar YTL’nin kullanılmasını önerdi ve en az 10 milyon dolarlık kaynak talebinde bulundu. Güçbirliği Holding Başkanı Kemal Zorlu da patronları işçi çıkarmamaları konusunda uyardı ve 2001 krizinde uyguladıkları telafi çalışma, esnek üretim, ücretsiz izin vb.. uygulamaların devreye sokularak “kimsenin mağdur edilmemesi” gerektiğini belirtti!

Sermaye emrediyor, uşağı AKP hükümeti uyguluyor: Krizin faturası şimdiden işçi emekçilere kesildi bile!

Patronların emirlerini hükümet peşpeşe attığı adımlarla hayata geçirmeye başladı bile.

* İlk olarak yerli yatırımcıların hisse senedi ve hazine bonusu/devlet tahvili kazançlarından elde ettikleri ranttan alınan yüzde 10’luk vergiyi sıfırlama kararı aldı. Hükümet, bir süre önce yabancı yatırımcıların vergisini de sıfırlamıştı. Bununla da sınırlı kalmayarak KOBİ’lerin bankalardan yüzde 21 faizle alacağı kredilerin 11 puanlık bölümünün bütçeden karşılanacağını bildirildi.

* AKP hükümeti, emeğiyle geçinen ve vergisini verenleri bir kez daha “enayi” yerine koyarak, vergi kaçırır hırsız ve dolandırıcıları bir kez daha ödüllendirdi. Vadesi hangi tarihte dolarsa olsun 1 Eylül 2008 öncesi vergi borçları için 18 ay taksit yapılacak ve bu taksite de yıllık yüzde 3 tecil faiz uygulanacak.

* 2009 bütçesinin hali bugünden belli. Maliye Bakanlığı’nın aldığı “tasarruf önlemleri” 2009’un kemerleri sıkma yılı olacağını göstermekte. Başta kamu idarelerinin harcamalarının kısılması olmak üzere giderleri azaltıcı bir politika izlenecek. Yani IMF, Hazine-DPT ve Maliye bürokratlarıyla birlikte 2008 ve 2009 bütçesini şu sıralarda karşılaştırmalı incelemekte, alınacak önlemler bir bir sıralanmakta. Bunların başında da şunlar gelmekte: ücret ve maaş artışlarının sınırlanması, yeni vergiler, yeni zamlar, kıdem tazminatının gaspı, bölgesel asgari ücretin uygulanması, istihdamın daraltılması, özelleştirmeler...

2009 bütçesinde 58 milyar YTL’nin faize ayrılması da rantiyeden alınmayan verginin ve bütçeden karşılanan faiz ödemelerinin emekçilere artı vergiler ve zam olarak yansıtılacağını kanıtı.

* Maliye Bakanı, bir cin fikir daha açıkladı. AKP yurtdışındaki paraların ülkeye gelmesi adına “nereden buldun” sorusunu sormayacağını belirtti. Bakan, “Herkes parasını Türkiye’ye getirsin; hiçbir soru sormayacağız; vergi bile almayacağız; geriye dönük işlem yapmayacağız.” dedi. Paralar, çuvalla bile getirilebilecek. Sadece, paranın “uyuşturucu, terör finansmanı, insan kaçakçılığı” gibi kirli işlerle ilgili olup olmadığı araştırılacakmış!.

Bu operasyonun, “Deniz Feneri” yolsuzluğunu legalleştirmek için yapıldığı, açıkça anlaşılıyor. Çünkü, onun dışında hiçbir para bu tedbirlerle

yurtdışından gelmez. Bu sayede Deniz Feneri Derneği'ndeki hortumlanan paraları kazasız-belasız ülkedeki kasalarına akıtacaklar. (Bu derneğin kurucularının yüzde 90'ı Kanal 7'nin çalışanları. Bu soygun hareketinin perde arkasındaki bu sözde müslümanlar, İslami holding adı altında birçok ülkede -TBMM araştırma Komisyonu'nun raporlarına göre- 5 milyar dolar para topladılar. Sonra bu paraları hortumladılar.)

Sınıfa karşı sınıf savaşı!

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan Türk Lirası'nın son 35 günde ABD Doları karşısında yüzde 30'dan fazla değer yitirmesini normal görüyor ve şunları söylüyor: *“Bazı günler hassas günler oluyor, bugünler geçince de her şey normale tekrar dönüyor. Bunları hep beraber daha önce de Türkiye’de çok yaşadık. Bu krizi bir fırsata dönüştürmeliyiz.”*

Evet, o günleri gördük ve krizi bir fırsata da çevirdiler. 2001 krizinin ardından 300 bine yakın işçi işten atıldı. Bu kriz sonucu binlerce küçük ve orta ölçekli işletme kapandı veya iflas etti. Toplu tensikatlar yaygınlaştırıldı. Temel hak gaspları gündeme geldi. Krizden çıkmak veya “özelleştirme” adı altında bütün kamu kurum ve kuruluşlar tek tek parsellenip peşkeş çekildi. Böylece 2001 krizinin faturası topluma ödettirilmişti. Türkiye emekçileri açlığın ve yoksulluğun pençesinde kıvrılırken, sermaye ve onun uşakları dev adımlarla tekelleşti, lüks ve sefahat içinde yaşamaya devam etti.

Ancak kapitalizmin 2008 dünya krizinde, aşağı-yukarı hiçbir ülkenin satacak bir şeyi kalmadı.

Cari açık, sürekli büyüyen dış borçlar, dayatılan IMF reçeteleri... Dünyanın en yüksek faiz oranına (%70'lerde) ve IMF'ye en çok borçlu ülke olma “şanına” sahiptir Türkiye sermaye devleti.

Kan deryası üzerine kuruluşunun 85'inci yılını kutladığı, çürümüşlüğüyle her yerinden irin irin kan damlayan Türkiye sermaye devletinin işçi sınıfına, emekçi halklara yoksulluk, açlık, kitlesel sefalet görüntüleri, kitlesel ölümler dışında sunacak başka bir şeyi yoktur. Dünya kapitalist düzeni de dünya işçi sınıfına ve emekçi halklara başka bir şey sunmayacak.

O halde Türkiye'deki işçi ve emekçiler şahsında dünya işçi sınıfının ve emekçi halkların her tarafından çürümüş olan kapitalist sermaye düzenini tarihin çöplüğüne atmak dışında bir çıkar yolları yoktur.

Emekçiler yoksullaşılıyor, patronların zevk-i sefaları sürüyor!

Haramilerin saltanatını yıkalım!

Dünya kapitalizminin krizi sürüyor. Borsalar çalkalanmaya, piyasalar altüst olmaya devam ediyor. Amerika ve Avrupalı emperyalistler yaşanan ağır krizi atlatabilmek için trilyonlarca dolar ve euro ile kurtarma operasyonları yapıyorlar. Birçok banka batıyor, finans devleri yerle bir oluyor.

Türkiye’de ise “bize bir şey olmaz” söylemleri anında gelişmelerle boşa çıkıyor. Krizin yansımaları hissedilmeye başlamış durumda. Dolar ve euro karşısında YTL'nin değer kaybı sürüyor. Sermaye örgütleri ve temsilcileri peşpeşe açıklamalar yaparak hükümete krize karşı yapılması gerekenleri hatırlatıyor ve IMF ile anlaşma imzalanması için bastırıyorlar.

İşçi ve emekçileri daha fazla yoksulluk bekliyor!

Kapitalistler krizin faturasını işçilere ve emekçilere çıkartmaya hazırlanıyor. ABD'nin krize karşı devlet bütçesinden 800 milyar dolar yatırarak bankaları, sigorta şirketlerini vs. kurtarmasını hep birlikte izledik. Şimdi bu 800 milyar doların nasıl telafi edileceği sorunu var ABD burjuvazisinin önünde. Tabii ki bu fatura işçilere ve emekçilere çıkartılacak, işsizlik artacak, sömürü derinleşecek, yaşam için asgari geçim ürünleri zamlanacak. Bu Türkiye için de geçerli bir süreç. 2001 krizi bu durumun en yakın kanıtı. Yaşanılan kriz karşısında sermaye devleti “herkesi birlik, beraberlik içinde krizi yenmeye” çağırılmış, aynı gemide olduğumuz palavralarıyla kemerleri sıkma çağrılarıyla faturayı emekçilere ödetmişti. Krizle birlikte birçok işçi işinden atılmış, her şeye fahiş oranlarda zamlar yapılmıştı. Bugün yine benzer bir sürece doğru ilerliyoruz. İşsizlik her geçen gün artıyor. Elektriğe, suya, doğalgaza astronomik oranlarda zamlar yapılıyor. Çalışma koşulları ağırlaşıyor, ücretler eriyor, kıdem tazminatı gaspedilmeye çalışılıyor vs.

Sermayedarlar çıkıp krizin kendilerini derinden etkilediğini, iş yapamadıklarını, ürettikleri ürünlerin ellerinde kaldığını söyleme arsızlığında bulunuyorlar. “Kriz geçene kadar idare edin, biz de kötü durumdayız” sözü patronların dillerinden düşmüyor. Ama bu sözlerin hepsinin hikaye olduğunu biz çok iyi biliyoruz. Her kriz döneminde bozulmuş plak gibi karşımıza çıkıp tam bir aymazlıkla aynı şeyleri söylemeye devam ediyorlar.

12 günde 350 ev satıldı!

Bütün bu kargaşa içinde sermaye basınında İstanbul Halkalı'da Sinpaş'ın başlattığı bir projenin “başarısından” bahsediliyor. Sinpaş, Halkalı'da başlattığı “Bosphorus” projesiyle, İstanbul Boğazı'nın, burjuva kodamanları tarafından işgal edilmesi, burjuvaların yalılarda ve saraylarda sefa sürmelerini yeterli görmemiş olacak ki, 247 dönümlük arazi üzerine

2750 konutluk suni boğaz yapma çalışmalarına başlamış. Yalılardan ve lüks evlerden oluşacak bu proje daha başlamadan %60'ını satarak “yüksek bir başarıya” ulaşmış, hatta tam da krizin en şiddetli bir şekilde kendini hissettirdiği günlerde, 12 günde 350 ev satılarak 150 milyon YTL'lik gelir elde edilmiş. Şimdi sorumuzu sorabiliriz; kapitalizmin yarattığı krizler kimi etkiler? Burjuvazinin kendi yarattığı krizden hiç de etkilenmediği Sinpaş'ın “büyük bir başarı” olarak kamuoyuna duyurduğu ev satışında yaşanan patlamadan anlaşılıyor. İşçiler ve emekçiler açlık, sefalet içinde yaşarken, kriz koşullarında yaşamları zindana dönerken, sermayenin kopardığı yaygara sadece daha fazla kâr etmek için değilse ne içindir? Her geçen gün soframızdaki ekmek küçülürken, “aynı gemide olduğumuzu” söyleyenler geminin güvertesinde “cılınca eğlenmeye” devam ediyorlar. Bizlere de kriz fırtınasına karşı gemiyi karaya daha hızlı yanaştırmak için geminin en ücra köşesinde, daha çok çalışmak gerektiğini telkin ediyorlar.

Neden? Çünkü onların gözünde bizim hiçbir değerimiz yok. Bizler onların daha iyi yaşaması için varız. Bizler Halkalı'da suni boğazı ve evleri yapmak için, onlarsa bu evlerde oturmak için yaratılmışlar! Bizlere kemerleri sıkıtırırken, ikinci boğazı yaptıran, “ekonomi kötüyken” işçileri kapı önüne koyan, kriz var deyip alınterimizin karşılığını dahi vermeyen, ama milyonları yatırarak suni boğazın kenarında ev alanlara daha nereye kadar izin vereceğiz! Daha ne kadar tepemizde yaşamalarına, bizlerin gözüne bakarak işimizi, aşımızı ve geleceğimizi çalmalarına sessiz kalacağız. Biz sustukça daha çok kriz gelip geçecek. Ve bütün bu krizlerin faturasını bizler öderken, onlar bizim yarattığımız değerleri har vurup harman savuracaklar. Artık yeter demenin zamanı geldi. Bu sömürü ve soygun düzenine karşı yan yana gelmeli, bizim olanları geri almak için, kendi dünyamızı kurmak için mücadele etmeliyiz.

Tüm sömürücülerin evrensel korkusu: Küçük generaller

Aktütün baskını, Öcalan'a yönelik fiili saldırı derken Kürt sorununda ezberlediğimiz senaryo yeniden gösterime girdi. Özetle şovenizmle kışkırtılmış kitleler, inkar ve imha ekseninde gelişen bu senaryonun vazgeçilmez ögesi, devlet terörü ise medyanın “güzellemleri” eşliğinde yokuş aşağı freni patlamış bir şekilde ilerliyor. Elbette krizin kendini yavaş yavaş hissettirdiği şu günlerde, devlet terörü Kürt halkının şahsında işçi ve emekçilerin önüne tüm pervasızlığı ile dikilmiş durumda.

Kürdistan'da ve metropollerde son birkaç haftadır devam eden eylemler burjuva medya tarafından gerçeğe göre değil sermaye devletinin ve onun kolluk güçlerinin “gerçeğine” göre şekilleniyor. Polisin azgın terörü altında kurşunlara taşla cevap veren Kürt gençlerini “terörist” ilan eden medya özellikle eylemlerde yer alan küçük yaştaki çocukları diline doladı. Özel hedef seçilen çocuklar, “terör maşası” ilan edildi. Yine medyanın buyurduğuna göre bu “zavallı çocuklar” bazı provokatörler tarafından “kalkan” yapılmış ve özellikle polisin önüne atılmıştı. “Çocuk sevgisi” ile nam salmış burjuva medya, PKK'nin okulları kapatılarak okula gitmesi gereken çocukları eylemlere soktuğunu söyledi. Sosyologlar ve pedagoglar televizyon ekranlarında boy göstererek bu çocukların eylemlerde yaşadığı travmanın ileriki hayatlarındaki etkisi üzerine derin analizler yaptılar.

Medyada süren tüm tartışmanın ekseni “korumasız çocuklar” oldu. Ama kimse gözaltına alınan ve sözde “PKK'nin tuzağına düşmüş” bu suçsuz çocukların tutuklanmasına ses çıkartmadı. Hatta işi daha da ileri götürenler oldu. Adana Valiliği, sokak eylemlerine katılan çocukların ailelerinin “Yeşil Kart”larını iptal etti ve “sadaka” niyetine yapılan kömür yardımı da kesildi. Oysa ki medya ve “uzmanlar” çocukların suçsuz olduğuna ve hızla kurtarılmalrı gerektiğine hükmetmişti. Burjuvazinin bu derin “çocuk sevgisi” 12 yaşındaki Uğur Kaymaz'ı 13 kurşunla katlederken tüm dünyanın dikkatini çekmişti. Yine sermaye devletinin çocukların okuması konusundaki hassasiyeti ILO'nun 2001 verilerine açıkça yansıyor. Türkiye çocuk işçi çalıştırmada, Çin, Hindistan, Venezuela, Brezilya, Endonezya, Kenya ve Tayland'dan sonra 8. sırada bulunuyor. Devlet İstatistik Enstitüsü'nün (DİE) 1999'da yaptığı bir araştırmaya göre, Türkiye'de yaklaşık 6.5 milyon çalışan çocuk var. Rakamlar eski ancak burjuvazinin hassasiyeti konusunda fikir vermesi açısından yeterli olacaktır. DİE'nin çalışmasından alınan bazı veriler şöyle:

* 6-17 yaş grubunda yer alan 16 milyondan fazla çocuğun yaklaşık 6.5 milyonu çalışıyor. Tarım, sanayi ve hizmet sektöründe, 1 milyon 700 bin, ev işlerinde 4 milyon 800 bin çocuk çalışıyor.

* Araştırmanın yapıldığı sırada toplam nüfus 63 milyon 400 bin kişi iken 6-14 yaş grubundaki çocukların sayısı 12 milyon civarında. Bu çocukların yaklaşık yüzde 88'i okula devam edebiliyor. Bu yaş grubundaki 1 milyon 400 binden fazla çocuk okula devam etmiyor. Okula devam eden 10 milyon 600 bin çocuğun ise 3 milyondan fazlası bir yandan da tarımda, sanayide ya da ev işlerinde çalışıyordu.

* 15-17 yaş grubundaki yaklaşık 4 milyon çocuğun ise ancak yüzde 50'si okula devam edebiliyor.

Yaklaşık 350 bin çocuk sanayi de çalışırken 1 milyon çocuk da tarımda çalışıyor.

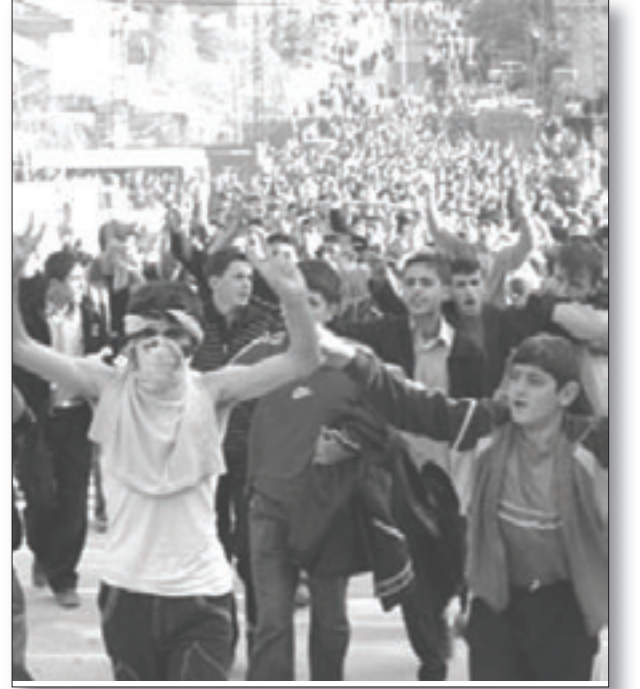
* Çalışan çocukların yüzde 60'ı ücretsiz aile işçisi olarak çalışırken ancak yüzde 24'ü ücretli bir işte çalışıyor. Çalışan kız çocukların yüzde 72'si herhangi bir ücret almıyor. Özellikle tarımda çalışan çocukların büyük bölümü ücretsiz aile işçisi (907 bin çocuk).

* Çocuk işçilerin birçoğu haftada 40 saatten fazla çalışıyor. Yaklaşık 200 bin çocuk haftada 64 saatten fazla çalışıyor. Tarımda çalışan çocuklar daha az saatler çalışırken sanayi de rakamlar artıyor.

* Çalışan çocuklar işyerinden kaynaklanan problemler yüzünden enfeksiyon, kırık çıkık, zehirlenme, işitme kaybı gibi problemlerle karşılaşılıyor. İş kazası geçiren çocukların ancak üçte ikisi tedavi olabiliyor. Tedavi olanların yalnızca yüzde 30'unun tedavi masrafları işveren tarafından karşılanıyor.

Burjuvazinin çocuğa yönelik yoğun ilgisi rakamlarda da açıkça ortaya çıkıyor. Elbette burjuvazinin kopardığı gürültü çocuklara olan sevgisinden ileri gelmiyor. Çocuklar ellerinde taşlarla kendi geleceklerini savundular.

İşgal altındaki topraklarda büyüyen öfkeli neslin saldırdığı korkuyu İsrail tanklarının önüne dikilen Filistinli “küçük generalleri” gözlerini kırpmadan öldüren siyonistlerden biliyoruz. Kürt halkının öfkesi ve haklı mücadelesi şimdi yeni neslin ellerinde yükseliyor. Ve Kürt sorununu mutlak imha ve inkar ile “çözmeye” çalışan sermaye devleti için elbette yeni nesillere taşınan bu miras korkutucu

olacaktır. Sermaye devleti daha şimdiden Kürdistan'ın küçük generallerini tutuklayarak korkusunu açığa vurmuş oldu. Çocuklar üzerinden süren bu yalanlar, “geleceğini çocuklara emanet edenlerin” gerçek yüzünü de ortaya çıkartmıştır. Burjuvazi ne geleceğe ne de geleceğin sahiplerine dair söz söyleme hakkına sahip değildir. Yalnızca işçi sınıfının devrim mücadelesi ve sosyalizmle taçlanacak zaferi dünyayı çocuklara verebilir/verecektir de.

Devletin “çocuk sevgisi”

Sermaye devletinin inkar ve imha politikalarının gölgesi altında büyüyen Kürt çocukları, Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle daha erken yaşlarda tanışıyorlar.

Sermaye devleti, Kürt halkının özgürlük mücadelesini sınırlaması operasyonlar, OHAL uygulamaları, kitlesel gözaltı ve tutuklamalarla boğmaya çalışıyor. Sermaye devleti, bugünlerde ise Kürt illerinde çocuk avına çıkmış durumda.

İnkâr ve imhaya karşı sokaklara çıkan Kürt emekçilerin evleri yakılıp yıkılıyor, sokak ortasında infazlar gerçekleştiriliyor, kitlesel olarak gözaltına alınanlar işkenceden geçiriliyor ve ardından tutuklanıyor. Tüm bu saldırılara yenileri ekleniyor. Bu saldırılardan biri de Adana Valiliği'nin bugünlerde uygulamaya koyduğu cezalandırmadır.

Adana Valiliği, sokak eylemlerine katılan çocukların ailelerinin “Yeşil Kart”larını iptal etme uygulaması başlattı. Yeşil Kart'ın iptal edilmesinin yanısıra işçi ve emekçilere “sadaka” niyetine yapılan kömür yardımı da kesildi.

Öcalan'ın uğradığı saldırının ardından birçok ilde gerçekleşen sokak eylemlerine katılan çocukların ailelerine para cezası verildi. Adana Valiliği tarafından yapılan açıklamada bu cezanın “çocukları korumak” amacı taşıdığı iddia edildi. Adana Valiliği şimdiye kadar gösterilere katılan 325 çocuğun ailesi hakkında yasal işlem başlattı.

Çocukları üzerinden ailelere uygulanan bu “ceza” ile eylemlere katılımın engellenmesi amaçlanıyor. Kürt halkı inkar ve imha siyaseti ile teslim alınmaya ve açlık ve yoksulluk ile terbiye edilerek boyun eğdirilmeye çalışılıyor.

Toplumsal muhalefete rağmen meclisten geçirilen sosyal yıkım saldırılarıyla işçi ve emekçilerin sağlık hakkını gaspeden, hastane önlerinde işçi ve emekçileri ölüme terkeden sermaye hükümeti, sadaka düzeyindeki bu hakları da ortadan kaldırarak, Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesini etkisizleştirmeyi amaçlıyor.

Diyarbakır'da, Şırnak'ta, Hakkari'de, Van'da ve Kürdistan'ın pek çok ilinde sokaklara çıkan Kürt çocuklarını gözaltına alıp tutuklayan sermaye devletinin “çocuk sevgisi” sahte ve ikiyüzlü bir tutumun ifadesidir.

21 Kasım 2004 yılında Mardin Kızıltepe'de babasıyla beraber infaz edilen 12 yaşındaki Uğur Kaymaz'ın vücuduna saplanan 13 mermi hafızalardayken, bu türden sahte gösterilerin hiçbir inandırıcılığı olamaz.

Devlet terörü tırmanıyor!

Demokratik hak ve özgürlükleri için kazanmak için mücadeleyi yükseltelim!

Mücadele Birliği'ne 6 tutuklama

Ayışığı Sanat Merkezi, Mücadele Birliği Dergisi İstanbul Bürosu ve kurum çalışanlarının evlerine yapılan baskınlar sonucu gözaltına alınan 18 kişiden 6'sı tutuklandı.

Mücadele Birliği Platformu, 28 Ekim 2008 tarihinde İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile tutuklamaların düzmece senaryolara dayandığını belirtti.

Platform adına basın açıklamasını okuyan Taner Şener, gözaltına alınanların ağır cezalarla tehdit edilerek polis tarafından kurulan düzmece senaryoları kabul etmeye zorlandıklarını ifade etti ve gözaltına alınan 18 devrimciden 6'sının tutuklandığını açıkladı.

Şener'in yaptığı açıklama şu sözlerle sona erdi: *"Mücadele Birliği Platformu bileşenlerine bu saldırıyı doğal karşılıyoruz. Çünkü bu sistem bugüne dek eşi benzeri görülmemiş bir çöküşü yaşıyor. Artık burjuva sınıfı panik halde 'kapitalizmi çöpe atmayın' diye feryad ediyor. Elbette çöküşü yaşayan bir sınıf sosyalist bir dünyanın, emeğin dünyasının mücadelesini veren devrimci kurumların çalışmalarına tahammül edemez. Koyu bir baskı ve terör uygulayarak tüm toplumu susturmaya, kölelik koşullarına boyun eğdirmeye çalışır. Daha dün Ferhat Gerçek'in sokakta vurulması, Engin Çeber'in zindanda katledilmesinin, DTP'nin çalışanlarına yönelik baskıların hala devam etmesi gibi. Mücadele Birliği Platformu olarak buradan hiçbir baskının bizi sosyalist bir dünyayı kurma mücadelesinden alıkoyamayacağını bir kez daha dostla düşmana ilan ediyoruz."*

Yapılan açıklamadan sonra gözaltına alınanlar baskın ve gözaltı süreçlerinde yaşadıklarını anlatan konuşmalar gerçekleştirdiler.

Tutuklananların isimleri ise şöyle: Önsöz Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Songül Yücel, Mücadele Birliği Platformu Sözcüsü Vefa Serdar, Süleyman Acar, Ercan Tilmaş, Eğitim-Sen üyesi Erdal Güzel ve Kenan Aktaş.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sokak ortasında infaz!

Tam yetki zırhıyla donatılan polis seri katliamlara son hız devam ediyor.

Polisin son son kurbanı ise Antalya'da "dur" ihtarına uymayan Çağdaş Gemik oldu. Baran Tursun'un İzmir'de benzer biçimde yaşamını yitirmesi hala hafızalardayken Gemik'in sokak ortasında infaz edilmesi yeni bir Baran Tursun olayına işaret ediyor.

Polisin açtığı ateş sonucu vücuduna 4 kurşun isabet eden 18 yaşındaki Gemik 27 Ekim günü yaşamını yitirdi.

"Yunus Ekipleri"nin Zeytinköy Mahallesi'nde kimlik sormak için durdurmak istedikleri Gemik üzerine yağmur gibi yağın kurşunlarla sokak ortasında infaz edildi.

Çağdaş Gemik'in cenazesi Kızılank Mahallesi'ndeki Cemevi'nden kaldırılırken inşaat işçiliği yapan baba Haşim Gemik, oğlunun cemevinde yapılan cenaze töreninde sinir krizi geçirdi.

İlköğretim mezunu olan ve tezgahçılık yapan Çağdaş Gemik, otellerdeki animasyon gösterilerinde

folklor ekibinde görev alıyordu.

Antalya Emniyet Müdürü Feyzullah Arslan ise "olayda kasıt olmadığını, kontrol sırasında gencin 'dur' ihtarına uymaması nedeniyle vurularak öldüğünü" belirtti. Arslan yaptığı yazılı açıklamada, ateş eden polisin görevden uzaklaştırıldığını ve hakkında adli ve idari soruşturma başlatıldığını söyledi.

Kızıl Bayrak çalışanları serbest bırakıldı!

Polis, 27 Ekim günü Ankara'da Batıkent Metro Çıkışı'nda Kızıl Bayrak'ın son sayısının satışını gerçekleştiren 4 çalışanımızı "gazetenin toplatması var, gazete satışını gerçekleştiremezsiniz" diyerek engellemek istedi.

Polisin keyfi tutumu kimlik kontrolü dayatmasıyla devam etti. Ancak polisin bu tutumuna karşı kimlik göstermeyi reddeden çalışanlarımız satışlarına devam ettiler.

Yaka-paça gözaltına alınan Kızıl Bayrak çalışanları "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganını atarak polisin keyfi tutumunu protesto eden ajitasyon konuşmaları yaptılar.

Gece boyunca Batıkent Karakolu'nda tutulan çalışanlarımız savcılıktan serbest bırakıldılar.

Kızıl Bayrak / Ankara

"Yayın yasağı"na itiraz...

Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığı'nın Engin Çeber davasına ilişkin getirdiği "yayın yasağı"na Halkın Hukuk Bürosu itirazda bulundu.

28 Ekim günü Bakırköy Adliyesi'nde karara itirazda bulunan Avukat Taylan Tanay, Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından verilen kararın yasaya ve uluslararası sözleşmelere aykırı olduğunu ifade etti.

İşkence suçunun, insanlığa karşı işlenmiş bir suç olduğunu belirten Tanay şunları söyledi:

"Bu suçun soruşturulmasında ve sorumluların cezalandırılmasında kamunun açık yararı bulunmaktadır. Yapısı gereği kamu görevlileri tarafından işlenen bu suç ile ilgili yapılan

soruşturmalarla yapılan işlemlerin tamamının kamuya açık yapılması adil, tarafsız ve bağımsız bir soruşturmayı yaralamaz. Zira kamu görevlisi hakkında yapılan soruşturmanın tarafsız yapıldığı ancak aleniyet ilkesinin tam olarak hayata geçirilmesiyle giderilebilir. Gizlilik ve yayın yasağı alınan soruşturmalarda suçluların gereği gibi soruşturulmadığı ve cezalandırılmayacağı inancı tüm topluma egemen olur. Bu durumda haliyle yargıyı zedeler" dedi.

Tanay'ın yaptığı açıklama şu sözlerle sona erdi:

"Yazılı, görsel ve işitsel yayınlara yayın yasağı konulursa, haberlerin yayını yasaklanırsa, halkın haber alma özgürlüğünü sansür gibi ağır şekilde tehdit eden sınırlayıcı bir tedbir kabul edilmiş olur. Adil, sorunsuz bir soruşturma için kararın kaldırılmasını istiyoruz."

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir'de polis terörü!

Çeşitli kurumlar tarafından 26 Ekim Pazar günü "Ege'de militarizme, ırkçılığa, linç kültürüne, şovenizme geçit vermeyeceğiz!" şiarıyla eski Sümerbank önünde kitlesel basın açıklaması gerçekleştirildi.

Eylemde ilk sözü DTP Urfa milletvekili İbrahim Binici aldı. Binici konuşmasını Kürtçe yaptı. Daha sonra DTP Bitlis milletvekili M. Nezir Karabaş bir konuşma yaptı. Ardından eylemi örgütleyen kurumlar adına ortak metin okundu. Ortak açıklamada şunlar söylendi: *"Kürt sorununda yeni, kirlili bir dönemin kapısı ardına kadar açılmıştır. Bu süreç, ulaşmış olduğu en son aşamada, yalnızca Kürtleri değil, bütün devrimci güçleri ve emekten yana kurumları da kapsayan bir genel saldırıya dönüşmüştür. DTP'nin kapatılması girişimleri, yine DTP il ve ilçe binalarına yönelik kundaqlama ve saldırılar, DTP yöneticileri ve milletvekillerinin her kelimesi üzerinden kaynatılan kazanlar, açılan dava ve soruşturmalar tek bir söze dahi tahammülün kalmadığının açık göstergesidir."*

Yaklaşık bin kişinin katıldığı eylemin bitiminde polis dağılan kitleye saldırmaya başladı. Gözaltılar yaşandı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Metal TİS’lerinde son durum ve görevlerimiz...

7 Ekim günü Türk Metal, 10 Ekim günü Birleşik Metal ve en son Çelik-İş Sendikası’nın 17 Ekim günü tuttukları uyuşmazlık zaptından sonra metal işkolundaki toplu sözleşmede bir kilitlenme yaşıyor. Yaşanan kilitlenmenin temel nedeni her sendikaya göre farklılık taşısa da, belirleyici olan üç temel nokta bulunuyor. Birincisi, ücretler, ikincisi sosyal haklar ve son olarak da esnek çalışma tıkanmanın temel nedenleri oldular. Şimdi ise durum giderek daha da çetrefilleşiyor. Deyim yerindeyse tarafların mevcut tutumlarıyla iş iyice içinden çıkılmaz bir hal alıyor.

Sözleşme görüşmelerinin başında MESS temsilcisinin dolaylı olarak ima ettiği kriz korkusunun tam da sözleşmenin en önemli aşamasında patlaması önden hesap edilen tüm dengeleri sarsmış görünüyor. MESS, bu yeni durumu kendi lehine kullanmak isterken, BMİS ise, bu sefer faturayı işçilerin ödemeyeceğini ilan ediyor. Dahası MESS’in kriz bahanesine somut önerilerle de cevap veriyor. Yıllardır olageldiği gibi kriz işçileri içe döndürmüyor. Tersinden MESS ise krizi şimdiye kadar birçok keyfi uygulama için kolayından bir bahane konusu haline getiremedi. Ücretsiz izinlerin ve işten atmaların sözkonusu olduğu her yerde öncelikli olarak Türk Metal’i devreye sokması bunu gösteriyor. Tersinden ise sendikanın henüz devreye girmedeği bir aşamada işçilerin Bosch örneğinde olduğu gibi aldığı tutumlarda bunun göstergesi. İşleri içinden çıkılmaz hale getiren de bu durum oluyor. Ne MESS tam istediği gibi bir zemin yaratmayı başarabildi henüz, ne de sendikalı fabrikalarda çalışan işçiler belirgin bir boyun eğiş içerisinde. Şimdilik bir denge durumu olduğundan söz edilebilir. Ancak bu dengenin geçici olduğu ve eğer metal işçileri cephesinden farklı bir çıkış gelmezse sürecin MESS lehine evirileceği kesindir.

BMİS eylem programını açıkladı: İşçiler sokakta!

Geçtiğimiz haftalar içerisinde çeşitli fabrikalarda yaşanan ücretsiz izin ve işten atma saldırılarına karşı işçilerin kendiliğinden tepkileri ve eylemli yanıtları gelişmişti. Daha kitlesel ve örgütlü bir tutumla BMİS iki haftadır bu saldırılara ve TİS’de yanan tıkanmaya eylemlerle yanıt veriyor. Bu hafta üçüncüsü yapılacak olan Cuma eylerinin ikincisinin ilkinde göre daha kitlesel ve coşkulu olduğu göze çarpıyor. Daha önemlisi ise, merkez yöneticileri şahsında güven veren bir önderlikle bulunduğu daha da coşkulu ve kararlı bir havanın ortaya çıktığı yine ikinci Cuma eyleminde gözlemlenen bir başka olgu idi. Bu hafta üçüncüsü yapılacak eylemlerin ise bundan sonrası hakkında bir fikir vereceğini varsayabiliriz. BMİS, Cuma eylemleri dışında bu hafta da mesaiye kalmama eylemi örgütleyecek ve MESS’in dayatmalarının ‘iş barışı’nı bozacağını belirterek bunun üretime yansayacağını gösterecek. Bir bakıma yürüyüşlerden bir adım ileri atarak eylem sürecini üretim alanına çekeceğini ifade etmiş oluyor. Eğer BMİS, iddialarını bir parça tutarlılık ve kararlılıkla uygularsa işçiler cephesinden de bu tutumun olumlu sonuçlarının açığa çıkması gecikmeyecektir. Zira BMİS daha kararlı ve

mücadeleci adımları atabilmek için tabanındaki kararlılığı görmek ve sınamak istiyordu. Yapılan ilk eylemler bu açıdan BMİS yönetimine olumlu bir yanıt vermiş oluyor. Bundan sonrasının ise yönetimlerin alacağı tutumlara endeksli olacağının altını çizmek gerekir.

8 talep + iş güvencesi...

Metal toplu işsözleşmesinde temel olarak 8 maddede anlaşmazlık yaşanmış ve uyuşmazlık zaptı tutulmuştu. Şimdi bu uyuşmazlık maddelerinin yanısıra metal işçilerinin başarılı bir toplu sözleşme süreci geçirmesinin koşulu artık iş güvencesi talebi için etkili bir mücadele yürütmesine bağlanmış bulunuyor. Şu sıralar MESS’e bağlı fabrikalarda en çok öne çıkan sorunlar kriz eksenli sorunlardır ve en çok da “üretime ara verme” adı altında ücretsiz izin uygulamalarıdır. İşçilerin ilk tepkilerinin zamanın araya girmesiyle soğumasının ardından verilen ücretsiz izinlerin gitgide işten atmalara vardırılacağına da kesin gözüyle bakabiliriz. Krizin bir yüzü ücretsiz izinler ve işten atma saldırıları ise, diğer yüzü de fazla mesailerdir.

Patronlar her ne kadar kriz yaygarası koparsalar da önemli bir bölümünün de kriz fırsatçılığı yaptığı ortada. Birçok fabrikada patronların işçileri toplayarak, “kriz yüzünden kimseyi ekmeğinden etmeyeceğiz, bu krizde hem işçilerimiz hem de memleketimizin kalkınması için fedakârlıkta bulunup işçi çıkarmayacağız. Fakat sizler de sakın kredi kartı kullanmayın ve borca girmeyin, krize karşı kendi önlemlerinizi alın. Ancak kriz döneminde sizin de yapmanız gereken fedakârlıklar var, önümüzdeki günlerde fazla mesailer başlayabilir” nutkunu çektiğini biliyoruz. Fazla mesaiden kast önceki krizlerde ortaya çıkan sonuçlardan da biliyoruz ki bunun anlamı karşılıksız çalışmadır. Ücretlerin sistemli bir biçimde geciktirilmesi ve yer yer verilmemesi işin başka uzantılarıdır. Bu ise metal işçilerinin mücadele etmesi gereken bir başka yana işaret ediyor. Krizin faturasını patronlar işçilere kesmek istiyor. Yukarıda ifade ettiklerimiz faturayı kesmenin başlıca yolları. Fakat patronlar açısından bu yolların daha fazla olduğunu bilmek ve her bir farklı yola karşı etkili bir mücadele yürütmek gerekiyor.

Ortak mücadele zeminleri ve Metal TİS’lerinin geleceği...

Üç sendikanın uyuşmazlıktaki ortak noktası olsa da, BMİS’in ortaya koyduğu uyuşmazlık maddelerinin aslında tüm metal işçilerini kestiğini ifade edebiliriz. Buna bir de krizden sonra ortaya çıkan ve bir kez daha tüm metal işçilerini kesen sorunları eklediğimizde, özellikle TİS kapsamındaki işçilerin birleşik mücadelesi için güçlü bir zemin var demektir. BMİS, TİS sürecinin başından beri tüm metal işçilerinin ortak mücadelesinden bahsediyor. Bu son derece önemli bir vurguydu. Kaldı ki MESS’in mevcut dayatmaları ve krizin ortaya çıkardığı sonuçlar açısından metal işçilerinin ortak mücadelesi artık kaçınılmaz ve daha somut bir sorun olarak önlerinde durmaktadır. Çünkü

MESS’in saldırısına aynı güçlülükle ve ortak bir tutumla yanıt verilebilir. Fakat herkes payına ortadaki soru bunun nasıl olacağı ve hangi zeminlerde gerçekleşebileceğidir.

Bu noktada başta belirtilmesi gereken ilk şey, BMİS’in bu çağrısını somutlamasıdır. Somut olarak söyleyecek olursak, BMİS’in Türk Metal tabanına yaptığı ortak mücadele çağrısının nasıl somutlanacağıdır. Bu sadece çağrı düzeyinde kalmamalı ve daha somut yapılmalıdır. Türk Metal gibi bir çetenin üyelerinin bu çağrıya açıktan yanıt veremeyeceği gerçeğidir. Durum böyleyken BMİS, ya Türk Metal üyesi işçilere güçlü bir güvence ve destek verecek ya da işçilerle organik bağlar kurarak ortak mücadele platformları oluşturmak yoluna gidecektir.

İşin bir başka yönü ise örgütsüz metal işçileri kitlesinin sürece dahil edilebilmesidir. Şimdilik daha sınırlı olsa da belli bir mücadele üzerinden yürüyen sürecin havasını solutabilmek başkaca bir anlam taşımaktadır. Son olarak TİS görüşmelerinin kapalı devre bir tarzda sürmesi de bir başka handikaptır. Burada BMİS’e dair sorumlulukları hatırlatmak gerekir. Türkiye’nin en temel sektöründe temel bir sendika olmanın sorumluluğuyla davranmak durumundadır.

BMİS’in Cuma eylemleri önümüzdeki dönemin ihtiyacı olan mücadele kapasitesinin ortaya çıkartılabilmesinin ilk zeminini sağlamaktadır. Bu eylemler gerçekleştirilirken yakın fabrikaların ortak eylemler düzenlemesi, eylemlerin giderek merkezi alanlara taşınması ve böylece eylemin toplumsal tabanının ve desteğinin genişletilmesi sağlanmalıdır. Bu yapıldığı durumda tabandaki dayanışma ve mücadele duygularının gelişmesinin yanısıra TİS’lerdeki içe kapalılık da parçalanacaktır.

BDSP’li metal işçilerinin görevleri!

Metal TİS’leri açısından önümüzdeki günler ortak mücadelenin yaratılması zorunluluğunun öne çıktığı bir dönem olacak. TİS’lerdeki kilitlenme ya bir ihanet imzasıyla açılabilir ya da metal işçilerinin güçlü ve ortak mücadelesi MESS dayatmalarını bertaraf edebilir. BDSP’li Metal İşçileri bulundukları her alanda mevcut eylemli süreçlere etkin bir müdahale gerçekleştirmek durumundadırlar. TİS’lerdeki içe kapanıklığı parçalamak için eylemli destek zorunludur. İkincisi ise tüm metal işçilerinin ortak mücadelesi için işçileri birleştiren zeminleri bir kez daha eylemli bir hatta zorlamalıyız. Bu ortak mücadele platformları aracılığıyla olabileceği gibi MESS kapsamındaki kimi fabrikalarda yapılan TİS toplantılarına iki sendikanın üyelerinin katılması biçiminde de gerçekleştirilebilir. Bu hemen eylemli bir hatta girileceği anlamına gelmez. Daha çok bilgilerin ve gelişmelerin paylaşıldığı zeminler olabilir bunlar. Ancak bu zeminleri süreç ilerledikçe ortak mücadele komitelerine evriltmenin yollarını zorlamalıyız. Kuşkusuz tüm çabalarımızın bir yanını Türk Metal çetesine karşı etkili bir ajitasyon ve teşhir faaliyeti oluşturmalıdır. Zira erken bir ihanete karşı işçileri uyarmak ve bu çeteye geçit vermemek sürecin önemli bir başka halkasıdır.

BDSP’li Metal işçileri

Metal işçileri metal patronlarını uyardı...

“Üretimden gelen gücümüzü kullanacağız!”

Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye işçiler, metal patronlarının esneklik dayatmalarına karşı servislerden inerek fabrikalara yürüyüşlerini sürdürdü. 24 Ekim günü gerçekleştirilen yürüyüşler, geçtiğimiz haftaya oranla daha coşkulu ve canlı geçti. Yürüyüşlerde esnek çalışmaya karşı mücadele kararlılığı öne çıktı.

Kartal'da metal işçileri yürüdü!

Sabah erken saatlerde gerçekleştirilen eylemlerin en kitlesel ve coşkulu olanı Isuzu işçilerinin Tepeören'de gerçekleştirdikleri yürüyüş oldu. Sabah saat 07.30'dan itibaren fabrikaya 500 metre uzaklıkta servislerden inerek toplanmaya başlayan ISUZU işçileri sendika flamaları ve Birleşik Metal-İş şapkalarıyla yerlerini aldılar.

“Kazanılmış haklar gaspedilemez!”, “MESS dayatmalarına hayır!” ve “ISUZU işçileri” pankartının açıldığı ve yaklaşık 600 işçinin katıldığı yürüyüş, Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli'nin metal patronlarının esneklik dayatmalarına karşı yaptığı mücadele çağrısıyla başladı. Beşeli yaptığı ajitasyon konuşmalarında TİS teklifini metal işçileriyle birlikte hazırlayarak sermayeye verdiklerini, metal patronlarının ise kriz söylemlerine dayanarak enflasyon altında bir ücret zammı teklifinde bulunduğunu duyurdu. Beşeli'nin yürüyüş boyunca yaptığı bir diğer çağrı ise “kriz” söylemi altında yaşanan işten çıkartmalardı.

Metal işçilerine ortak mücadele çağrısını da yükselten Beşeli, karanlıkları yırtmak için daha güçlü mücadele edilmesi gerektiğini belirtti ve MESS'in teklifini kabul etmelerinin mümkün olmadığını söyledi. Sermayenin kendilerine ayıracağı kaynağın olduğunu ve bunu istediklerini ifade etti. Beşeli'nin konuşması “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “İşçiye uzanan eller kırılır!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!” sloganlarıyla kesildi.

Fabrika önünde ses aracından yapılan müzik yayımına alkışlarla tempo tutarak gelen Isuzu işçileri burada da coşkulu sloganlarını sürdürdüler. Fabrika önünde işçilere Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar seslendi. Metal patronlarından sadaka değil alınterilerinin karşılığını istediklerini söyleyen Atar, “*Malınızın, mülkünüzün zekatını vermiyorsunuz. İşçinin alınterini veriyorsunuz*” diyerek MESS'in kölelik dayatmalarını sıraladı. Konuşmasında faşist Türk Metal çetesini de teşhir etti. Taleplerinin kabul edilmemesi halinde üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını söyleyen Özkan Atar, tarihsel kazanımları geri vermeyeceklerini belirtti.

Atar'ın konuşmasının ardından Isuzu işçileri alkış ve sloganlarla bir saat gecikmeli olarak işbaşı yaptı. Yürüyüşe Isuzu'da memur statüsünde çalışanlar ve taşeron işçiler de destek verdi.

Saat 07.30'da Köy Hizmetleri Durağı önünde toplanan Lombardini işçileri, slogan ve alkışlarla birlikte fabrika girişine kadar yürüdüler. “Direne direne kazanacağız!”, “MESS, MESS şaşırma sabrımızı taşıрма!” sloganlarıyla fabrikaya kadar yürüyen 150 kadar işçiler fabrika girişinde eylemlerini bitirdiler.

Sabah saatlerinde 4'lü kortejler halinde yürüyüşe başlayan Aksan işçileri fabrika önüne kadar sloganlarla

eylemlerini sürdürdüler. Yürüyüş boyunca slogan atan Aksan işçileri coşkulu bir eylemle günü başlattılar.

60 Aksan işçisinin katıldığı yürüyüşte Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Eğitim Sekreteri Celalettin Aykanat, bir konuşma yaptı. MESS'in tekliflerini teşhir ederek krizin faturasının işçilere kesilmeye çalışıldığını ifade eden Aykanat, Aksan işçilerine 27 Ekim gününden itibaren mesailere kalmama çağrısı yaptı.

Gebze'de metal işçileri yürüdü!

Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi'nin örgütlü olduğu 10 fabrikada işçiler fabrikaya yaklaşık 1 kilometre mesafede servisten inip işyerlerine doğru sloganlar eşliğinde yürüdüler. Yücel Boru ve Areva'da gerçekleştirilen eylemlerde MESS'in esneklik dayatmalarına karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Yücel Boru ve Areva'da gerçekleşen yürüyüş sonrası işçilere seslenen Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Erdoğan Özer, ürettikleri artı değerden paylarına düşeni istediklerini söyleyerek metal patronlarının yeterli kaynağının bulunduğunu belirtti.

Yücel Boru ve Areva işçileri yürüyüşler sırasında “MESS dayatmalarına hayır!” ve “Zafer direnen işçilerin olacak!” yazılı büyük boy dövizler taşıdılar ve coşkulu sloganlar atıldılar.

Dudullu ABB işçilerinden coşkulu yürüyüş...

Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube'nin örgütlü olduğu Dudullu ABB, Cuma yürüyüşlerinin ikincisini geçtiğimiz hafta olduğu gibi Dudullu OSB (Organize Sanayi Bölgesi) dörtyolda toplanarak gerçekleştirdi. Burada servislerden inerek toplanan 08.00-16.00 vardiyasında çalışan ABB işçileri, pankartlarını ve sendika flamalarını açarak yürüyüşe geçtiler. Kortej halinde fabrikaya doğru yürüyen ABB işçileri yürüyüş boyunca sloganlarını büyük bir coşkuyla haykırdılar.

24.00-08.00 vardiyasında çalışan işçiler ise yürüyüş kolunun fabrikaya yaklaşması ile birlikte alkışlarla arkadaşlarını karşıladılar. Fabrika önünde toplanan işçilere seslenen ABB Dudullu Baştemsilcisi Hüsnü Atasoy, “*Yıllardır mücadelelerle kazandığımız haklara sahip çıktık. Çıkmaya da devam edeceğiz.*” dedi. İşçilere “*Patronlar bizi kavgaya çağırdı. Kavgaya var mıyız arkadaşlar?*” diye soran Atasoy'a ABB işçilerinin cevabı “*Varız!*” oldu. Atasoy “*Bundan sonra sadece dışarıda değil içeride de, alınterimizi döktüğümüz atölyelerimizde de mücadeleye devam edeceğiz!*” dedi.

Yapılan konuşmanın ardından ABB işçileri tekrar alkış ve sloganlarla fabrikaya girdiler. ABB işçilerinin eylemine BDSP, OSİM-DER, EMEP de temsilcileriyle katılarak destek verdi.

Paksan: “Son söz grev meydanlarında söylenecek!”

Paksan Fabrikası'nda da Birleşik-Metal Sendikası üyesi işçiler, sabah 07.30-08.00 saatlerinde bir eylem gerçekleştirdi.

Eylem fabrikaya yaklaşık 1 km uzaktan sloganlar

eşliğinde başladı. İşçiler eylem anında fabrikaya kadar yolun bir şeridini kestiler, sloganlarla fabrikanın önüne kadar yürüdüler. Burada BMİS İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Yılmaz Bayram bir konuşma yaptı.

Bayram yaptığı konuşmada MESS'in metal işçilerini kavgaya davet ettiğini ve bu davetin kabulleri olduğunu ve gereken her şeyi yapacaklarını ve üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını söyledi. Bayram, öteki sarı sendikalar gibi kavgadan geri durmayacaklarını ve çeşitli eylemlerle sürece müdahale edeceklerini söyledi.

Küçükçekmece işçi Platformu, işçileri fabrika önünde “Metal sözleşmelerinde son sözü grev meydanlarında söyleyelim!” şiarlı dövizler ve “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganlarıyla karşılayarak destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Eskişehir'de TİS yürüyüşü

Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi'nde yer alan Süsler Beyaz Eşya Fabrikası önünde 24 Ekim günü iş çıkış saatinde biraraya gelen Birleşik Metal-İş üyeleri OSB içinde yürüyüş gerçekleştirdi. Sloganlar ve alkışlar eşliğinde gerçekleşen yürüyüşe jandarma müdahale etti. İşçilerin önüne barikat kuran jandarma engelleme girişimini sürdürdü.

Sendika yöneticileri ve jandarma arasındaki pazarlığın ardından yürüyüş 100 metre daha devam etti. Jandarmanın tekrar barikat kurduğu noktaya gelinmeden eylem son verildi ve işçiler servislere binerek eylem alanından ayrıldı. Yürüyüş boyunca coşkulu sloganlar atıldı.

Eyleme yaklaşık 400 işçi katıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Bursa'da TİS yürüyüşü

Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şubesi, 24 Ekim günü örgütlü olduğu Prysmian Fabrikası'nda bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

Mudanya yolu üzerinde saat 15.30'da toplanan 16.00-24.00 vardiyası işçileri “*Kazanılmış haklar gaspedilemez! / DİSK-BMİS*” pankartıyla bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Fabrika girişinde işçilere seslenen Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Göktaş, esnek çalışma ve düşük zammı kabul etmeyeceklerini söyledi. Türk Metal çetesinin teşhir eden Göktaş, metal işçilerine büyük görevler düştüğünü belirtti.

Eylem sırasında yan tarafta bulunan Türk Metal Sendikası'nın örgütlü olduğu Mudanya Yazaki fabrikası patronu işçilerin normal saatte çıkmasına izin vermedi. Kısa bir süre içinde Yazaki Fabrikası'nın önüne Türk Metal çetesinin Bursa Şube yöneticileri geldi.

Kızıl Bayrak / Bursa

Kocaeli'de Standard ve Bekaert'te yürüyüş...

Kocaeli'nde Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Bekaert ve Standard Depo fabrikasında da yürüyüşler gerçekleştirildi. Bekaert'teki eyleme Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Göktaş katıldı.

İşçi emekçi hareketinden...

Rotopak'ta grev ilanı!

Türk-İş'e bağlı Basın-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Rotopak işyerinde devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmeleri tıkanmış bulunuyor. Arabulucu sürecinde devam eden görüşmelerden sonuç çıkmaması nedeniyle asılan grev ilan kararının ardından 60 günlük süre başlamış bulunuyor.

TİS görüşmelerinin ilk oturumlarında kazanılmış hakları geriye çekme niyeti taşıyan Rotopak patronu, bu tutumunu ilerleyen süreçte de gösterdi. Rotopak patronu ilk görüşmelerde sunduğu haftalık 40 saat olan çalışma süresini 45 saate çıkarma, %100 olarak ücretlendirilen fazla mesaisi %50'ye çekme, sosyal yardım paketini de yarı yarıya indirme ve yıllık 4 ikramiyeyi maaşlara dağıtma önerilerinden adım atmadı.

Rotopak işçileri toplu sözleşme görüşmelerindeki taleplerinden geri adım atmamakta kararlılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Adana'da "İhale" yasasına protesto

Sağlıkta yıkım politikalarının birer ayağı olan taşeron çalıştırma ve SSGSS 23 Ekim günü Adana Tabip Odası, SES Adana Şubesi ve Dev Sağlık-İş Sendikası Çukurova Şubesi tarafından örgütlenen yürüyüşle protesto edildi.

Hastaneler Kavşağı'nda toplanmaya başlayan kitle Çukurova Devlet Hastanesi'ne yürüyüşe geçti. Devlet Hastanesi'nin önünde ise basın açıklaması gerçekleştirildi.

Tabip Odası, Dev Sağlık İş ve SES pankartlarının açıldığı eyleme 300 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Adana

Assist'te açlık grevi...

Türk Telekom bünyesinde faaliyet yürüten Assist A.Ş'de işe geri alınma talebiyle eylem yapan çalışanlar Türk Telekom'un Bostancı'daki çağrı merkezi önünde 7 Eylül 2008 tarihinden itibaren direnişeler.

45 gün boyunca işyerleri önünde oturma eylemi yapan Assist A.Ş emekçilerinden Özgür Çataltepe ve Tuncay Gülhan 21 Ekim tarihinde gerçekleştirdikleri basın açıklaması ile 5 günlük açlık grevi yaptılar.

Assist emekçilerine işe giriş ve çıkışlarda Türk Telekom ve Assist A.Ş çalışanları da destek verirken çeşitli sendikalardan da ziyaretler gerçekleştiriliyor. Türk Telekom'da örgütlü olan sendika Haber-İş ise Assist çalışanlarına sahip çıkmıyor.

Kızıl Bayrak / İstanbul

DESA'da baskı kuşatması!

Sefaköy'de Desa Deri fabrikası önünde direnişini sürdüren Emine Arslan'ın iş mahkemesinde devam eden davası 24 Ekim günü Bakırköy Adliye Sarayı'nda görüldü.

Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Servi burada yaptığı açıklamada direnişe artan destekle birlikte saldırıların da yoğunlaştığını ifade etti ve Deri-İş üyelerinin işyerlerinde yaşadığı hakaret ve aşağılamalara dikkat çekti. Sefaköy'de yaşanan baskılar ve polis terörünü teşhir eden Servi, direnişçi

Emine Arslan ve ailesini tehdit eden patronunun son olarak Arslan'ın 11 yaşındaki kızını kaçıрма girişiminde bulunduğunu duyurdu. Mücadeleye sonuna kadar devam edeceklerini ifade etti.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı basın açıklamasına Belediye-İş, Haber-İş, TÜMTİS, Küçükçekmece İşçi Platformu ve Desa Direnişiyle Dayanışma Kadın Platformu da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Desa'da akşam eylemi

Giyim sanayisindeki işçi sendikalarının ve hak kuruluşlarının oluşturduğu uluslararası dayanışma kuruluşu Clean Clothes Campaign (Temiz Giysiler Kampanyası-CCC) temsilcileri, Desa Direnişçileriyle Dayanışma Platformu ve Deri-İş Sendikası'ndan uzmanlarla birlikte 24 Ekim akşamı Desa'nın Taksim'deki mağazası önünde eylem gerçekleştirdi.

Sendikal örgütlenme özgürlüğünün Türkiye'de ne kadar uygulandığını gözlemek amacıyla ziyarete bulunan Alman Birleşik Hizmet Sendikası (Ver.di) ve Clean Clothes Campaign (Temiz Giysiler Kampanyası-CCC) kampanyasını yürüten temsilciler adına yapılan konuşmada Desa'dan atılan 44 işçinin mücadelesini desteklemek için gelindiği söylendi.

Hollanda, Almanya, Filipinler, Polonya, Sırbistan, Makedonya, Romanya'dan Temiz Giysi Kampanyası aktivistleri olarak DESA işçisinin sesini kendi ülkelerinde ve dünyada duyuracakları ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Güvencesiz öğretmenlerden açıklama

KESK'e bağlı Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim-Sen) Eskişehir Şubesi İşsiz ve Güvencesiz Öğretmenler Komisyonu 23 Ekim günü şube binasında basın toplantısı gerçekleştirdi.

Komisyon adına basın açıklamasını okuyan Eğitim-Sen Şube Başkanı işsiz ve güvencesiz öğretmenlerin eğitim alanında karşı karşıya kaldıkları

sorunlara dikkat çekti. "Kamu Personel Reformu" adı altında işsiz ve güvencesiz öğretmenlerin öğretmenlik haklarından mahrum bırakıldıklarını söyledi, öğretmen istihdamı konusundaki çarpıklığa değindi.

İşsiz ve güvencesiz Öğretmenler Komisyonu'nun taleplerinin sıralanmasıyla açıklama sona erdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Eskişehir'de imza kampanyası

Eskişehir Eğitim-Sen'in oluşturduğu İşsiz ve Güvencesiz Öğretmenler Komisyonu 25 Ekim günü Adalar Migros önünde imza standı açtı. "Kadrolu atanmak istiyoruz!" "Sözleşmeli köle olmayacağız!" şiarıyla bir imza kampanyası başlatıldı. Komisyon ve kampanyayla ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada Komisyon'un hedefleri anlatıldı ve ardından talepler sıralanarak mücadele çağrısında bulunuldu.

12.30-18.00 saatleri arasında açık kalan standın önünde bildiri dağıtımı ve ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Grevci TEGA işçisinden imza kampanyası

7 Şubat'ta greve çıkan TEGA işçileri, grevin başından beri patronun ve devletin çeşitli saldırılarına maruz kaldı. Grevin bitirmek için her türlü yol ve yöntemi deneyen TEGA patronu, 8 aydır fabrikaya soktuğu kaçak işçilerle üretime devam ediyor.

Grevci TEGA işçileri kamuoyuna yönelik

duyarlılık oluşturmak ve taleplerini dillendirmek için bir imza kampanyası başlattı.

Geçtiğimiz günlerde başlayan kampanya süresince her gün BMİS'in Sincan İrtibat bürosu önünde imza standı açılıyor. Ayrıca TEGA işçileri imza föylerini sendika ve kurumlara ulaştırarak kampanyanın daha güçlü bir şekilde sahiplenilmesini bekliyor.

BDSP Sincan

Kızılay'da sürgüne tepki

Dev Sağlık-İş Sendikası, Kızılay Kan Merkezi çalışanlarının sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atılmasına ilişkin 24 Ekim günü İstanbul Tabip Odası'nda basın toplantısı gerçekleştirdi.

“Sendikasız çalışmak kanımıza dokunuyor!/DİSK Dev Sağlık-İş” pankartının açıldığı basın toplantısında ilk sözü alan Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı, Kızılay Kan Merkezi'nin bu uygulamalarının tamamıyla hukuka aykırı olduğunu söyledi, hukuk dışı uygulamalardan vazgeçilmesini istedi.

Dev Sağlık-İş adına, işten atılan Filiz Koçak tarafından yapılan açıklamada yıllardır sağlık hizmeti veren çalışanlar olarak, yaklaşık bir aydır yaşadıkları sorunlara çözüm bulmak, çalışma yaşamları ve özlük hakları konusunda söz ve karar sahibi olabilmek için Dev Sağlık-İş'e üye oldukları belirtildi. Ancak, sendikal örgütlenme çabalarının Kızılay tarafından çeşitli biçimler altında uygulanan baskılarla engellenmeye çalışıldığını, ancak boyun eğmeyeceklerini ifade etti.

Basın açıklamasının ardından söz alan İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen de konuşmasında, kendisi gönüllü olan bir kuruluşun yaptığı bu hukuk dışı uygulamaların, AKP'nin tüm toplumsal alanı kuşatma ve bütün dernekleri cemaatleştirme yoluyla değiştirip, dönüştürme ve yok etme politikalarının bir parçası olduğunu belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Osmangazi'de yürüyüş

Osmangazi Üniversitesi Hastanesi'nde çalışan Türk Sağlık-Sen ve SES üyesi sağlık emekçileri 23 Ekim günü biraraya gelerek Tıp Fakültesi Dekanlığı önüne yürüdüler.

Döner sermaye oranlarıyla ilgili bir önceki hafta yaptıkları eylemde cevap alamadıklarını, döner sermaye hakları için yine burada olduklarını, bir hafta sonra rektörlükte yapılacak yönetim toplantısı sonrasında yine Tıp Fakültesi önünde olacaklarını dile getirdiler.

Yaklaşık 400 kişinin katıldığı basın açıklaması alkış ve sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Rıza Kuas anıldı!

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) kurucularından ve Lastik-İş Sendikası Onursal Genel Başkanı Rıza Kuas 24 Ekim günü ölümünün 27. yıldönümünde Edirnekapi Hava Şehitliği'nde düzenlenen törenle anıldı.

Törende konuşan DİSK Genel Başkan Yardımcısı İsmail Yurtseven, Kuas'ın sendikal anlamda birçok ilke imza attığını belirterek, işçilerin fabrika girişlerinde karşılaştığı üst araması uygulamasının ortadan kaldırılmasını sağlayan mücadelesine değindi. Lastik-İş Genel Başkan Yardımcısı Alaattin Sarı da Kuas'ın, işçilerin hak ve özgürlüklerinin korunması için önemli bir mücadele verdiğini söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

BMİS, kriz karşısında tedbirler istiyor!

Birleşik Metal İşçileri Sendikası, dünyayı etkisi altına alan, Türkiye'yi de önümüzdeki dönemde kaçınılmaz bir şekilde etkileyecek olan krize ilişkin açıklama yaptı.

BMİS, krizin nedenlerini anlattı, aynı zamanda sermayenin krizi fırsat bildiğini, krizin yükünü işçilere yıkmak istediğini, bu amaçla binlerce işçinin işten çıkarıldığını, ücretsiz izin uygulamalarının gittikçe yaygınlaştığını söyledi.

Birleşik Metal İş Sendikası kriz karşısında krizin faturasının, sermayenin birikimlerinden ödenmesini, haftalık çalışma sürelerinin 40 saate düşürülmesini, çalışma saati düşürüldüğü koşullarda İşsizlik Sigortası kaynaklarının kullanılmasını vb. önerdi.

Tekstil İşçileri Kurultayı gerçekleşti

Tekstil Sen'in düzenlediği “Tekstil İşçileri Kurultayı” 26 Ekim günü Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde gerçekleştirildi.

İki bölümden oluşan kurultay saygı duruşu ile başladı. Kurultayın ilk bölümünde BEKSAV Sinema Atölyesinin hazırladığı “Yaşam soluyan işçilerin öyküsü” adlı sinevizyon gösteriminin ardından divan seçimi yapıldı.

Kurultayın açılış konuşmasını yapan Tekstil-Sen Genel Başkanı Ayşe Yumlu Yeter, örgütlenme ihtiyacını zorunlu kılan nedenleri sıraladı, Tekstil-Sen'in kuruluşuna ve hedeflerine değindi.

Kurultayda ‘İşsizlik ve Tekstil’, ‘Tekstil işçisi ve kadın sorunu’, ‘Okmeydanı Tekstil işçilerinin yaşadıkları sorunlar’, ‘Tekstil ve şovenizm’, ‘Çorap işçileri’, ‘Nakış işçileri’ başlıkları altında tebliğler sunuldu. Prof. Dr. Zeki Kılıçarslan ‘İşçi sağlığı ve iş güvenliği’ tebliğini slayt eşliğinde sundu. Limter-İş'ten Levent Akhan, Maltepe tekstil işçileri adına Muhammet Yalçın, direnişteki Çapa temizlik işçisi Saniye Aydın söz aldılar.

Yaklaşık 120 kişinin katıldığı kurultay Grup Asmed'in söylediği türkülerle son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

LSG SKY Chefs'te baskılar

Tek Gıda İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Antalya'da bulunan LSG SKY Chefs Havacılık Hizmetleri A.Ş.'de çalışan işçilere baskılar sürüyor.

Konuya ilişkin geçtiğimiz Cuma (24 Ekim) günü Antalya Cumhuriyet Meydanı'nda LSG SKY işçileriyle beraber basın açıklaması gerçekleştiren Tek Gıda-İş Sendikası Genel Sekreteri Mecit Amaç, işyerinde taşeronlaştırma, işten atma ve sendikadan zorla istifa baskılarının yaşandığı bilgisini verdi.

Amaç konuşmasının sonunda sendikal hakları için direnme sözü verdi.

1 Kasım'da Lütfü Kırdar'a!

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı 1-2-3 Kasım tarihlerinde İstanbul'da “Uluslararası iş sağlığı ve güvenliği bölgesel konferansı” düzenliyor.

Konferansın başlayacağı gün olan 1 Kasım'da sendikalar, odalar, ilerici ve devrimciler de işçi sağlığı ve iş güvenliğini dikkate almayan, işyeri hekimliğini ortadan kaldıran, taşeronlaştırmanın önünü açan, sermayeye yeni kar alanları açan bu yasa tasarısına karşı sözlerini söyleyecekler!

DİSK-KESK-TTB-TMMOB ve Herkese Sağlık Güvenliği Gelecek Platformu, 1 Kasım günü Lütfü Kırdar Kongre Salonu'nun önünde buluşma çağrısı yaptı. Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu da “Patronlara değil, işçiye güvenlik” talebiyle eyleme katılım çağrısında bulundu.

Eğitim-Sen'den imza kampanyası

28 Ekim günü Karşıyaka Çarşı girişinde sabah saatlerinden 18.00'a kadar masa açan İzmir Eğitim Sen 2 No'lu Şube'ye bağlı emekçiler başlattıkları imza kampanyasıyla halkı “nitelikli ve kamusal eğitim” için mücadeleye çağırdı. Anayasada ve uluslararası sözleşmelerde parasız eğitim hizmetinin “hak” olduğunun belirtildiği imza metninde değişik adlar altında velilerden toplanan paraların hukuka aykırı olduğu ve ödenmemesi gerektiği söylendi. TBMM'ye gitmek üzere toplanan imzaların yanısıra parasız eğitim talebiyle okul müdürlerine sunulmak üzere örnek dilekçeler dağıtıldı. Ayrıca “eğitim hakkımıza sahip çıkalım” başlığıyla merkezi broşürler yaygınca kullanıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

BES Tokat'ta yürüdü...

BES'in (Büro Emekçileri Sendikası) “Yargıda adalet, bağımsız, demokratik Türkiye” yürüyüşünün Tokat bölümü başarıyla gerçekleşti.

Tokat'ta adliyenin önünde toplanan BES korteji, polisin yoğun güvenlik önlemleri ile yürüyüşe başladı. Yürüyüşe geçmeden adliye içine giren BES yöneticileri çalışanları yürüyüşlerine destek olmaya çağırdı. Çağrılar pek karşılık bulmasa da BES'liler yürüyüşe geçtiler.

Eğitim-Sen Tokat Şube üyelerinin de verdiği destekle kortej 70 kişiye ulaştı. Tokat Cumhuriyet Meydanı'nda sona eren yürüyüşün ardından bir basın açıklaması yapıldı.

Tokat'tan Sosyalist Kamu Emekçileri

Kadın çalışmasının önemi ve sorunları...

Yüzü kitle İşçi ve emekçi kadın

Kadın sorununa toplumsal ve tarihsel gelişme süreçleriyle birlikte marksist-leninist temelde yaklaşan komünist hareket, bu açık ve sağlam bakışını kadın çalışmasını politik-pratik olarak da somutlama çabasıyla birleştirmiş bulunmaktadır. Biriktirdiği deneyim ve geldiği düzey itibarıyla henüz yolun başında sayılan emekçi kadın çalışmamızın hala da aşılmayı bekleyen sorunları bulunmaktadır.

Yakın zamanda esasları itibarıyla kadın sorunu ve kadın çalışmasının örgütlenmesi konusuna yaklaşımımızı ortaya koyan temel metinlerimiz yayınlandı. Bu metinleri çalışmanın geldiği düzey açısından ve yeni dönem hedeflerimizle birlikte yeniden incelemek güncel bir ihtiyaç olarak önümüzde durmaktadır.

Emekçi kadın çalışmasının sürekliliği için örgütsel süreklilik...

Komünist hareket açısından kadın çalışmasının esas olarak işçi ve emekçi kadın çalışması olarak tanımlandığı yerde kısa bir zamanda çalışmanın örgütlenmesi konusunda belli bir deneyim kazandığımızı ifade edebiliriz. Kuşkusuz bu deneyimin önünü açan en önemli etken, kadın çalışmasının örgütlenmesi konusunda atılan adımdır. Sorunun kapsamını, hedeflerini ve boyutunu tartışan, işçi kadını salt ezilen cins konumu üzerinden değil, onu da kapsayacak biçimde sınıf kimliği üzerinden kucaklamaya çalışan, kadın çalışmasını sınıf çalışmasının bir parçası olarak ele alan ancak bunu bulunduğu alanda kadınlara yönelik özgül çalışmayla birleştirmeyi hedefleyen ve giderek uzmanlaşmaya çalışan özel örgütlenmelerin oluşturulması, çalışmanın sürekliliğinin güvence alınması bakımından gerekli ve zorunluydu. Atılan bu adımların kazanımları, yılın başında gerçekleştirilen Emekçi Kadın Kurultayları pratiğinde de somutlanmış bulunmaktadır.

Ancak her şeye rağmen bu konuda belli yetersizliklerimiz bulunmaktadır. Zira halihazırda saflarımızda kadın sorununa ve kadının örgütlenmesi konusuna yaklaşımda yeterince bir bilinç açıklığı yaratıldığından söz etmek olanaklı değildir. Saflarımızda komünist hareketin kadın sorununa sınıfsal zeminden yaklaşan ve sınıf sorununun bir parçası olarak ele alan temel ideolojik-ilkesel açıklığı bilince çıkarılmış olsa dahi halkçı küçükburjuva kesimlerin kadın sorununa feminist yaklaşımına duyulan tepki sonucu, sorunun kendi içinde ayrı bir çalışma olmadığı, genel sınıf çalışmamızın organik bir parçası ve onun özgül bir boyutu olduğu gerçeği gözlerden kaçırılmaktadır.

Bu kendiliğinden iki sonuç doğurmaktadır. Birincisi, kadın çalışmasının örgütlenmesi konusunda yoğunlaşmanın kolayından ertelenmesi, ikincisi kadın çalışmasının özel ve takvimsel günlere sıkıştırılması. Eğer sorun yeterince doğru kavranamazsa sınıfın temel bir parçası olan, tarihsel ve toplumsal çifte ezilmişliğin biriktirdiği devrimci enerjiyi taşıyan işçi kadının mücadelede etkin kılınması ve devrimcileştirilmesi

alanında anlamlı bir ilerleme sağlanamaz, bir adım ileri gidilemez.

İlerici kamuoyunun gündemine giren yakın dönem deneyimleri dahi konunun önemi hakkında bir veri sunmaktadır. Aymasan'ın direnişçi kadın işçilerinin pratiği, kadının mücadelede etkin olduğunda ve mücadelenin öznesi haline geldiğinde neleri başarabileceğini gösteren anlamlı bir deneyimdir. Erkek işçilerle omuz omuza, hatta en önde mücadeleye atılan kadın işçilerin deneyimi hem üretim sürecinde patronuna, hem direnişlerini kırmaya çalışan kolluk kuvvetlerine karşı, hem gerici toplumsal önyargıların parçalanmasında, hem de evdeki feodal ilişkiler zincirinin kırılmasında hızla ilerlediğini, militanlaştığını, politikleştiğini ve özgürleştiğini göstermektedir. Keza bir yılı aşkın bir süre sendikal hak ve özgürlükleri için kararlılıkla direnen ve sonucunda kazanan Novamed'li kadın işçilerin mücadelesi de kadının mücadelede tuttuğu yere ve mücadelede özgürleşen kadının devrimci enerjisine anlamlı bir örnektir. En son Desa'nın direnişçi kadın işçisinin tek başına yarattığı kamuoyu, mücadelede öne çıkan işçi kadının kararlılığına, direngenliğine ve militanlığına en az diğerleri kadar anlamlı bir örnektir.

İşçi kadınların damgasını vurduğu ve son dönemde öne çıkan bu üç örnek dahi kadının çifte ezilmesi ve sömürülmesinin yarattığı öfkenin sınıf mücadelesinde çifte potansiyel ve devrimci enerji kaynağı olduğunu göstermektedir. Sosyal mücadelenin dışında kalan kadın patronuna, devlete, eşine ya da babasına boyun eğen aciz bir varlıkken mücadeleye katıldığında kendi sınıfından erkeklere göre çok daha direngen, kararlı ve fedakar olmaktadır. Tüm mücadele deneyimlerinde olduğu gibi bu üç örnek de bunun kanıtıdır.

Kadının bu devrimci enerjisi açığa çıkarıldığında sınıf mücadelesinin gelişmesi ve büyümesi açısından büyük imkanlar sunmaktadır.

Kadın çalışmasının güvencesi partinin ideolojik-politik birikimidir!

Komünist hareketin kadın sorunu ve kadının örgütlenmesi konusunda sağlam bir ideolojik-politik bakışı bulunmaktadır. Zira her vesileyle döne döne vurguladığımız gibi işçi kadın çalışması genel sınıf çalışmamızın, onu besleyen ve güçlendiren organik bir boyutudur. Marksist-leninist bir parti olarak kadın çalışmasının ve örgütlenmesinin ele alınışındaki temel ilkesel yaklaşımımız çalışmanın güvencesi ve garantisidir. Bunu doğru anlamının ve kavramanın dışında kaygılanmak için hiçbir nedenimiz bulunmamaktadır.

Konuya ilişkin II. Kongre değerlendirmeleri bu konuda yeterli açıklık sunmaktadır: *"Oysa devrimci sınıf partisi olarak komünist partisi için kadın çalışması, öncelikle işçi kadınlara yönelik bir çalışmadır. Komünistler; elbetteki kadın sorununu olduğu kadar kadın çalışmasını da proleter kadından ibaret görmez, onunla sınırlamazlar. Fakat devrimci bir kadın hareketi geliştirebilmenin biricik sağlam alanı ve temelini de*

Emekçilere dönük etkin bir kadın çalışması hedeflenmelidir!

işçi kadınlar olduğunu bir an için bile unutmazlar. Sorunu böyle ele almak, işçi sınıfının genel plandaki devrimci öncü misyonunu kadın sorunu özgül boyutu üzerinden de somutlayabilmenin sağlam bir yolu ve çözümüdür aynı zamanda. Kadın sorununu temelden çarpıtan ve kadın hareketini darlık ve kısırlığa mahkum eden orta sınıfksenli feminist akımları etkisiz kılmanın en etkili yolu da buradan geçmektedir. Kadının kurtuluşu bayrağı işçi sınıfının elinde, en başta da onun kadın kesiminin elinde olmalıdır. Komünist partisinin kadın çalışması öncelikle bunu hedeflemeli, pratik çalışma ve gelişme içinde bunu güvence altına almaya yönelmelidir.

Öte yandan, biz komünistler için, kendi içinde ayrı, genel sınıf çalışmamızdan soyutlanmış bir işçi kadın çalışması yoktur, olamaz. Bizim işçi kadınlara yönelik çalışmamız, sınıfa yönelik genel çalışmamızın bir parçası, onun özgül ve zenginleştirici bir boyutudur yalnızca. Taşındığı özgül karakteri hiçbir biçimde gözden kaçıramayız, fakat onu hiçbir biçimde genel sınıf çalışmasından ayrı da düşünemeyiz, ondan koparamayız, ayrı ele alamayız. Genel sınıf çalışmamız, kadın-erkek tüm işçi sınıfının temel ve güncel sorunları, çıkarları ve ihtiyaçları eksenine oturur. Bu şekilde çalışma sınıfın tümüne yöneliktir, dolayısıyla aynı ölçüde işçi kadınları da kapsamakta, onları etkin kılmayı ve devrimciileştirmeyi hedeflemektedir. Fakat öte yandan bu çalışma, işçi kadının cinsel eşitsizlik ve ezilmişlikten gelen özgül sorunları ile de birleşmek, birleştirilmek durumundadır. Zira sınıfın ortak sorunları ve çıkarlarının ötesinde, işçi kadınların cinsel ezilme ve sömürülme konumundan gelen özgül sorunları ve ihtiyaçları, bununla bağlantılı çıkarları vardır. Sınıf çalışmamız bunları da içermeli, bununla boyutlanmalı ve zenginleşmelidir.” (TKİP II. Kongresi değerlendirmeleri / Kadın sorunu ve sınıf içinde kadın çalışması...)

Kadın çalışmasının yönü tümüyle somut hedeflere bağlı olarak işçi kadın çalışmasına çevrilmelidir!

Kadın çalışmamız ilk elden çevre ve çeperindeki kadın işçi ve emekçilerin toparlanmasını sağlayan, etkin hale getirmeye çalışan, yüzünü asıl olarak işçi kadın çalışmasına dönmeyi hedefleyen bir hatta ilerledi. Kadın çalışmasının ilk adımları açısından bu çabanın bir anlamı da vardı. Emekçi Kadın Kurultayları, 25 Kasım etkinlikleri, 8 Martlar vb. bu yönelimin bir ürünü olarak kadın çalışmasında belli sonuçlar da üretti. Çalışmanın hem nicel hem de nitel olarak yarattığı şu ya da bu düzeyde bir birikim de sağlandı. Kuşkusuz bu birikimin yeterli olduğunu iddia etmiyoruz. Ancak kadın sorununun ikili yönü ve asıl olarak işçi kadın çalışması üzerinden şekillenmesi konusunda belli eksikliklerimiz bulunmaktadır. Bu eksiklikleri aşmanın en temel koşulu çalışmanın sürekliliğini sağlayacak örgütlülüklerin asıl olarak yüzünü işçi kadın çalışmasına dönecek şekilde planlı ve sistemli bir çaba içerisinde olması ve hedeflerini buna uygun belirlemesidir.

Eğer işçi kadının kurtuluşu, sınıf mücadelesinin bir sonucu olacaksa ve sınıf mücadelesinin bir parçası olamayan kadın kurtuluşunu kendi ellerine alamayacaksa konunun iki yönlü boyutunu gözeten bir çalışma içerisinde olmak gerekmektedir. Birincisi, sınıfın tümünü kesen sorunların yanısıra kadın işçinin, kapitalist sistem tarafından, sınıfsal ezilmesinin ve sömürülmesinin cinsel konum üzerinden katmerleştirilmesi gerçeğinin takvimsel günlere sıkıştırılmadan sistematik olarak işlenmesi gerçeğidir. İkincisi, kadının sınıfsal ve cinsel ezilmişliğinden kaynaklı sorunları sınıfın tümünü kapsayan ve sınıfa devrimci bilinç kazandırmayı hedefleyen bir tarzda sınıfın gündemine sokulmasıdır.

Kadın çalışmamızın en temel amaçlarından birisi işçi kadını devrimciileştirmek, sınıf mücadelesinde etkin ve inisiyatifli bir güç haline getirmekse, bu, işçi kadınların sorunlarına ve istemlerine yönelik çalışmanın önemine işaret etmektedir. Bunu başarabilmenin yolu işçi kadının sorunlarına hakimiyetten, hedeflenmiş işçi havzalarına, kadın işçilerin ağırlıkta olduğu sektörlerle ve fabrikalara özel olarak yönelmekten ve seslenmekten geçmektedir. İşçi kadının sorununu genel mahiyetiyle ele alan, genel işçi kitlelerine seslenen ve sonuç almaktan uzak bir çalışma tarzı yerine somut olarak fabrikalara yaslanan, tek tek fabrikalarda yaşanan sorunları hem genel sorunlarla bağlantısı içerisinde, hem fabrikanın özgünlüğünde, hem de kadın işçiye yönelik özgül yanlarıyla ele alan, kadın işçiyi erkek sınıf kardeşleriyle birlikte mücadeleye çağırarak, somut yol ve yöntemler öneren bir tarzda çalışma kurgulanmalıdır.

Örneğin, bir işçi havzasında kadın işçilerin ağırlıkta olduğu fabrikaların belirlenmesi, bu fabrikada yaşanan sorunlara hakim olunması, fabrikada işçi kadınların sınıfın genel olarak yaşadığı sorunların yanısıra ezilen cins olmaktan kaynaklı yaşadığı sorunlarının belirlenmesi, bu sorunların genel sorunlarla bağı içerisinde işlenmesi, bu somutlukta kadın işçilere mücadelede bir adım ileri çağırısı yapılması somut bir hedeftir. Havzaya ya da belirlenen fabrikalara özel seslenen işçi kadın yayınlarını devreye sokmak, işçi kadınların sorunlarını işleyen toplantılar yapmayı, fabrikalardan ilişki yakalamayı, fabrikalara dayanan işçi kadın komisyonları kurmayı hedeflemek vb. çeşitli araç ve yöntemlerle kadın çalışmasının yönü işçi kadın çalışmasına çevrilmelidir. Bu, başta kadın işçiler olmak üzere sınıfın geneline seslenen bir hatta kurgulanmalıdır. Böyle bir yönelimin sonuç üretmesi için bu alanda yakalanan imkanların toplam sınıf çalışmasını güçlendirecek tarzda birleştirilmesi, hem kadın hem de sınıf çalışmasının birbirini besleyecek tarzda kurgulanması gerekmektedir.

Kadın sorunu çok yönlü taleplerle birlikte işlenmelidir!

Kadın çalışması temelde işçi kadın çalışmasıdır vurgusunu sık sık yapıyoruz. Ancak kadın işçinin cinsel konumu ve kimliği ile bağlantılı olan sorunları çok yönlüdür. Sorunun iktisadi, sosyal, cinsel, hukuksal ve

kültürel boyutları vardır. Bu sorunlar salt tek tek fabrikada yaşanan sorunlarla sınırlı değildir. Kuşkusuz kadın çalışmasını sınıf zemininde güçlendirmek demek kadının üretim sürecinde yaşadığı sorunlara özel vurgu yapmayı öncelikli kılmaktadır. Ancak kadın sorununun çok yönlü kapsamı da genel sınıf çalışmasının ve kadın işçi çalışmasının temel gündemleri arasında yer almalıdır. Hem genel anlamda hem de tek tek fabrikalara yaslanarak kapitalizmin ucuz işgücü olarak gördüğü kadınların düşük ücretle ve kötü koşullarda çalıştırılmasına karşı “İş güvencesi!”, “Sigorta hakkı!”. “Eşit işe eşit ücret!”, “Kreş hakkı!”, “Doğum ve emzirme izni!” vb. taleplerin sistematik olarak işlenmesi, işçi kadınların bu talepler etrafında mücadeleye çağırılması yine gündelik kadın çalışmasının bir parçası olmalıdır.

Başta işçi kadınlar olmak üzere sınıfın genelini ataerkil geleneğin, dinsel önyargıların ve gerici burjuva ideolojisinin ve alışkanlıklarının kadın üzerinde yarattığı baskıyı güncel toplumsal gelişmelerle birlikte teşhir eden ve mücadeleye çağırarak işçi kadın çalışmasının bir diğer ayağını oluşturmaktadır. Kimi zaman herhangi bir fabrikada öne çıkan bir talep somut hedeflerle birlikte sistemli bir çalışmanın konusu edilmelidir.

Yanı sıra kadınlar açısından mevcut yasalarda yer alan her türlü ayrımcı uygulamaya karşı toplantılar, eylem ve etkinlikler düzenlemek, kadın işçileri bilinçlendirmek ve mücadelede özne haline getirmeye çalışmak, çalışmanın hedefleri arasında gözetilmesi gereken bir başka yöndür. Emekçi kadınları üretim alanının dışına iten ve ev işçiliğine mahkum eden çocuk bakımı, yemek vb. işlerin toplumsal bir iş haline getirilmesini gündemleştirmek, bunun için mücadele çağırısı yapmak, bugün için ajitasyon ve propagandayı aşamasa dahi, işlenmesi gereken bir başka konudur.

Bugün için sınıf mücadelesinin düzeyi gözönüne alındığında işçi kadın çalışmasında istenilen sonuçları üretmeyebilir. Ancak özel ekiplere dayalı, yoğunlaşmış, sistemli ve planlı bir çalışmanın kazandıracağı çok yönlü imkanlar ancak bu alanda deneyim kazandıkça, kesintisiz bir faaliyet yürüttükçe açığa çıkacaktır. Bunun önemi gözden kaçırılmamalıdır.

Herşeyden önemlisi kadın çalışmasının politik yönü burjuva egemenlik ilişkilerini ve ideolojisini hedeflemek zorundadır. Zira kadının ezilmişliğinin kaynağı günümüzde kapitalist sistemdir. Bu nedenle komünistler başta geniş emekçi kadın yığınları olmak üzere sınıfın genelini sosyalizm bilinciyle donatmayı, devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanmayı, kadın sorununu bu amaç doğrultusunda ve kadınların özgül konumunu gözeterek propaganda etmeyi savunurlar. Bundan dolayı burjuva egemenlik sisteminin etkin ve etkili bir teşhiri kadınların tam hak eşitliğini savunan taleplerle birleştirilmek durumundadır.

Ancak kadınların nihai kurtuluşunun tüm sınıf kardeşleriyle birlikte sosyalizmde mümkün olacağını propaganda etmek, kadınların kurtuluşlarının sınıfsal mücadeleye bağlı olduğunu işlemek, bu hedefi somut kazanımlarla birleştirmek komünist hareketin kadın çalışmasındaki temel yaklaşımıdır.

Kapitalizmin krizi ve emekçi kadınlara yansımaları...

Bir süredir ‘oldu, olacak’ denen kriz nihayet kapitalizmin en gelişmiş ülkesi sayılan ABD’de patlak verdi ve hemen ardından başta Avrupa olmak tüm dünyaya sirayet etti. Burjuvazinin kimi sözcülerinin de itiraf ettiği gibi bugünkü kriz 1929’da yaşanan büyük bunalımı pek çok bakımdan aşmaya aday durumda.

Düzen sözcülerinin ağızlarından kaçırdıkları bir diğer şey ise bu krizin faturasının işçi ve emekçilere ödetileceği. Bu faturanın gerçek boyutunu ise bugünden kestirmek mümkün değil. Tabii emekçilerin bu faturayı ödemeye razı edilip edilemeyeceği de belirsizliğini koruyor.

Biliniyor ki kapitalizm krizlerin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye çalışır. Fakat hiç kuşkusuz bundan bütün yönleriyle doğrudan en fazla etkilenecek olan emekçi kadındır. Bu yazımızda sorunun bu yanını öne çıkaracağız.

Kapitalizm ve kadın işçi emeği

Kapitalizm daha ilk ortaya çıkış sürecinden başlayarak kadını üretim alanlarına sürerek emek gücünü kullanmaya başladı. Ancak bugüne kadar uğradığı değişim bu emeği ne oranda ve ne ölçüde kullandığı sorusunu bizlere sordurtmalıdır. Denebilir ki, hiç değişmeyen şey daima kadın emeğinin yedek işgücü olarak tutulması ve buna uygun şekilde ihtiyaç duyulduğunda istihdam edilmesidir. Genelde baktığımızda iş yaşamında kadına vasıfsız ve beceri gerektirmeyen işlerde sorumluluk verilir. Tekstil, gıda ve hizmet sektörü kadın işçilerin en fazla çalışabildiği alanlardır. Kadının çalışması kapitalizmin ihtiyaçlarına yanıt verse bile kadının asli işi daima ev içi üretim olarak görülmüştür. Bir başka ifadeyle kapitalizm kadın emeğine her zaman muhtaçtır. Ama bu muhtaçlık tümüyle döneme, ihtiyaca ve tercihe göredir. Yeri gelir kitlesel biçimde kadını üretim alanlarına sürer. Yine yeri geldiğinde gerisin geri evine ‘yuvasına’ yollar. Veya kadınlara ‘sunduğu’ işlerin sınırlı olması, koşulların ağırlığı ve ücretlerin düşüklüğü kimi zaman kadınlar için çalışmayı kendiliğinden cazip olmaktan çıkartabilir.

Bir başka önemli nokta kadın işçilerin her dönemde ve dünyanın dört bir yanında ‘eşit işe eşit ücret’ talebiyle şiarlaştırıp mücadeleye konu ettikleri sorundur. Erkek işçiyle aynı işi yapmasına rağmen yer yer üçte iki veya yarısı tutarında ücret alması kapitalistlerin hiç vazgeçemeyecekleri bir uygulamadır. Çünkü bugün asgari ücret belirlenirken ‘aile’ baz alınır. Ve erkek işçiyi bu ailenin reisi olarak tutabilmek adına ona biraz daha fazla ücret vermek zorundadır. Yani bu kapitalizm için tercihten çok bir zorunluluk sonucu olmaktadır. Bununla kadına kendisinin her zaman yedek ve ucuz işgücü olduğu ve asıl olanın erkek işgücü olduğu değişik biçimlerde kanıksatılır. Bu sayede erkek işçinin daha fazla ücret talep etmesinin de önüne geçiliyor. Yani kapitalist sistem böylece toplamda ücretleri düşük tutarak bir taşla iki kuş vuruyor.

Kapitalizmde kadın emeğinin ne ölçüde ucuz, değersiz ve görünmez olduğunun en çarpıcı bir başka örneği her türlü güvenceden yoksun, kayıtdışı istihdamda kadın işçinin tuttuğu yerdir. Yakın zamanda yapılanlar araştırmaya göre Türkiye’de 25 milyon çalışabilir yaştaki kadının 19 milyonu işgücüne

katılmıyor. 25 milyon kadının ancak % 23’ü işgücüne katılabiliyor. Kentlerde her beş kadından sadece biri çalışıyor. Çalışan kadının % 35’i tarım ve hayvancılık sektöründe, %16’sı vasıf gerektirmeyen işlerde çalışmaktadır. Kırsalda her 100 kadından 89’u tarımda çalışıyor ve bunların % 82’i ücretsiz işçidir. Toplam olarak kırdan ve kentte kayıt dışı işgücünün % 70’ini kadınlar oluşturmaktadır.

Kriz ve emekçi kadın

Kriz dönemlerinde kadın emekçiler de kapitalizmin dolaysız olarak başlıca hedefi haline gelirler. Üretimin dışına itilmek, sosyal yaşamı dar olan kadın işçiyi toplumsal yaşamdan soyutluyor ve daha çok edilgenleştiriyor. ‘Şanslı’ olup işten çıkarılmayanlar ise bu sefer kapitalistin her türlü dayatmasına daha kolay boyun eğiyor. Kadın işçiye yönelik, sosyal, ekonomik, cinsel ve her türlü şiddetin kriz dönemlerinde üst düzeylerde uygulandığı yine bilinen bir gerçektir. Bununla birlikte kadın işçinin özellikle taciz ve tecavüz olmak üzere maruz kaldığı şiddeti sineye çektiği ve bunu kolayından ifade edemediği bir başka araştırmanın sonucudur.

Kriz dönemlerinde emekçi kadın, yalnızca üretimin dışına itilmekle veya köleliği perçinlemekle kalmıyor. Ekonomik olarak yaşadığı yıkıma aynı zamanda sosyal, siyasal, kültürel yıkım eşlik ediyor. Gelecek güvencesi ve umudu dumura uğruyor. Dinsel gericiliğin her türlü etkisine daha açık hale geliyor. Hatta yaşam biçimi olarak daha çok benimsiyor. Kısacası kapitalizm kölelikten başka bir şey veremediği emekçi kadına kriz döneminde çift yönlü bir yıkımı dayatarak yaşamını daha çekilmez kılıyor.

Geçmiş krizler ile sonuncusu arasındaki fark ve bunun emekçi kadına yansıması

Kapitalizmin geçmişi krizlerle dolu ve bundan böyle yeni boyutlar kazanarak güçleneceği bir döneme giriyoruz. 1929’daki büyük dünya buhranı uzun yıllar devam etmiş ve İkinci Dünya Savaşı’na kadar etkisini sürdürmüştü. ‘70’lere gelindiğinde sistem yine bir durgunluğun içindeydi. Bu dönemin ayırtedici özelliği “sosyalist blok”un ve anti-emperyalist hareketlerin varlığının kapitalist sistemi bir dizi sosyal politikayı uygulamaya itmesidir. Bu bir bakıma kendi emekçilerine kapitalizmin dışına çıkmamaları için verilen bir rüşvet anlamına gelmektedir. Bugün yerinde yeller esen pek çok sosyal, siyasal hak işte o dönemde kapitalist ülkelerin pek çoğunda şu ya da bu düzeyde uygulanıyordu.

Dünya kapitalist sistemi Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku’nun dağılmasının ardından adeta zincirlerinden boşalırcasına saldırıya geçti. İşçi sınıfına sosyal ve siyasal haklar başta olmak üzere pek çok alanda saldırılar yöneltilmeye başlandı, dünya genelinde neoliberal politikalar kutsanıp uygulamaya sokuldu.

Türkiye’de bu politikaların ifadesi sayılan 24 Ocak Kararları, ancak ‘80 askeri faşist darbesi ile uygulama zemini buldu. Bu politikaların önemli bir boyutunu oluşturan eğitim, sağlık, ulaşım, hizmet vb. pek çok alanlardaki özelleştirmeler sonucunda işçi sınıfı ağır

hak kayıplarına uğradı. Bu saldırıların en fazla etkilediği kesim yine işçi ve emekçi kadınlardır. Dünyadaki bölgesel irili-ufaklı krizleri saymazsak Türkiye’de yaşanan 2001 krizi tarihinin en kapsamlı olma özelliğine sahiptir.

Türkiye kapitalizminin 2001 krizinin ardından küresel kapitalizmle bütünleşmesi bütün topluma kesilen ağır bir faturaya mal oldu. Tarımdaki çözümme hızlandı, küçük köylülük önemli ölçüde dağıldı. Çalışan kadınların önemli bir bölümünün tarımda istihdam edilmesi nedeniyle, tarımdaki çözülmeden en çok kadınlar etkilendi. Diğer taraftan son yıllarda tekstil sektörü daraldı, bu daralma doğallığında çalışan kadın işgücü oranını etkiledi. Zira tekstil, kadın iş gücünün en fazla istihdam edildiği ikinci büyük alandı. Emeğin üretkenliğinin artmasına ve çalışabilir nüfusun çoğalmasına rağmen çalışan işçi sayısında artış şöyle dursun işsizlik sürekli artmaktadır.

Kapitalizme karşı mücadelede kadın emeğini korumaya ve kadınları itildikleri çürümeye karşı sınıf kardeşleriyle birleşmeye çağırıyoruz!

Özellikle sosyal güvenlik sisteminin özelleştirilmesi tamamen emekçi kadının aleyhine bir durum. Ve mevcut haliyle en fazla vurduğu kesim de yine emekçi kadınlardır. Emek Çalışmaları Merkezi’nden B. Ergüder’in ifadeleriyle “*sadaka ekonomisinin hedefinde kadınlar var. Sosyal güvenlik sistemi özelleştiriliyor. Kamusal alan daraltılıyor, harcamalar kısıyor.*”

Toparlayacak olursak kapitalizmin krizi en fazla emekçi kadını vuruyor. Emekçi kadının örgütsüz olması bu tabloyu daha çok derinleştirmektedir. Ancak maruz kaldığı sömürü ve baskıya karşı bilinçlenmesi ve örgütlenmeye yönelmesi birçok şeyi kökünden değiştirecektir. Çünkü o zaman sermaye karşısında bir irade, bir güç bulacaktır. Emekçi kadın kendisine ödetilmek istenen faturaları kabul etmeyerek buna karşı mücadeleye girecektir. Komünistler ama özellikle komünist kadınlar emekçi kadın çalışmasında bir an önce derinleşmenin yol ve yöntemine bakmalıdırlar.

Kot taşlama mı, işçi mezarlığı mı?

Patronların kâr hırsı hayatımıza mal oluyor. Daha fazla semirsinler, rahat yaşasınlar diye gözlerini bile kırpmadan hayatımızı hiçe sayıyorlar, canımıza kastediyorlar.

Son dönemde işçilerin mücadeleleri sonucu kamuoyunun gündemine gelen Tuzla tersanelerindeki iş kazaları ve işçi ölümleri bunun en çarpıcı ve güncel örneklerinden. Tuzla'daki durum aslında bizlere yaşatılanların da özeti durumunda... Binlerce işçi değişik işkollarından "iş kazaları" sonucu sakat kalıyor, ölümcül hastalıklara yakalanıyor ya da hayatlarını kaybediyor.

Bizlere yaşadığımız sürece sefaleti ve köleliği reva görenler, masraftan kaçmak adına (!) bir de hayatımızı hiçe sayıyorlar. İşte Tuzla tersanelerinde işçi direnişleri ile gündeme gelen bu gerçek, kot taşlama alanında bile ölüme sürüklenen binlerce işçinin de gerçeği.

İstanbul'un varoşlarında, yasal ya da kayıtdışı, tabela arkasında ya da merdiven altlarında, patronların ve kapitalizmin o bildik hırsına (para, para, para!) hizmet edecek her alanda kotlar beyazlarken işçilerin hayatı karartılıyor.

Özellikle Gaziosmanpaşa ve çevresinde kot taşlama işi yaygın bir şekilde gerçekleştiriliyor. Kot taşlama işçileri başta silikozis hastalığı olmak üzere birçok ölümcül akciğer hastalıklarına yakalanıyor. Yapılan işlemler sırasında görüntüyü kurtarmak için bazen bez maskeler dağıtılabilir. Ancak uzmanların da belirttiği gibi bu bez maskeler hastalıkların önlenmesi adına hiçbir anlam taşımıyor. Tüm bu işlemlerin aslında robot ve makineler aracılığı ile yapılması gerekiyor. Ancak patronlarca işçi hayatı makine ücretine oranla daha ucuz görüldüğünden olacak ki bu tercih edilmiyor.

Şu anda yüzlerce işçinin, kâr uğruna basit tedbirler bile alınmadığı için hastalıklarla boğuştuğunu, onlarcasının öldüğünü ve onlarcasının ölümü beklediğini ve onbinlercesinin de başına geleceklerin farkında olarak ya da olmayarak bu işte çalıştığını biliyoruz. Keza pek fazla vasıf gerektirmeyen bu iş, köyden kente göç eden, iş bulma şansı pek olmayan, geçim sıkıntısı içinde bunalan işçi için cazip gelebiliyor. O kadar ki, işin sonuçlarını bildiği halde çalışmaya devam edebiliyor. Yani hasta olanları, ölümü bekleyenleri, hastalığa yakalanması kuvvetle muhtemel binlerce çalışanı ile bu alanda yaşanan sorunlar çok yönlü bir mücadele yürütmeyi gerektiriyor.

Sorunu salt "sosyal sorumluluk" duyarlılığı ile değil sınıfsal özü ile kavramak, yürütülecek mücadeleyi de bu çerçevede planlamak gerektiğinin altını çizelim. Çünkü sorun tersanelerden kot taşlamaya, metal sektöründen tekstile tüm işçilerin sorunudur ve temelinde kapitalizm ve kapitalizmin ruhu olan "kâr" hırsı vardır. Hedefe bu "ruhu" çakmak ve taleplerimiz uğruna vereceğimiz mücadeleyi de bunun üzerine inşa etmek gerekmektedir. Şu anda ilerici bir dizi kişi ve kurumun duyarlılığı ile sorun en azından gündeme taşınmış, kamuoyu nezdinde kendine yer bulmuştur. Bu adımlar son derece önemlidir. Ancak işçiler mücadelenin öznesi olarak işin içerisine girmediği, kendi yaşamı ve geleceği için mücadele etmediği koşullarda bu anlamlı çabaların bir sınırının olacağı da görülmelidir.

Gaziosmanpaşa'da bizzat işçiler tarafından oluşturulan platformumuz, bu alanda ortaya çıkan boşluğu doldurmak, kot taşlama sorununa ilişkin yürütülen mücadeleyi işçi kitleleri içinde yaymak ve geliştirmek hedefi ile hareket etmektedir. Özellikle bölgemizde belirlediğimiz belli başlı kot yıkama ve

taşlama fabrikalarına yönelik, işçileri bilinçlendirici ve mücadeleye sevk edici müdahaleler gerçekleştiriyoruz. Yoğun afiş çalışmaları ve bildiri, bülten gibi araçlarla bir yandan işçileri aydınlatmaya çalışırken, öte yandan da düzenlediğimiz kot taşlama işçileri toplantıları ile örgütlü mücadele zeminleri yaratmaya çalışıyoruz. Gündemimizde özellikle küçük atölyelere iş veren, alanında tekelleşmiş büyük kot markaları var. Bu kotlar üzerinden milyonlarca dolar kâr eden, ancak almadığı önlemlerle işçilerin hayatlarına kastedenler, kârın ve paranın üzerine kendi ahlaklarını inşa edenler elbette sorunun mimarlarıdır. Bu açıdan bu kot tekellerine karşı aktif bir teşhir çalışması başlatmış bulunuyoruz. Elbette tüm bu çalışmaları eylemli bir süreç ile birleştirmekte mücadele programımızın temelini oluşturuyor.

Kot taşlama sektöründe işlenen cinayetlere ilişkin aslında söylenecek daha çok fazla söz var. Sorun hem özel hem de genel muhatapları ile çok kapsamlıdır. Bölgesel düzeyde atılan adımları aşan daha genel bir çabaya konu edilmelidir. Belirli alanlarda gösterilen çabalar ise birleştirilmelidir.

Öncelikle bizler kot taşlama işçileri olarak kendi üzerimize düşen sorumluluğun belirleyiciliğinin farkında olduğumuzu bilerek tüm duyarlı kişi ve kurumları da kot taşlama işçilerinin yürüttüğü bu mücadelenin tarafı olmaya ve onlarla dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz.

Kot taşlama işçilerini kendi yaşamları ve gelecekleri uğruna ve kendilerini ölüme sürükleyen bu barbarlığa karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.

Taleplerimiz:

- * İşçilerin ölüme sürüklenmesinden sorumlu olanlardan hesap soralım!
- * İşyerlerinde iş kazalarına ve meslek hastalıklarına karşı koruyucu önlemler alınmalıdır!
- * Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık,

kaza, emeklilik, yaşlılık)!

* Sigorta primleri devlet ve işveren tarafından ödenmelidir!

* İşyerlerinde İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Kurulları olmalıdır!

* İşyerlerinde doktor tam gün ve koruma amaçlı tedavi için bulunmalıdır!

* 7 saatlik işgünü ve 35 saatlik çalışma haftası yasalaşmalıdır!

* Her türlü fazla mesai ve gece çalışması yasaklanmalıdır!

* Yıllık izinler, tüm çalışanlara en az 30 işgünü ve ücretli olarak kullandırılmalıdır!

* Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!

* Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun konut, parasız sağlık, parasız eğitim!

* İnsanca yaşamaya yetecek, vergiden muaf asgari ücret!

***Gaziosmanpaşa İşçi Platformu'ndan
kot taşlama işçileri***

“Ciğerimiz yetene dek!..”

Artık sözün tükendiği yerdeyiz. Patronların kar hırsına bir arkadaşımızı daha kurban verdik. Kot işçisi **Hüseyin Özkaya** arkadaşımız yakalandığı **Silikozis** hastalığı sonucu hayatını kaybetti. Hüseyin Özkaya arkadaşımızın ağabeyi Beytullah Özkaya da yine aynı hastalık sonucu yaşamını kaybetmişti.

Patronların kar hırsı uğruna işlediği bir cinayete daha tanıklık ediyoruz.

Bir işçi yaşamı daha basitçe alınabilecek önlemler alınmadığı için,

bir işçi yaşamı daha makineden ucuz sayıldığı için,

bir işçi yaşamı daha yaşamdan sayılmadığı için karardı.

Yüzlerce arkadaşımız aynı hastalıkla boğuşuyor, yüzlerce arkadaşımız çalışmadığı için sefalet koşullarına itiliyor, gece “acaba sıra bende mi?” sorusuyla başını yastığa koyuyor ve yüzlerce “biz” yani kot işçileri, eşleri, anaları, babaları ve çocuklarıyla, yaşamla ölüm arasında, ne tam o tarafta ne tam bu tarafta bir geleceğe mecbur bırakılıyor.

Efendiler! Saydığımız boncuk değil, ölen arkadaşlarımız, dostlarımız, canlarımız...

Evet üzüntülüüz. Kendimiz için, ailelerimiz için, ölen arkadaşlarımız için üzüntülüüz. Ama artık öfkemiz üzüntümüzden büyük. Bizleri yaşarken mezara sokanlara, “beyaz kotlardan” servetler yaratıp, bizlere ölümü; ailelerimize sefaleti reva görenlere, vergiye gelince kapımıza gelip, sağlık hakkımıza gelince selamı kesenlere, ölüm atölyelerine ruhsat veren tüm imza sahiplerine, merdiven altlarını patron ofisinde denetleyenlere öfkeliyiz.

Artık sözün bittiği yerdeyiz. Artık halimize ağlamayı bir kenara bıraktık. Artık kalan ömrümüz için, geride kalanlarımız için ve başka işçi kardeşlerimizin bizlerin yaşadıklarını yaşamamaları için mücadele etme zamanı. Artık bizlere yapılanların hesabını sorma zamanı...

İlan ediyoruz:

Haklarımızı kazanmak için, ailelerimiz ve arkadaşlarımız için, yaşamı hiçe sayılan tüm işçi kardeşlerimiz için, onurumuz, emeğimiz ve geleceğimiz için, ölümlerin ve bizlere yapılanların hesabını sormak için

“Ciğerimiz yetene dek mücadele edeceğiz!”

Kot İşçileri Birliği

İzmir’de metal işçileri toplandı!

Birleşik Metal-İş Sendikası, MESS’le yapılan toplu sözleşme görüşmeleri konusunda üyelerini bilgilendirmek amacıyla 24 Ekim günü İzmir Fuar Gençlik Tiyatrosu’nda bir toplantı gerçekleştirdi.

Belgesel gösterimi ile başlayan toplantı Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Ali Çeltek’in yaptığı açılış konuşmasıyla devam etti. Çeltek, son gelişmeler üzerine bilgi vererek Gaziemir Serbet Bölge’de Delphi Fabrikası’nda gerçekleştirdikleri eylemi aktardı.

Toplantı Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli’nin gerçekleştirdiği “*Metal İşçisinin Gerçeği*” başlıklı sunumla devam etti. BMİS, TİS taleplerinin hatırlatmasını yapan sunumda, metal işçisinin son dönemde sermaye karşısındaki konumlanışı ve metal sektörünün son 5 yılda yaşadığı büyümeye dikkat çekildi. Sermayenin TİS taleplerini karşılayacak yeterli kaynağının olduğunun altı çizildi. MESS’in sunduğu kölelik dayatmaları konusunda da bilgilendirme yapan Beşeli, MESS’in teklifinin kazanılmış haklara saldırı anlamına geldiğini, krizin faturasının metal işçisine yıkılmak istendiğini ifade etti. Beşeli’nin sunumu kapsamlı bir esneklik dayatmasıyla karşılarına gelen MESS’in kavga davetini kabul ettiklerini belirtmesiyle son buldu.

Toplantıda Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu bir konuşma yaptı. Serdaroğlu, TİS’in tüm metal işçilerini etkileyeceğini belirtti. Kriz ve neoliberal politikaların topluma yansımalarına da değinen Serdaroğlu, “işçiler olarak kapitalizmin su alan teknesini tamir etme niyetimiz yok!” dedi.

MESS ve faşist Türk Metal çetesine karşı da mücadele yürüttüklerini söyleyen Serdaroğlu, Türk Metal’deki son dönem gelişmelere değindi. Birleşik Metal’in TİS sürecindeki eylem programı hakkında bilgi veren Serdaroğlu, içinden geçilen günlerin yapılmayı yapma günü olduğunu belirtti.

Yaklaşık 100 metal işçisinin katıldığı toplantı Ali Çeltek’in kapanış konuşmasıyla son buldu. Toplantı boyunca salondan mücadele sloganları yükseldi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Mersin’de metal işçileri buluştu!

Birleşik Metal-İş Sendikası, Metal TİS’leri sürecinde işçiler arasında birlik ve dayanışmayı güçlendirmek amacıyla Mersin’de örgütlü bulunduğu SCT Filtre işçisi, Koluman-Kögel ve ÇİMSATAŞ fabrikalarındaki işçilerin katılımıyla 28 Ekim günü bir etkinlik gerçekleştirdi. Mersin’de bulunan 33 Düğün Salonu’nda saat 18.00’de başlayan etkinliğe yaklaşık 400 kişi katıldı.

Etkinlik salonu TİS sürecine ilişkin çeşitli afiş ve pankartlarla donatıldı. Bu afiş ve pankartlarda BMİS’in TİS sürecindeki talepleri öne çıkarıldı. Bunun yanı sıra salon girişinde kurulan masada sendikanın sürece ilişkin olarak çıkardığı yayınlar işçilere dağıtıldı.

Etkinlik, TİS görüşmeleri sürecinde yaşanan eylemleri ve grevdeki işçilerin mücadelesini anlatan bir sinevizyon gösterimi ile başladı. Sunuculuğunu BMİS Anadolu Şube Başkanı Seyfettin Gülelgül’ün yaptığı etkinlik, işyeri temsilcilerinin konuşmaları ile devam etti.

İlk olarak, en uzun grevlerden biri olan ve kazanımla sonuçlanan SCT OR Turbo Filtre işyeri temsilcisi Erdiñ Tümüñ konuşma yaptı. Ardından Koluman-Kögel temsilcisi Menderes Doğan, ÇİMSATAŞ temsilcisi Cem Onay ve İskenderun’dan Yücel Boru temsilcisi Yunus Kıymacı birer konuşma gerçekleştirdi. Temsilcilerin yaptıkları konuşmalarda sınıf dayanışmasının önemi vurgulandı ve Sincan OSB’de süren TEGA direnişi öne çıktı. Hemen hemen her temsilci konuşmasını TEGA işçilerini selamlayarak bitirdi.

İşyeri temsilcilerin konuşmalarının ardından BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu bir konuşma gerçekleştirdi. Emperyalist sermayeye karşı mücadelenin yükseltilmesi gerektiği çağrısını yapan Serdaroğlu, tüm işçi sınıfının bu mücadele içinde yeralması gerektiğini vurguladı. Ardından TİS sürecine değinen Serdaroğlu, Türk Metal Sendikası’nın sermayenin taşeron örgütü olduğunu vurgulayarak, “*Türk Metal’i muhatap almak, onunla sözleşme imzalamak onun suçlarına ortak olmaktır*” dedi. TİS sürecinden kazanımla çıkmak için tüm metal işçilerinin her zamankinden daha uyanık olmaları gerektiğini hatırlattı.

BMİS Genel Başkanı’nın konuşmasının ardından müzik dinletilerine geçildi. Müzik dinletilerinin ardından etkinlik son buldu.

Etkinlik sırasında Sincan OSB’de bulunan TEGA işçileriyle dayanışma için imza ve TEGA işçileri için bağış toplandı. Ancak işçilerin aileleriyle katıldığı etkinlik Metal TİS’leri öncesinde işçileri buna hazırlamaya dönük bir çalışmadan öte bir şenlik havasında geçti. Sürece dair yapılan tek konuşma Adnan Serdaroğlu’na aitti. Ayrıca işçilerin atılan sloganlara fazla katılmaması etkinliğin içeriğinin zayıflığını da gösterdi.

Etkinlikte BDSP’li Metal İşçileri tarafından çıkartılan *Metal İşçileri Bülteni*’nin 2. sayısından 200 adet dağıtıldı. Özellikle temsilcilerin bültene ilgi göstermesi ve bültenin kendi fabrikalarında da dağıtılmasını istemeleri oldukça anlamlıydı.

Kızıl Bayrak / Adana

2. Ümraniye İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi Assist direnişçilerini ziyaret etti...

“Yaşasın sınıf dayanışması!”

Geçtiğimiz haftalarda OSB-İMES İşçileri Derneği’nin çağrısı ile 2. Ümraniye İşçi Kurultayı’nın hazırlıkları başlamıştı. Kurultay Hazırlık Komitesi bir yandan kurultay hazırlıkları çerçevesinde çalışmalarını sürdürürken diğer yandan da bölge işçi sınıfının mücadelesi ile doğrudan bağ kurmayı hedefliyor. KHK bu çerçevede 26 Ekim günü başlattıkları açlık grevlerinin 5. gününde olan Assist direnişçilerini ziyaret etti.

Direnış alanına yakın bir yerden “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” şiarlı dövizleri açarak sloganlarla direniş yerine gelen Kurultay Hazırlık Komitesini direnişçilerden Özgür Çataltepe ve yine destek ziyaretinde bulunan UID-DER’li işçiler alkışlarla karşıladılar.

KHK sözcüsü ziyaret sırasında yaptığı konuşmada şunları söyledi: “*Sizin örgütlenme çabanıza karşı gelişen bu saldırıya karşı gerçekleştirdiğiniz bu onurlu mücadelenizi selamlamak ve yanınızda olduğumuzu belirtmek için bugün buradayız. Türk Telekom patronu tarafından nasıl ağır çalışma koşulları altında sömürüldüğünüzü biliyoruz. Ve bizler de kendi çalışma alanlarımızda benzer saldırılarla karşı karşıya kalıyoruz. Bu sorunlara karşı ise işçi sınıfının ortak bir mücadele yürütmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bunun için bizler de çalıştığımız Ümraniye havzasında örgütlenmenin önündeki engelleri tartışmak için önümüzdeki dönemde bir kurultay gerçekleştireceğiz.*”

Direnışte bulunan Özgür Çataltepe ise ağır çalışma koşullarına karşı 50 gün önce yaptıkları iş bırakma eyleminden sonra işten atıldıklarını belirtti ve 7 Eylül’de oturma eylemi başlattıklarını söyledi. Ooturma eylemini açlık grevine çevirdiklerini, açlık grevi eyleminden de bir sonuç alınamazsa ölüm orucuna başlayacaklarını söyledi. Bu eylemi son çare olarak görmediklerini, aynı zamanda içeride işyeri komitesi oluşturulduğunu ve örgütlenme çalışmasının da devam ettiğini söyleyen Çataltepe, ziyarete gelen 2. Ümraniye İşçi Kurultayı KHK çalışanlarına teşekkür etti.

Ardından ziyarete gelen tüm işçilerin katıldığı bir sohbet gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

“Tuzla Tersaneleri filika cinayetini” yargılayacak mahkeme henüz bulunamadı!

Hesabı tersane işçileri soracak!

Tuzla tersaneler havzası işçiler için cehennem olmaya devam ediyor. Bir yandan kuralı, kayıtdışı çalışma ve taşeronlaştırma uygulamaları, öbür yandan yaşanan ücret gaspları... Bu saldırıların dolaysız bir yansıması olarak en basit önlemlerin dahi alınmaması sonucu ağır yaralanan, yaşamını yitiren onlarca işçi gerçeği. Sık sık yaşanan işçi ölümleriyle kamuoyunun gündemine gelen Tuzla tersaneleri üzerine çok söz söylendi. Sermaye medyasında bile bu konuda onlarca yazı ve haber yayınlandı. Yaşanılan ölümlere karşı tersane işçilerinin verdiği diş diş mücadelenin de basıncıyla sermaye sözcüleri ve onların hizmetindeki hükümet, sözde işçi dostu açıklamaları yapmak zorunda kaldılar. “Denetliyoruz, çalışma koşullarını düzelteceğiz, önlemlerini almayan tersanelere ağır cezalar vereceğiz, eksiği olan tersaneleri kapatacağız” söylemleriyle Tuzla tersaneler gerçeğinin üstünü örtmeye çalıştılar. Ancak hiçbir manevra Tuzla tersanelerindeki gerçeği değiştirmeye yetmedi.

Kum torbası kadar değeri olmayan tersane işçileri...

Birçok işçinin elektrik çarpması, yüksekte düşme vb. nedenlerle yaşamını yitirdiği tersanelerde yaşanan ölümler üzerine çok söz söylendi. Tersane patronları ve sermaye hükümetinin sözcüleri yaşanan kazaların büyük bir bölümünün işçilerin “cahilliği”nden kaynaklandığını, işçileri eğitmek gerektiğini vaaz ediyorlardı. Ama Tuzla tersanelerinde 11 Ağustos günü yaşanan filika kazası akıllara durgunluk veren cinsten bir olaydı. Ve bundan önce gerçekleşen tüm işçi ölümlerine de tartışmasız bir açıklık getiriyordu. Yaşanan bu cinayetle ile birlikte tersanelerde işçilere olan bakış tüm açıklığıyla bir kez daha ortaya çıktı. Gisan Tersanesi’nde “serbest düşmeli can filikası” olarak bilinen teknenin denize atılarak test edilmesi olayında, filikanın içine kum torbası konulması gerekirken, kum torbası kadar değeri olmadığı düşünülen işçiler filikanın içine doldurulmuştu. Filikanın denize atılması sırasında yaşanan “kaza” nedeniyle üç işçi ölmüş ve 12 işçi ise yaralanmıştı.

Bu düzende işçi katillerinin yargılanacağı mahkeme var mı?

Yaşanan bu ölümlerin ardından burjuva medyası bile olayı cinayet olarak vermek zorunda kaldı ve tersaneler tekrar kamuoyunda tartışılmaya başlandı. Sermaye hükümetinin sözcüleri “sorumluların acımasızca cezalandırılacağı” yalanına başvurmuşlardı.

Tuzla Cumhuriyet Savcılığı ise hemen “harekete geçmiş” ve “soruşturma” başlatmıştı. Tuzla Cumhuriyet Savcısı Yaşar Özen’in başlattığı soruşturma sonucu, “bilinçli taksirle birden fazla kişinin ölümüne ve yaralanmasına neden olmak” gerekçesiyle üçü tersane yetkilisi ve görevlisi, on kişi hakkında üç yıldan 15’er yıla kadar hapis cezası isteminde bulundu. Tuzla’da Ağır Ceza Mahkemesi bulunmadığı için dosya Kartal Cumhuriyet Başsavcılığı’na gönderildi. Kartal Cumhuriyet Başsavcılığı ise yargılamanın ağır ceza değil, asliye ceza mahkemesi alanında olduğu gerekçesiyle dosyayı tekrar Tuzla’ya geri gönderdi. Aradan geçen aylara rağmen işçilerin katillerini yargılayacak mahkeme henüz saptanabilmiş değil.

Daha mahkeme süreci başlamadan bu davanın nereye gideceği ve nasıl sonuçlanacağı açık. Katiller ya aklanır ya da göstermelik bir takım cezalarla süreç geçirtilir. Sermaye düzeninin tarihi birçok davanın “zamanaşımı” ya da “yeterli kanıt bulunmadığı” gerekçesiyle ortadan kaldırdığına tanıktır. Kaldı ki yaşanan bu işçi cinayetlerinin hiçbirisi “birkaç kendini bilmez kişinin” tedbirsizliği değil, sermaye düzenin varolan koşullarının bir sonucudur.

Sermaye düzeninde mahkemeler işçileri ve emekçileri yargılamak, patronların çıkarlarını savunmak için vardır. Hukuk, adalet denilen kavramlar sadece burjuva asalaklarına uygulanan bir ayrıcalıktır. Çünkü bu düzende “adalet mülkün temelidir.” Mülkü olmayana adalet de yoktur. Bu düzende işçi katillerinin yargılanacağı mahkeme var mı? Bu sorunun tek ve gerçek yanıtı elbette ki hayır! Tersi olsaydı, bu düzenin, kendi mahkemelerinde kendisinin yargılaması gerekirdi. Çünkü iş cinayetlerinin tek sorumlusu sermaye düzenin ta kendisidir.

Tersane işçileri katillerinden hesabı kendileri sormak zorunda. Tersane işçileri yan yana gelmek, örgütlenmek ve mücadeleyi büyütmek için adımlarını hızlandırmak zorunda. İş cinayetlerinde kaybettiği arkadaşlarına sahip çıkarak hesap sormak ve yeni ölümlere izin vermemek için direnmek zorunda.

Z. Kıvılcım

TADAL işçilerinden anlamlı ziyaret

Ankara Üniversitesi yemekhanesi TADAL Yemek Şirketi’nde çalışan ve boykota katılan işçilerle, OLEYİS örgütlenme uzmanı Mahsun Turan, 26 Ekim Pazar günü Mamak İşçi Kültür Evi’nin 8. yıl etkinliğinin bir saat öncesinde İşçi Kültür Evi’ne bir ziyaret gerçekleştirdiler.

OLEYİS örgütlenme uzmanı Mahsun Turan, işçilerin hak arama mücadelesi sürecinin bir parçası olan devrimci-sol gruplara teşekkürlerini iletmek amacıyla ziyaret gerçekleştirdiklerini söyleyerek konuşmasına başladı. Mahsun Turan ve Tadal işçileri direniş dair düşüncelerini birlikte anlattılar. Boykot esnasında örgütlü ve bağımsız öğrencilerle birlikte anlamlı bir mücadele süreci örneğini ifade ettiler. Boykot sonucunda Ankara Üniversitesi Rektörlüğü ve TADAL Yemek Şirketi tarafından taleplerinin kabul edilmesi sonucu direnişi bitirdiklerini belirttiler. Ancak aradan bir hafta geçmiş olmasına rağmen hala taleplerinin yerine getirilmediğini, haklarının geri verilmemesi durumunda mücadeleye devam edeceklerini söylediler. Öğrencilerle birlikte oluşturulan örgütlü süreçten memnun olduklarını ve bu birlikteliğin önümüzdeki dönemde de devam etmesi gerektiğini belirttiler.

Bizler de Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları olarak ziyaretlerinden memnuniyetimizi belirttik. Ankara’da böylesi süreçlerin sıklıkla yaşanmadığını, krizin yaşandığı bu dönemde böylesi grev ve boykotların anlamlı birer örnek teşkil ettiğini vurguladık. İşçilerin ve emekçilerin umutsuzluk içinde oldukları böylesi dönemlerde örgütlü mücadelenin gerekliliğini vurguladık, bu örgütlülüğün olumlu sonuçlar ürettiğinin somut örneğinin yaşandığını belirttik.

Boykot sırasında öğrenci ve işçilerden oluşturulan mecliste yer alan Ekim Gençliği’nden arkadaşlar da, TADAL patronu ve rektörlüğün, işçilerin ücretlerinin ödenmesinde, bir takım sosyal haklarının verilmesinde daha önce de sorunlar çıkardığına değindiler, bu sorunun çözümünün mücadeleden geçtiğini vurguladılar. Önümüzdeki süreçte TADAL patronunun verdiği sözün arkasında durmasını sağlamak için bir dayanışma etkinliği örgütlenmesini önerdiler.

Gerçekleştirilen bu sohbet esnasında Sincan OSB’de çalışan işçilerin de Mamak İşçi Kültür Evi’ne gelmesiyle birlikte sohbet bir süre daha devam etti.

Sohbet, etkinlik için gelmiş olan Mamaklı işçi emekçilerin de katılımıyla devam etti. TADAL işçileri etkinlik başlamadan ziyaretlerini sonlandırdılar.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Genç-Sen Genel Kurulları yapıldı...

Genç-Sen Adana Şube Genel Kurulu...

Genç-Sen Adana Şube Genel kurulu 26 Ekim günü Genel-İş Sendikası'nda gerçekleştirildi. Genel kurulda ilk olarak divan seçimi yapıldı. Ardından genel kurulda tartışılacak gündemler belirlendi. İlk olarak en son gerçekleştirilen Genç-Sen Temsilciler Meclisi üzerine bir bilgilendirme yapıldı.

Temsilciler Meclisi bilgilendirmesinin ardından geçmiş dönem çalışmaları değerlendirildi. Tartışmalarda geçmiş dönemde Genç-Sen'in pratik olarak faaliyet yürütmediği ve kendini pratikte var edemediği belirtildi. Bunun nedenlerinden birinin de toplantıların tartışmalara boğulması ve bir organ işleyişine sahip olmaması gösterildi.

İkinci gündem olarak gelecek dönem ve 6 Kasım gündemi tartışıldı. 6 Kasım çalışmasının üniversitedeki saldırılarla bütünlüklü olarak ele alınması konuşuldu. Yürütülecek çalışmanın nasıl olması gerektiği üzerine tartışmalar yapıldı.

Tartışmaların sonucunda Genç-Sen'in kendini ifade etmesi, genel kuruldan önce saldırılara karşı planlanan eylem planıyla ortaklaşmaması ve 6 Kasım'da diğer siyasetlerle birlikte örgütlenmesi kararlaştırıldı.

6 Kasım'a dair Genç-Sen imzalı bir bildiri çıkarılması ve 5 Kasım'da üniversite içinde ya da çarşı merkezinde bir panel yapılması da kararlaştırıldı.

6 Kasım tartışmasından sonra 8 Kasım'daki Genel Kurula hazırlık gündemi tartışıldı.

Toplantıda en son ÜYK seçimi tartışıldı. Genel Kurul'a katılanların sayısı üye sayısının yarısını geçmediği için ÜYK seçimi yapılamayacağı belirlendi. Tartışmaların ardından geçici bir yürütme kurulu oluşturuldu ve daha sonra ÜYK seçim gündemli bir genel kurul toplanması kararlaştırıldı.

Cukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

OMÜ Genç-Sen Genel Kurulu...

5. Temsilciler Meclisi'ne Samsun'dan bir katılım olmaması nedeniyle kararlara ilişkin Samsun Genç-Sen'in bilgisi olamadı. Genç-Sen MYK'sı, 8 Kasım'a kadar şube yürütme kurullarını seçilmesi, aidat ve üye kayıtların güncellenmesi ve diğer eksikliklerin tamamlanması için bir bildirimde bulundu. Ancak Samsun'da gerekli hazırlıklar tamamlanmadan 29 Ekim günü Şube Genel Kurulu gerçekleştirildi.

Toplantı, gündem önerilerinin oluşturulması ve merkezden gelen genel kurul önerilerinin gündeme alınmasıyla saat 11.00'de başladı. Merkezden gelen öneriler üzerine yapılan tartışmaların yanı sıra 6 ve 9 Kasım'da yapılacak eylemlere ve öncesinde yapılması gereken çalışmalar üzerine çeşitli tartışmalar yapıldı. Aynı zamanda Samsun Genç-Sen'in çalışmalarıyla ilgili geçen döneme dair özeleştiri verildi. Diğer üniversitelerde olduğu gibi Samsun'da da bir dağınıklığın olduğu ifade edildi.

Yeni dönemde yapılacak çalışmaların sadece yürütme üzerinden değil, tüm üyeler üzerinden şekillenmesi, dar yürütme toplantılarının yerine (aslında yürütme dahi kendi arasında tam olarak toplanamıyordu!) genel toplantıları ile öğrenci gençliğin sorunlarına yönelik pratik çalışmaların yapılması gerektiği vurgulandı. Eski yürütme kurulu ortak bir özeleştiri sundu.

Ardından yeni yürütme kurulu seçildi. Tüm

gecikmişliğine ve eksikliklerine rağmen Samsun Genç-Sen Genel kurulu gerçekleşti.

19 Mayıs Üniversitesi Ekim Gençliği

Genç-Sen Bursa Şube Kurulu...

Genç Sen Bursa Şube Genel Kurulu 26 Ekim günü BATİS'te gerçekleşti.

Devrim ve demokrasi şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan genel kurul divan seçimi ve oturumlarla devam etti.

Geçmiş dönemin değerlendirilmesiyle başlayan kurul, Genç-Sen'in geçen yıl kitlelere seslenememesi, bir faaliyet hattı örememesi ile çeşitli sorunlar üzerine ÜYK ve üyelerin yaptığı eleştiri ve özeleştiri ile başladı. Geçmiş dönem değerlendirmesinde ulaşım eylemlerinin kitle ayağının örülememesine dikkat çekildi. Ve eylemi çeşitli materyaller kullanarak kitlelere duyurma kararı alındı. Merkez kampüste fakülte örgütlenmeleri oluşturuldu. Daha sistemli ve hedefli bir çalışma yapılması kararlaştırıldı.

Şube toplantısında ortaklaşlamayan ve 6 Kasım toplantılarında da birçok kurumun net bir tutum alamadığı "6 Kasım protestolarını Genç-Sen'in tek veya diğer yapılarla ortak yapması" tartışmaları bizim de taraf olduğumuz eylemin ortaklaştırma kararıyla

sonuçlandı.

Verilen aradan sonra seçimler yapıldı. 31 aktif üyenin katıldığı oylamanın ardından il kurulu sona erdi.

Uludağ Üniversitesi Ekim Gençliği

Genç-Sen'den ulaşım eylemi!

Bursa Genç-Sen ulaşım zamlarının geri çekilmesi, üniversite içi ücretsiz ulaşımın sağlanması ve 4G-48 otobüs seferlerinin arttırılması talepleriyle eylemler yapılmasını kararlaştırmıştı. 22 Ekim gününden itibaren düzenli bir şekilde yapılan ulaşım eylemleri 27 Ekim günü de devam etti.

Eylem öncesinde üniversite gençleri olarak zamlara karşı imza toplandı, kantinler ve yemekhane dolaşıldı. Buralarda yapılan ajitasyon konuşmalarında üniversite gençliği eyleme sahip çıkmaya çağrıldı. Fen-Edebiyat Fakültesi önünde toplanan Genç Sen üyeleri, ajitasyon konuşmaları ve sloganlarla yürüyüşe geçti. Mediko-Sosyal önünde yemekten çıkan öğrenciler eyleme çağrıldı. Eylem Merkez kütüphane önünde bitirildi.

Yaklaşık 30 kişinin katıldığı eylemde "Ulaşım zamları geri çekilsin!", "Yolunacak kaz değil öğrenciyiz!", "Asla yalnız yürümeyeceksin!", "Müşteri değil öğrenciyiz!", "Öğrenciler Genç-Sen'e sorunları çözmeye!", "Öğrenciyiz, haklıyız, kazanacağız!" sloganları atıldı.

Uludağ Üniversitesi Ekim Gençliği

Ekim Gençliği İTÜ faaliyetlerimizden...

Halkların kardeşliği çağrısı!

İTÜ’de geçtiğimiz hafta Maslak ve Maçka Kampüsleri’nde, üniversite gençliğini halkların kardeşliği şiarını yükseltmeye çağırdık. “Şovenizm turmandırılıyor! Kirli savaşa hayır! Yaşasın halkların kardeşliği’ Biji biratnye gelan!” şiarlı afişlerimizi kullandık.

“Bu resimlerde neler oluyor?” sorusunu sordüğümüz ve Altınova’daki saldırıların fotoğraflarından oluşan afişlerimizi kullandık. Kürt halkına dönük yıllardır süren imha ve inkar politikalarına, son dönemde yükseltilmeye çalışılan şovenizme karşı Kürt halkının taleplerinin sahiplenmesi ve kirli savaştan değil halkların kardeşliğinden taraf olması gerektiğini anlattığımız bildirilerimizi dağıttık. Yükseltile şovenizme karşı işçi, emekçi ve gençlerin ortak bir tutum alması ve ortak bir mücadele gerektiğini ifade eden ozalitler kullandık.

Hazırlıkta belgesel gösterimi: “Üniversite deyince...”

Maçka Hazırlık’ta “ÖSS duvarının ardındaki üniversiteler, üniversite duvarlarının içindeki yaşamlar...” başlığıyla bir faaliyet örgütledik. Belgesel gösterimi ve bir söyleşi gerçekleştirdik. Etkinlik, ÖSS’ye kilitlendiğimiz yıllar boyunca belki hayalini bile kurmaya zaman bulamadığımız üniversitelerde ne özgür düşüncenin ne de gelecek garantisinin olduğunu anlatan bir konuşmayla başladı. Sonra İÜ Kamp-Üs Sinema Atölyesi’nin hazırladığı “Üniversite deyince...” isimli belgeselin gösterimi gerçekleşti. Gösterimin ardından ÖSS duvarını aşip geldiğimiz İTÜ bizler için neydi? Şimdi İTÜ deyince aklımıza ne geliyor? sorularıyla söyleşi başladı. Söyleşide üniversitede yaşanan sorunlardan söz edildi, özellikle yemekhanenin yetersizliği ve yemek saatlerinin azlığı eleştirildi. Bunun üzerine yemekhane sorununu konuşmak için bir toplantı günü belirlendi.

Ayrıca 6 Kasım’ın yaklaşmasıyla birlikte YÖK’ü ve YÖK düzenini teşhir etmeye dönük çalışmalara başladık. “YÖK; 12 Eylül’ün postal izidir! YÖK; ticari eğitimidir! YÖK; baskıdır! Kara bir buluttur! YÖK, güneşi göreceğiz!” şiarlı ozalitler kullandık.

Yanısıra Maçka Hazırlık’ta da, Ergenekon’un düzenin kendini aklama operasyonu olduğunu teşhir eden ozalit ve bildiriler kullandık.

İTÜ Ekim Gençliği

MSGSÜ’de Ekim Gençliği çalışması

Geçtiğimiz hafta, son dönemde artan şovenist propagandaya karşı bir çalışma örgütledik. Çalışmada, Balıkesir’in Altınova ilçesinde yaşanan olaylarla ilgili “Bu resimde neler oluyor?” sorusunu sordüğümüz afişleri kullandık. Yine aynı resimleri kullandığımız, Kürt halkına yönelik artan saldırıları anlattığımız ve üniversite gençliğini Kürt halkının özgürlük taleplerini sahiplenmeye çağırdığımız bildirilerimizin dağıtımını yaptık.

Bu hafta da YÖK ve eğitimin ticarileştirilmesi ile ilgili bir faaliyet yürüttük. “YÖK-parasız eğitim, eşit eğitim, anadilde eğitim, özgür düşünce, bilimsel eğitim, örgütlenme hakkı-YOK!” başlıklı ve “YÖK 12 Eylül’ün postal izidir! Ticari eğitimidir! Baskıdır! - Kara bir buluttur! YÖK! güneşi göreceğiz!” şiarlı afişlerimizi kullandık. “YÖK nedir?” başlıklı bildirimizin dağıtımını yaptık.

MSGSÜ’de belgesel gösterimi...

MSGSÜ öğrencileri olarak, 27 Ekim günü yapacağımız Ekim Devrimi kutlamasına yönelik çalışmalarımızı sürdürdük. 23 Ekim günü “Unutturulanlar” serisinin Yeraltı Maden-İş direnişini anlatan “Yeni Çeltik” isimli belgeselinin gösterimini yaptık. Belgesel gösterimi için hazırlanan afişlerde, Ekim Devrimi’nin önemine vurgu yaptık. Bu çalışmayı kutlama etkinliğine çağrıyla birleştirdik. Hafta boyunca Ekim Devrimi’nin tarihsel açıdan taşıdığı önemi anlatan ve gerçekleştireceğimiz kutlamaya çağrı yapan bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdik.

Sermaye elini MSGSÜ’den çek!

23 Ekim günü Eğitim-Sen İstanbul 6 No’lu Üniversiteler Şubesi Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Temsilciliği tarafından düzenlenen ve Bahçeşehir Üniversitesi’nin pervasızca genişlemesini protesto eden basın açıklamasına katıldık. Basın açıklamasının öncesinde “kendini MSGSÜ’lü gören ve bu pervasız büyümeye dur demek isteyen” herkesi basın açıklamasına katılmaya çağıran ajitasyon konuşmalarıyla beraber eyleme katılım sağlamaya çalıştık.

“Sermaye elini okulundan çek!” ve “Üniversiteler bizimdir bizimle özgürleşecek!” sloganlarıyla MSGSÜ Fındıklı binasından toplu çıkış yaptık. Yine sloganlar eşliğinde yürüyerek giriş yaptığımız alanda da alkışlarla karşılandık.

Eylemden sonra MSGSÜ Fen-Edebiyat Fakültesi’nde bundan sonra nasıl bir faaliyet yürütülebileceği konusunda bir toplantı yapıldı. Çalışmalarımız 6 Kasım’a doğru artarak devam edecek.

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Ekim Gençliği

İşgale kitlesel protesto

Beşiktaş Sahili’nde gün geçtikçe büyüyen ve genişleyen yapısıyla dikkat çeken Bahçeşehir Üniversitesi paranın saltanatıyla sahili işgal ederken hemen yanbaşında bulunan Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi binasını da yutmayı planlıyor.

Yapılan tüm itirazlara rağmen yasa dışı yollarla dikilmeye devam eden binalara karşı mücadele yürüten Eğitim-Sen 6 No’lu Üniversiteler Şubesi Bahçeşehir Üniversitesi önündeki ikinci protestosunu kitlesel olarak gerçekleştirdi.

23 Ekim günü Öğle saatlerinde Fen-Edebiyat Fakültesi önünde üniversite öğrencileri ve çeşitli kurumların desteğiyle biriken kitle buradan Beşiktaş Sahili’ne yürüdü. Ağırlıklı olarak MSGSÜ öğrencilerinin destek verdiği yürüyüş boyunca coşkulu sloganlar atılırken TMMOB İstanbul İKK, İstanbul Tabip Odası ve öğretim görevlileri destek verdi.

Eyleme 200’ü aşkın kişi katıldı. Eylem Fen-Edebiyat Fakültesi önüne yapılan yürüyüşle son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İtalya, Yunanistan ve Fransa kaynıyor!

İtalya’da yüzbinlerce işçi, emekçi ve öğrenci alanlarda...

İtalya’da gerici Berlusconi hükümeti 2009 bütçesinde eğitim alanında 8 milyarlık kısıtlamaya gitmeyi planlıyor. Buna göre önümüzdeki üç yıl içinde 87 bin öğretim görevlisi ve 44.500 büro çalışanı olmak üzere 130 bin kişiyi işten atacak.

Demiryolları ve hava yollarında da onbinlerce işyeri aynı nedenle yok edilecek. Bunun dışında Berlusconi hükümeti üniversitelere tahsis edilen ödenekleri kısıtlamasının yanı sıra yüksek öğretim kurumlarının özelleştirilmesini özendirici düzenlemeleri içeren bir kararname de hazırladı.

Berlusconi hükümetinin politikaları İtalyan halkı tarafından büyük bir tepki ve protestolarla karşılandı. Roma, Mailand ve Turin’de sendikaların çağrısı üzerine greve katılım yüzde 70 oranında gerçekleşti. Yolcu taşımacılığında, havaalanlarında yükleme bölümlerinde, birçok hastane, okul ve itfaiyede hayat durdu. Sadece Roma’da 18 Ekim günü 300 bin işçi ve emekçi alanlardaydı.

İtalya’da 18-19 Ekim tarihlerinde 2 milyonu aşkın kişi Berlusconi ve hükümetinin gerici politikalarını alanlara çıkararak protesto etti. “Başka bir İtalya mümkün!” sloganıyla düzenlenen yürüyüş Berlusconi’nin Nisan ayında başa geçmesinden bu yana gerçekleşen en kitlesel yürüyüş oldu. Roma’daki yürüyüşe katılımın 2,2 milyon kişi olduğu tahmin ediliyor. Yürüyüş iki koldan eski Roma’daki Gladyatörlerin dövüştükleri alana doğru yapıldı. Berlusconi hükümeti ülkenin içinde bulunduğu ağır ekonomik ve sosyal kriz döneminde yeteneksiz olmakla suçlandı. Eylemde “Vergiler değil ücretler düşürülüyor” sloganı sıkça atıldı.

Yürüyüşe binlerce ilk-orta ve yüksekokul öğrencisi de katılarak hükümetin eğitim reformu çerçevesinde gündeme gelen işyerlerindeki istihdam ve eğitimin özelleştirilme eğilimlerini protesto etti.

17 Ekim gününden beri Berlusconi hükümetinin eğitim “reformu”na karşı öğrenciler de protesto eylemini sürdürüyor. Roma, Milano, Bologna, Floransa, Napoli ve Palermo kentlerinde öğrenciler derslere girmiyorlar. Kimi fakültelerde işgal sürüyor. Birçok yerde boykot ve işgal nedeniyle dersler yapılamıyor.

Berlusconi’nin tüm bunlara cevabı polisi göreve çağırarak oldu. 22 Ekim günü Mailan’da polis coplar ve göz yaşartıcı gaz kullanarak istasyonu işgal etmek isteyen bin kadar öğrenciye saldırdı.

23 Ekim günü yine Roma Mailand ve Bologna’da onbinlerce öğrenci ve eğitim üyesi Berlusconi’nin tehditlerine ve polise işgal edilen fakültelerin boşaltılması emrini vermesine rağmen mitingler düzenledi ve amfileri işgal etti. Roma’da öğrenciler fizik dersini parlamento önünde işlediler.

Sendikalar 30 Ekim’de genel grev çağrısı yaptı. Ayrıca Berlusconi’nin eğitim politikalarına karşı mitingler sürecek.

Yunanistan işçi ve emekçileri genel grevde...

Hükümetin ekonomik programına, özelleştirmelere ve işsizliğe karşı 21 Ekim günü Yunan işçi ve emekçileri 24 saatlik genel greve gitti.

Greve Yunanistan İşçi Sendikaları Federasyonu (GESEE) ile Yunanistan Kamu Çalışanları

Konfederasyonu (ADEDY) çağrı yaptı.

Yunanistan’da işçi ve emekçiler “Artık yetti!” sloganıyla hükümetin izlediği ücret politikası, çalışma koşulları, işsizlik, hayat pahalılığı ve kamu kuruluşlarının özelleştirilmesini protesto ettiler ve eylemleriyle yaşanan ekonomik krizin faturasının emekçilere kesilemeyeceğini gösterdiler.

Genel grev yaşamı adete durdurdu. İşçiler gösterilerde yer yer polisle çatıştı. Greve kamu kurumları, yerel yönetim, banka, vergi daireleri, posta, elektrik ve su işleri çalışanlarının katılmasıyla hizmetlerde aksamalar oldu, okullarda ders yapılmadı, duruşmalar yapılamadı. Sivil havayollarına ait çok sayıda sefer iptal edildi. Ülke genelinde hiçbir liman çalışmadı ve gemiler hareket etmedi. Hastanelerde yalnız güvenlik ve acil yardım birimleri görev yaptı. Toplu taşıma araçlarının iş durdurması nedeniyle hayat durma noktasına geldi. Basın yayın organları çalışanları da 24 saat grev yaptı, gazeteler basılamadı. Kamu ile özel televizyon kanalları, radyo istasyonları ve haber ajansları haber yayınlarını durdurdu, internet siteleri ise sayfalarını yenilemedi.

Atina ile Selanik kent merkezleri başta olmak 50’nin üzerinde miting gerçekleşti.

Atina’da iki gösteri yapıldı. GESEE ve ADEDY tarafından düzenlenen yürüyüşte yapılan konuşmalarda genel grevin dünyadaki son gelişmeler de gözönünde bulundurulduğunda basit bir protesto olarak görülemeyeceği ifade edildi. Mücadeleci İşçiler Cephesi (PAME) tarafından örgütlenen diğer mitingde yapılan konuşmalarda sermayenin içine düştüğü kriz ile işçi ve emekçilere yönelik saldırılara dikkat çekildi. Sermayenin olanaklarını bir bir tükettiği, sistemin çatırdadığı vurgulandı ve işçi ve emekçilere sermayenin saldırı politikalarının yanında sosyalizm mücadelesine katılma çağrısı yapıldı.

Her iki gösteri sonrasında Yunanistan meclisine doğru yürüyüş yapıldı. Toplamda 100 bin kişinin katıldığı mitinglerde sık sık, “Üreten biziz, sömüren siz. Yıkılacak bu düzeniniz!”, “Özelleştirmelere hayır!” sloganları atıldı. Yunanistan genelinde 50’den fazla şehirde benzer mitingler düzenlendi.

Fransa’da demiryolu işçileri yine alanlara çıktı

Benzer bir manzara Fransa’da yaşandı. Fransa’da 50 bin demiryolu işçisi geçtiğimiz hafta Sarkozy hükümetinin planladığı kamu hizmet sektöründe çalışanları ödenen emekliliğin azaltılmasına karşı protesto eylemi yaptılar. Yapılan konuşmalarda Sarkozy hükümetinin sonunun da 13 yıl önce Juppe hükümetinin yaşadığı akıbet ile aynı olacağına vurgular yapıldı.

Avrupa’da sınıf bilinci güçleniyor!

Her üç Avrupa ülkesinde de son yıllarda güçlü, kitlesel ve yaygın sınıf mücadelelerine sahne oluyor. Bu mücadelelerin aynı anda birçok ülkede gerçekleşmesi ve birbirini etkilemesinin ise özel bir anlam taşıyor. Avrupa’da işçi sınıfı içinde sınıf bilinci güçleniyor. İşçiler sınıf kimliğini ve bilincini mücadelenin içinde öğreniyor. İşçi ve emekçiler, özellikle son günlerde yaşanan mali krizin faturası kendilerine çıkarılırken, aynı anda süren sosyal hak gasplarına ve kamusal sektörlerin özelleştirilmesine karşı öfkelerini sokağa taşıyor. İşçiler artık sadece kendi talepleri için alanlara çıkmıyor. Aksine kapitalist sistemi sorguluyor.

Krizden göçmen işçileri daha çok etkilenecek!

Uluslararası İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ITUC) Başkanı Sharan Burrow, 27 Ekim günü yaptığı açıklamada tüm dünyada etkisini gösteren ekonomik krize bağlı olarak yasadışı çalışan göçmen işçilerin sayısının dünya çapında artacağını söyledi.

Sharan Burrow, “Birçok ülkede geçimini sağlayamayan ve belgeleri olmadan çalışan insanlar görüyoruz” dedi ve ekonomik krizin göçmen işçiler üzerindeki etkilerinin önümüzdeki 18 ay içerisinde hissedileceğini, fakat bazı hükümetlerin daha sıkı göç kuralları hazırlamaya çalıştığını söyledi.

Burrow’un verdiği bilgilere göre şu anda dünya genelinde yasadışı çalışan 40 milyona yakın işçi var ve bunun dörtte biri ABD’de yer alıyor.

Yasal belgeleri olan göçmen işçilerinin bile diğer işçilerle eşit haklara sahip olmadığını ve onlarla eşit muamele görmediklerini söyleyen Burrow, “eşit muameleyi garanti eden ve düzenli göç kanallarını genişleten yeni kurallar bulmalıyız” dedi.

Burrow, daha çok inşaat ve maden sektörlerinde erkek çalışanları etkileyen 1997/98’de Asya ekonomik krizinin aksine, bu krizin özellikle turizm, hizmet, bakım, ve parakende işi yapan kadınları erkeklere göre daha fazla risk altına ittiği uyarısında bulundu.

ILO’nun verdiği bilgiye göre ise 2009’un sonuna kadar dünyada 20 milyon iş kaybedilebilir ve günde 1 dolardan daha az bir ücretle çalışan işçilerin sayısı 40 milyon daha artabilir.

Dünyadan kısa kısa...

Hindistan'da grevler...

Hindistan'ın Andhra Pradesh Bölgesi'nde 300 bini aşkın öğretmen, hükümet ve öğretmen örgütleri Birleşik Eylem Komitesi arasında yapılan görüşmelerden sonuç alınamaması üzerine 22 Ekim'de süresiz iş bıraktı. Grevden 22 öğretmen sendikasının örgütlü bulunduğu 40 bin okul etkilendi. Sendikaların talepleri arasında görev kuralları, öğretmenlerin terfisi ve tayini ile ilgili maddeler bulunuyor.

Andhra Pradesh'te ayrıca Andhra Pradesh (AP) Elektrik İşçileri Sendikası üyesi elektrik işçileri 19 Ekim'de açlık grevi başlattı. Grev, tüketici rakamlarının ikiye katlandığı sırada işçilerin sayısının 63 binden 43 bine düşürülmesini protesto etmek için başlatıldı. Sendika, AP Elektrik'e 13 Kasım'da grev yapılacağı uyarısında bulundu.

Kolombiya'da grevler sürüyor!

Kolombiya'da yarım milyonun üzerinde işçi ve emekçi, 24 Ekim günü sendikaların çağrısına uyarak 24 saatlik genel greve gitti. Çok sayıda kentte mitingler, yürüyüşler ve toplantılar gerçekleştirildi. Sendikalar Birliği'nin (CUT) çağrısını yaptığı greve öğretmenler sendikası, sağlık sektörü ve devlet dairelerinde çalışanlar katıldı.

Genel greve yerliler ve tarım işçileri de eylemlerini sürdürerek katıldılar. Kolombiya'nın başkenti Bogota'da Bolívar Meydanı'nda 50 bin kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirildi. İşçi ve emekçiler, bu protestolarıyla hükümetin ekonomik ve sosyal politikalarına karşı yürüdüler. Yerlilerin ve şeker pancarı işçilerinin haftalardır süren eylemleriyle de dayanışmalarını gösterdiler. Medellin'de üniversite öğrencileri de dayanışma yürüyüşü gerçekleştirdi.

20 bin yerli ise Cali'ye yürüyüşlerini grev günü de sürdürdüler. Kolombiya Cumhurbaşkanı Alvaro Uribe büyüyen basınçtan dolayı yerlilerle görüşeceğini açıkladı.

Atina'da tekstil işçileri yürüdü...

Yunanistan'ın başkenti Atina'da tekstil işçileri 24 Ekim günü işten atılan 1.200 kişinin işe geri alınmaları için yürüdü. İşçiler ayrıca halen ödenmeyen ücretlerinin derhal ödenmesini de talep etti. İşçilerin ekonomi bakanlığına girmek istemeleri üzerine polis cop ve göz yaşartıcı gaz kullanarak kitleye saldırdı.

Çin'de işsizlik kapıda!

Tüm dünyayı vuran ekonomik krizin elektronik aletlere, oyuncaklara ve kıyafetlere olan talebi azaltmasının sonucu olarak Çin'de en az 2.7 milyon fabrika işçisinin işten çıkarılacağı tahmin ediliyor.

Tüm ülkelere ucuz tüketim malları satarak son yıllarda ihracata bağlı büyüme gösteren Çin'de üretim maliyetlerinin artması, Amerika ve Avrupa'dan gelen taleplerin azalması sonucu ekonomik büyüme yavaşlaştı.

Dongguan şehri Yabancı Yatırım Girişimleri Derneği'nin yaptığı tahminlere göre Guangzhou'da, Dongguan'da ve Shenzhen'de bulunan 45 bin fabrikadan 9 bininin 2009 Şubatı'ndan önce kapanması bekleniyor.

Wall Street'ta kitlesel işten atılmalar

Wall Street'ta 1929-32 yılındaki dünya ekonomik krizinden bu yana en büyük istihdam dalgası yaşanıyor. Bu yıl içinde 110 bin kişi işini kaybetti.

Volkswagen 25 bin işçi atıyor

Almanya'da yayınlanan *Frankfurter Allgemeine* gazetesinin bir haberine göre Volkswagen tüm dünya 25 bin taşeron işçinin işine son vereceğini açıkladı. Sadece Almanya'da VW işletmesinde 5.400 taşeron işçi çalışıyor.

İşgal orduları Suriyeli sivilleri de katletti!

Afganistan'da savaş aygıtı NATO, Irak'ta ABD ordusu komutasındaki işgalci güçlerin bu iki ülke halkları şahsında insanlığa karşı işledikleri ağır suçlar tüm iğrençliği ile orta yerde dururken, Amerikan bombaları Suriye'nin sınıra yakın bir köyünü de hedef aldı. Suriye sınırını ihlal eden ABD ordusuna bağlı savaş helikopterleriyle düzenlenen saldırıda 8 sivilin katledildiği bildirildi.

Suriyeli yetkililer, dört Amerikan helikopterinin Irak sınırından Suriye toprakları içlerine 8 kilometre girerek, sivillerin bulunduğu bir köye saldırı düzenlediğini duyurdu.

Olayın haberini veren Suriye resmi haber ajansı Sana, 4 Amerikan helikopterinin Ebu Kemal'de yapım aşamasındaki bir sivil binayı bombalayarak 8 kişiyi katlettiğini aktardı.

Katliamı anlatan görgü tanıkları, "helikopterlerden inen Amerikan askerlerinin inşaat halindeki sivil bir binaya saldırdıklarını, bina bekçisinin eşi dâhil, içerideki işçilere ateş açtıklarını ve olayda sekiz kişinin öldürüldüğünü" belirttiler.

Katliamla ilgili açıklama yapan Suriye Dışişleri Bakanı Velid Muallim de, "sivillerin öldürüldüğü saldırılar uluslararası yasalara göre terörist saldırıdır" dedi.

Bu arada, Suriye Dışişleri Bakanlığı'nın, "saldırgan bir tutum" diye tanımladığı olaydan dolayı, Şam'daki ABD ve Irak maslahatgüzarlarını bakanlığa çağırarak protesto ve kınama mesajını ilettileri kaydedildi.

Şam yönetimi, ABD ordusunun gerçekleştirdiği katliamı "terörist saldırı" olarak nitelerken, ABD ordusunun düzenlediği saldırı açıklamasının ardından Rusya, Washington'ı "Ortadoğu'daki tehlikeli gerginliği tırmandırmakla" suçladı.

Washington'daki savaş kundakçıları ile Bağdat'taki kukla yönetim ise, katliamdan haberleri olmadığını iddia ederek işi pişkinliğe vuruyorlar. Oysa adını saklı tutarak AFP haber ajansına açıklama yapan bir Amerikalı askeri yetkili, saldırının, Suriye'de bulunan Iraklı isyancıları hedefleyen başarılı bir operasyon olduğunu söyledi.

Saldırıyı işgalcilerin gerçekleştirdiğine dair en ufak bir kuşku bulunmazken, "Iraklı isyancıların hedef alındığı" iddiası ise, çirkin bir yalandan ibarettir. Zira saldırıda ölenlerin inşaatçı çalışan işçiler olması, savaş kundakçıların yalana dayalı iddialarını boşa düşürüyor.

Bu katliam, emperyalist orduların sadece işgal ettikleri ülkeler için değil, aynı zamanda tüm bölge halkları açısından da ciddi bir tehdit oluşturduğunu birkez daha gözler önüne sermiştir. Söz konusu tehdidin kaynağı emperyalist-siyonist güçlerle bölgedeki işbirlikçileridir. Tekrar belirtmek gerekiyor ki, bu uğursuz ittifaka karşı direnişin, bölge halklarının geleceği açısından taşıdığı kritik önem giderek artmaktadır.

Sınıfın manifestosu, manifestonun sınıfı: Buluşamayan nehirler mi?

Yüksel Akkaya

Düne ve bugüne olduğu kadar yarına da bilimsel bakmak mümkün mü? Bu soruyu 160. yılında Manifesto üzerinden tartışmak oldukça anlamlı olacaksa, işe buradan başlamak gerekiyor.

18. yüzyılın son çeyreğinde A. Smith “Ulusların Zenginliği”ni yazdığında bütün kötülüklerin anası olan ticareti, daha fazla kâr isteğini de meşrulaştırıyordu ve bunun için de “bırakınız üretsinsinler, bırakınız satsınlar” diyordu. A. Smith’in bunu söylediği zaman diliminde işçiler kapitalist sistemin yıkıcı düzenine karşı korunmak için “yardım sandıkları” kuruyor, bu sandıklar aracılığı ile bazı risklere karşı önlem almaya çalışıyordu. Bu yardım sandıkları ilk sosyal güvenlik kurumları özelliği de taşıyor işçi sınıfı için. Papaz Malthus ve felsefeci Smith için bunlar “gereksiz” şeylerdi. Zira, liberal iş ilişkilerini “zedelemekteydi”. Bu yardım sandıkları zamanla yarı sendika özelliği kazanarak, fonları ile grevleri besleyerek, Malthus ve Smith’in korkularının boş olmadığını gösterdi. Sonra sahneye Ludistler çıktı. Kapitalist hayat tarzına ve çalışma ilişkilerine çok sert, olması gereken mücadeleyi verdiler. Kapitalist düzenin en zalim saldırısı ile Ludistler tarih sahnesinden silinirken, işçi sınıfı daha bu kez mücadeleye sendika denilen örgütler aracılığı devam etti. Ludistler’in tarih sahnesinden “silindiği”, sendikaların rüştünü ispat etmeye çalıştığı zaman diliminde, Avrupa’yı sarsacak olan 1848 devrimlerinin habercisi olan sınıfın Manifesto’su yazılmaya başlandı. Ve, bugün itibarı ile bakıldığında ajitatif bir dilin parlak örneği olduğu kadar, kapitalizmin bunalımlarını da iyi analiz eden bir “kısa” metin idi. Gidecek olanı ve gelecek olanı gösteriyordu.

Manifesto tarihsel bir metin olmanın ötesinde sürekli güncelliğini koruyan bir başkaldırı çağrısıdır, böyle olduğu için de hep sınıfını arar. Çünkü, o sınıfın manifestosudur. Ancak, manifestonun sınıfı bugün için terse akan bir nehir gibidir. 160 yıllık süreç içinde kapitalizm manifestonun sınıfını düzenle bütünleştirmek için çok yol almıştır. Ne var ki, yaşamakta olan bunalım görüntünün arkasındaki özü bir kez daha göstermiş ve kapitalizmde işçi sınıfının kaderinin ne olduğunu çok net olarak göstermiştir. Bunun için bir uzun alıntıya ihtiyacımız var.

“Burjuva üretim ve mübadele ilişkileri, burjuva mülkiyet ilişkileri, o dev üretim ve mübadele araçlarını peyda etmiş olan modern burjuva toplumu, büyüler yaparak çağırdığı cehennem kuvvetlerine artık söz geçiremeyen büyücünün durumuna düşmüş bulunuyor. On yıllardır sanayinin ve ticaretin tarihi, modern üretici güçlerin, modern üretim ilişkilerine karşı, burjuvazinin ve onun hakimiyetinin yaşam koşulları olan mülkiyet ilişkilerine karşı isyanının tarihinden başka bir şey değildir. Tüm burjuva toplumunun varlığını dönemsel yinelenmeleriyle her keresinde daha tehdit edici bir biçimde sorguya çeken ticari bunalımları bilmek yeterlidir. Bu bunalımlar sırasında yalnızca mevcut ürünlerin değil, daha önceleri yaratılmış üretici güçlerin de büyük bir kısmı dönemsel olarak tahrir ediliyor. Bu bunalımlar sırasında, daha önceki bütün çağlarda anlamsız görülecek bir salgın başgösteriyor —aşırı üretim salgını. Toplum kendisini birdenbire, gerisin geriye, geçici bir barbarlık durumuna sokulmuş buluyor; sanki bir kuthk, genel bir yıkım savaşı, bütün geçim

araçları ikmalini kesmiştir; sanki sanayi ve ticaret yok edilmiştir; peki ama, neden? Çünkü çok fazla uygarlık, çok fazla geçim aracı, çok fazla sanayi, çok fazla ticaret vardır da ondan. Toplumun elindeki üretici güçler, burjuva mülkiyet ilişkilerinin ilerlemesine artık hizmet etmiyor; tersine, bunlar, kendilerine ayakbağı olan bu ilişkiler için çok güçlü hale gelmişlerdir; ve bu ayakbağlarından kurtuldukları anda, burjuva toplumunun tamamına düzensizlik getiriyor, burjuva mülkiyetinin varlığını tehlikeye sokuyorlar. Burjuva toplum koşulları, bunların yarattığı zenginliği kucaklayamayacak denli dardır. Peki, burjuvazi bu bunalımları nasıl atlatıyor? Bir yandan üretici güçlerin büyük bir kısmını zorla yok ederek; öte yandan yeni pazarlar ele geçirerek, ve eskilerini de daha kapsamlı bir biçimde sömürerek. Yani, daha yaygın ve daha yıkıcı bunalımlar hazırlayarak, ve bunalımları önleyen araçları azaltarak. Burjuvazinin feodalizmi yerlebir ettiği silahlar, şimdi, burjuvazinin kendisine karşı çevrilmiştir. Ama burjuvazi kendisine ölüm getiren silahları yaratmakla kalmamış; bu silahları kullanacak insanları da varetmiştir, -modern işçi sınıfını-proleterleri.”

Manifesto, bu değerlendirmesi ile 160 yıl önce sınıfına hitap etmiş, uyarmış, yapması gerekeni açıkça söylemiştir. Manifesto’nun sınıfı 1848 devrim

kalkışmaları ile Manifesto’yu selamlamışsa da genç kapitalizmi aşacak yeteneği sergileyememiştir. Paris Komünü ve Ekim Devrimi ile bunu telafi etse de o gün Manifesto’nun sınıfı ile sınıfın manifestosu buluşma isteğini, iradesini ortaya koymuş, ancak başarılı olamamıştır.

Aradan 160 yıl geçmiş olmasına rağmen sınıfın Manifesto’sunun çağrısı güncelliğini, bilimselliğini, ajitatif yanını korurken, Manifesto’nun sınıfı ne yazık ki 160 yıl öncesini o coşkulu, görkemli çağrısı ile aynı heyecanı paylaştığını göstermiyor! 160 yıl önce aynı yöne, aynı noktaya, aynı denize akan nehirler, ne yazık ki coşkusunu, yönünü yitirmiş durumda. Zira, dün kapitalist hayat tarzına, çalışma tarzına karşı olanlar, bugün onunla yaşamaya, onun nimetlerinden yararlanmaya çalışmak gibi bir körlüğe teslim olmuş durumdalar. Manifesto’yu bir kez daha “okumak” bu körlüğü tedavi açısından önemlidir. Hem ajitatif bir metin olarak, hem bilimsel bir metin olarak. Ve, 160 yıl önce olduğu gibi bugün de yol gösterici, açıklayıcı bir pusula olarak: Sınıfın manifestosu ile manifestonun sınıfını buluşturacak bir pusula olarak...

(Emek Araştırmaları Merkezi Girişimi’nin düzenlediği sempozyum, Epos Yayınları’nda “Manifesto’nun 160. Yılında Marksizm’in Güncelliği” adı ile kitap olarak yayınlandı. “Meraklıları” için başvurulacak bir kaynak)

Evrensel’e hapis cezası

Kürt sorununda yaşadığı çözümsüzlükle birlikte inkar ve imha siyasetinde saldırganlaşan sermaye devleti sol, sosyalist ve muhalif basın-yayın organlarına yönelik tahammülsüzlüğünü son olarak *Evrensel* gazetesi yetkilileri hakkında verdiği hapis cezasıyla gösterdi.

Günlük *Evrensel* gazetesi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Mehmet Uğraş Vatandaş ve gazetenin imtiyaz sahibi Ahmet Sami Belek, PKK’nin yayınladığı deklarasyona yer verdikleri gerekçesiyle 1’er yıl hapis cezasına çarptırıldılar. Hapis kararını ertelemeyen ve paraya çevirmeyen mahkeme Vatandaş ve Belek’i 1 yıl hapse mahkum etti.

İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi’nin Terörle Mücadele Yasası’nın (TMY) 6/2 maddesi uyarınca 8 Ekim’de aldığı mahkumiyet kararı *Evrensel* gazetesi avukatları tarafından temyiz edildi.

Vatandaş ve Belek’e verilen hapis cezaları *Evrensel* gazetesinin 10 Aralık 2007 tarihinde Çetin Diyar’ın “Son pişmanlık neye yarar?” başlıklı köşe yazısında PKK’nin “Demokratik çözüm” başlıklı 7 maddelik deklarasyonuna yer verdikleri gerekçesiyle verildi.

Durum ve gelişmelerin yönü...

M. Can Yüce

Türkiye ve Kürdistan'da önemli ve hızlı gelişmeler yaşanmaktadır. Bunları değerlendirmekte ve gelişmelerin yönünü ana çizgileriyle ortaya koymakta yarar var.

Öncelikle vurgulamak gerekiyor ki, gündemin ve gelişmelerin temel dinamiğini Kürdistan sorunu oluşturmaktadır; temel politik gelişmeler ve yönelimler Kürdistan eksenli olmaktadır. Sömürgeci inkâr ve imha sistemi her açıdan iflas etmiş ve bir bakıma “uzatmaları” oynamaktadır. Ama bu hemen ve kendiliğinden yıkılacağı anlamına gelmemektedir...

Bezele baskınından sonra ilk kez Genelkurmay “başarısızlık ve ihmal” gerekçeleriyle tartışma konusu oldu. Bir gazete tarafından dile getirilse de Genelkurmay'ın hesap vermeye davet edilmesi önemlidir. Bunun egemenler cephesindeki iktidar çekişmesiyle ilgili boyutları olsa da ordunun bu düzeyde tartışma konusu yapılması, sert eleştirilere ve ifadelerle muhatap kılınması kendi tarihinde bir “ilk” olmaktadır.

Bu, bir tabunun, bir “efsane”nin ve daha da önemlisi bir iktidar kültürünün açıktan açığa delinmesi ve çözülüş sürecine girmesi anlamına gelmektedir. Genelkurmay Başkanı'nın buna çok sert tepki göstermesi, ardından hükümetin Genelkurmay'ın arkasında saf tutması, aslında yaşanan çözülme sürecini onarma ve tersine çevirme telaşından kaynaklanmaktadır. Bu tartışma sürecinde *Taraf Gazetesi*'nin sergilediği tutum cesur ve kararlı oldu, ancak bu tutumunda genel olarak yalnız kaldı. Birçok konuda hükümeti destekleyen gazete, bu son tutumunda hükümeti “karşı cephede” buldu... Bunda şaşılacak bir yan yoktu. Yıpranan Genelkurmay, yıpranan devlet ve Cumhuriyet çizgisi demektir. Aralarındaki çelişkiler ne olursa olsun, farklı bir programı, farklı bir Kürt politikası olmayan hiçbir hükümet, bu tartışmaya kayıtsız kalamazdı, nitekim kalmadı ve net bir biçimde Genelkurmay'a desteğini ortaya koydu.

Bezele baskınıyla ilgili yine ordunun içinden sızdırılan belgelerle Genelkurmay'ın tartışma konusu yapılması, ordu içindeki çelişkileri de bir yönüyle yansıtmaktadır. Bu çelişki olmasaydı bu belgelerin sızması, basına “servis yapılması” mümkün olmazdı. Bu çelişkilerin boyutlarını ve niteliklerini bilmiyoruz. Ancak bu çatlağın varlığı, Genelkurmay'ı tartışma gündemde tutma olasılığını da birlikte getiriyor.

Hiç kuşkusuz, Genelkurmay'ın tartışma konusu yapılması, başarı ve başarısızlık noktalarında sorgulanması, hem Türkiye demokrasi mücadelesi açısından, hem de Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi açısından önemli bir noktadır. Bu tartışmanın derinleştirilmesi ve genişletilmesi, geçmiş süreci de kapsayacak bir düzeyde yürütülmesi çok olumlu olacaktı. Ancak ne yazık ki bu tartışma süreci, “Öcalan'a fiziksel saldırı” haberi ile kesintiye uğradı. Bu, bir rastlantı mı, yoksa daha geniş bir senaryonun bir parçası mı?

Yıllardır Öcalan iktidar sistemi eliyle beyinlere ve yüreklere işlenen Öcalan yanılması, yani Kürdistan özgürlüğü ve bu eksende meydana gelen gelişmelerin Öcalan adıyla özdeşleştirilmesi, kaçınılmaz olarak “bir saldırı” haberi karşısında önemli bir tepkiye yol açardı. Bunun bir de anılan iktidar sistemi tarafından bir kampanya olarak yürütülmesi, var olan tepkiyi daha da boyutlandıracaktı. Burada iki noktanın altını çizmek gerekir:

Bir: Öcalan yanılmasına ve bu yanılmanın

görüntüdeki tetikleyici yanlarına rağmen, Kürdistan sorunu canlı, Kürdistan dinamiği diri ve sömürgeci sistemi her açıdan zorlayan temel bir olgudur! Halk, gençlik ve emekçileri harekete geçiren temel dinamik bu sorunun kendisidir! Ancak ne yazık ki, bu dinamik bir devrimci program ve öncülüğünden yoksundur, tersine devrimci özü boşa akıtan, gündemi kendi aleyhine saptıran bir iktidar sistemi tarafından denetlenmektedir!

İki: Öcalan yanılması ve bunu canlı tutan İmralı partisinin hedefinde Kürt sorununun devrimci çözümü yok, hatta reformist bir çözümü bile yok...

Peki, bu son olayları ve gelişmeleri bu iki temel gerçeklikten bağımsız ele almak mümkün mü? Genelkurmay tartışma konusuyken tartışma ve sorgulanmanın dışına itildi... Bunun Kürt halkının temel çıkarlarıyla herhangi bir bağlantısı var mı?

Özel savaş aygıtı ne yaptı, ne yapıyor? Devleti, devletin belli başlı kurumları arasındaki koordinasyonunu sağlayacak “kurumsal tedbirler” alıyor, bastırma hareketlerinde daha geniş yetkiler istiyor, egemenler cephesindeki çatlakları onarmaya çalışıyor... Hükümet ile Genelkurmay arasında son dönemde yaşanan “uyuma” bakılırsa bunun anlamı daha iyi anlaşılır kanısındayız.

Evet, Cumhuriyet'in Kürdistan politikası iflas etmiştir, bu sayısız kez kanıtlanmış ve sayısız olayla açığa çıkmıştır. Ama TC'nin inkâr ve imha sistemi yerine koyacağı herhangi bir politik seçeneği yok, buna yönelik herhangi bir eğilimin işareti de yok... Geriye özel savaşı daha da güçlendirmek, aksayan yanlarını onarmak ve bunu tam bir “milli seferberlik” ile götürmek kalıyor. Yapılan da budur!

Buna karşılık PKK'nin, açıkladıkları program ve deklarasyonların da açıkça gösterdiği gibi, bir Kürdistan ve Kürt özgürlük sorunları yok... Onların sorunu, “Cumhuriyetin temel nitelikleriyle” bir sorunu olmayan “önderliklerini” kurtarmak, bir af ve kimi kırıntılar, “yasal siyaset” karşılığında devletle bütünleşmektir!

Peki, halkımız, bu aslında basit ve yalın gerçeklikleri biliyor mu? Biliyorsa ne kadar?

Ortada büyük bir yanılma ve çarpıtma var... Boşa

akıtılan enerji, kan ve canlar var... Şu soruyu sormak çok önemli:

Ne uğruna? Hangi hedefler ve amaçlar için?

Ortada büyük bir yanılma ve yanıltmayla örtülmüş başka hesaplar, başka hedefler var.

Bu, bir halk açısından büyük bir trajedi değilse nedir?

Bu yanılma aşıldığında, bu büyük direnişler ve patlayan enerjiyle gerçek özgürlük ve onurlu yaşam bir gerçeklik haline gelmeyecek mi?

Açık ki, tek başına direnmek, savaşmak yetmiyor; direnişi doğru ve devrimci bir programa bağlamak gerekiyor! Yoksa büyük emeklerle örülen direnişler ve savaşlar sonuçsuz kalmaya mahkûm olur!

Halkımız, bu trajediye mahkûm değildir!

Genelkurmay: “Zaafiyet yok!”

Halk Savunma Güçleri'nin (HPG) 3 Ekim 2008 tarihinde Hakkari'nin Aktütün (Bezelê) Karakolu'na yaptığı saldırının yankıları sürüyor.

17 TSK askerinin yaşamını yitirdiği saldırı sonrasında çeşitli düzen güçleri tarafından da eleştiri bombardımanına tutulan Genelkurmay Başkanlığı, Aktütün üzerine hazırlanan raporu düzenlediği brifingle duyurdu.

Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Işık Koşaner'in Genelkurmay Başkanlığı'nda verdiği brifingte açıklanan raporda TSK güçlerinin Aktütün baskınında zaafiyetlerinin olmadığı söylendi. HPG gerillalarının saldırısı karşısında hezimete uğrayan TSK, özellikle *Taraf* gazetesi tarafından “başarısız” ilan edilmişti.

Aktütün saldırısına ilişkin istihbarat fotoğrafları ve raporlarını yayınlayan *Taraf* gazetesi saldırının gerçekleşeceğinin önceden bilindiğini ve anbean izlendiğini yazmıştı.

2. Ordu Komutanlığı tarafından yürütülen soruşturma kapsamında hazırlanan raporda “*Bayraktepe ve diğer bölgelere kuvvet tahsisi, ateş planları, sevk ve idarenin askeri esaslara uygun şekilde yapıldığını*” savunuldu.

Genelkurmay adına yapılan açıklamada *Taraf* gazetesinin insansız hava aracından edindiği istihbarat fotoğraflarının Aktütün'e ait olmadığını söyleyerek gazetenin iddiasını yalanladı.

HPG gerillalarının 9 Mayıs 2008 tarihinde aynı karakola (Aktütün) düzenlediği baskın sonucunda da 29 asker ölmüştü. İkinci baskın, Türk sermaye devletinin “bitirdik, yok ettik” iddialarının temelsizliğini ve Kürt sorunu karşısındaki çözümsüzlüğünü bir kez daha ortaya çıkardı.

Genelkurmay'ın Aktütün üzerine hazırladığı rapor, TSK'nın uğradığı hezimetin ve bu hezimet karşısında gelen tepkilerin üstünü örtme amacını taşıyor.

Finansal tsunami, öncü sarsıntıdan büyük çöküşe mi?

Kapitalizmin krizi ve işçi sınıfı / 2

Volkan Yaraşır

Kapitalist sistem çok boyutlu bir kriz yaşıyor

Finansal kriz sistemin çok boyutlu krizini açığa çıkardı. Emperyalist hegemonya krizi bunlardan biri. Küreselleşme sürecinde dünyanın toplam değerlerinin büyük bir kısmını kendine transfer eden, Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'nde rejimlerin çöküşüyle imparatorluk projeleri yapan, 11 Eylül sonrasında bu yönde adımlar atan ABD, yeni süreçte bırakın imparatorluk projesini gerçekleştirilmeyi hegemonyasını bile tartıştırır konuma düştü.

ABD'de bir yandan eşitsiz gelişim yasasının işlenmesi, öte yandan Ortadoğu bataklığında sıkışmışlığının sonucu, hegemonyasını kurmakta ciddi problemler yaşıyor.

AB hızla ve derinden soft bir biçimde nüfuz ve ekonomik alanlarını genişletmeye başladı. Ayrıca bir emperyalist blok olarak askeri gücünü konsantre ediyor. Ekonomik olarak kristalize bir güç olan AB, askeri zafiyetini hızla aşmaya çalışıyor. AB'nin NATO'yla ilişkisi ve son krizde ABD'ye karşı aldığı tavır bundan sonra AB'nin daha özerk politikalar izleyeceğini gösteriyor.

ABD'de mali kriz dalgasının yayılmasıyla AB'nin iki başat ülkesinin takındığı tutum ilginçtir. Alman hükümeti hemen ABD'yle mesafe koyma gereği duydu. Bush'un krizi bloke etmek için 700 milyar dolarlık sermaye enjeksiyonuna katkı yapma talebini reddetti. Bush yönetimini kredi sisteminde uluslararası kuralları çiğnediği için sorumlu tuttu ve suçlu ilan etti. Bu tutum ABD'nin ve NATO'nun özellikle Doğu Avrupa'daki ataklarına sınır koyma tavrıyla birlikte ele alınmalıdır. Bu arada Fransa'nın "rasyonel" bir kapitalizmin inşası için çağrıda bulunması ve diplomatik ataklar yapması önemlidir. Fransa'nın G-8'in genişletilme teklifinde bulunması, Hindistan, Güney Afrika, Brezilya ve Meksika'nın G-8'e katılmasını istemesi statüko sarsıcıdır. Bu tavırlar emperyalist-kapitalist sistemde ABD hakimiyetini zafiyete düşürücü gelişmelerdir. AB'nin yavaş ama nüfuz edici, agresyonu ikinci plana alan, uluslararası dengeleri gözetken, mali ve ekonomik istikrara daha fazla önem veren tavrı emperyalist blok olarak etki gücünü yaymasını kolaylaştırmaktadır. AB'nin bu yönü önümüzdeki dönemde emperyalist hegemonya krizinde etkili sonuçlar doğurabilir.

Rusya Putin'in otoritaryan politikaları sonucu hızla toparlanma sürecine girdi. Eski Sovyetler Birliği topraklarında bir yandan ABD'nin ve NATO'nun ataklarını bloke etmeye çalıştı, diğer yandan bu bölgeleri kendisinin stratejik alanı olarak ilan etti. Emperyal vizyonunu bu coğrafyalarda inşa etmeye başladı. Daha önce Çeçenistan savaşı, doğalgaz ve petrolü stratejik bir silah olarak kullanması ve son olarak Gürcistan işgali emperyalist hegemonya savaşlarında Rusya'nın da "artık ben de varım" dediği pratik oldu. Gürcistan işgali, bu yönüyle emperyalist hegemonya krizinin açık göstergesi olarak önem taşıdı.

Çin ise kapitalist sistemi kilitleyecek özellikleri, hızlı kalkınma trendi ve muazzam militarize gücüyle ve dünyanın değişik bölgelerine sermaye ihracıyla önemli bir emperyalist özne olarak dünya siyasetine ağırlığını koymaktadır. Çin'in Rusya, AB, Latin Amerika, Hindistan, Afrika ilişkileri güçleniyor. Çin

emperyalist hegemonya krizinin bir kutbu olarak öne çıkmaktadır. Finansal krizin Çin'in ekonomik modelini tartışılır kılması dikkatleri Çin'e odaklamıştır. Ekonomik milliyetçilik yöntemlerini kullanan ve devlet kapitalizminin bir versiyonu olan Çin emperyalizminin yeni dönemde model ülke olarak öne çıkması muhtemeldir.

Japonya Uzak Asya'nın İngiltere'si olma konumundan hızla uzaklaşıyor. Hem bölgede, hem dünya çapında etki gücünü yavıyor. Dünya'nın değişik alanlarında sermaye ihracatıyla öne çıkan Japonya, bulunduğu coğrafyanın en önemli militarize gücü olarak dikkat çekiyor. İki kutuplu dünya döneminde ABD'nin etki alanında kalan Japonya bugün hızla özerkleşiyor, ekonomik gücüyle azımsanamayacak bir ağırlık kazanıyor. Askeri şekillenmesini de sessizce koordine ediyor.

ABD'nin 11 Eylül'den sonra askeri gücüne dayanarak dünyayı yeniden kendi imparatorluk emellerine göre şekillendirme ve yeni emperyal güçlerin yükselmesini engelleme isteği hüsrarla sonuçlandı.

Emperyalist hegemonya krizi sürüyor ve derinleşiyor. Yeni jeo-politik emperyalist özneler ve bloklar arası gerilim ve çatışkının ana kaynaklığını yapacak.

Finansal krizin yaşandığı evrede ABD'nin temsilciler meclisinden 700 milyar doların ilk görüşmede geçmemesi, öte yandan bir trilyon dolara yakın savunma bütçesinin hemen geçmesi ABD'nin yeni dönemdeki eğilimlerini göstermektedir. ABD yaşadığı ekonomik krizi emperyalist savaşları yaygınlaştırarak aşmaya çalışabilir. Yeni jeo-politiğe uygun agresyon politikalarını yoğunlaştırabilir. Fakat diğer emperyalist özne ve blokların boş durmayacağı ortadadır. Dünya emperyalistler arası çelişkilerin yoğunlaşacağı ve artacağı bir döneme giriyor.

Krizin Türkiye'ye etkileri ve olası gelişmeler

Finansal krizin bir dalga gibi yayıldığı koşullarda AKP hükümeti Türkiye'nin krizden etkilenmeyeceğini ileri sürdü. Hatta krizin yeni imkanlar doğurabileceğini iddia etti. Bu söylem kısa süre sonra terkedildi.

Finans kapitalin temel kuruluşu TÜSİAD hükümeti uyardı ve dikkatli olmasını istedi. Bankaların ve şirketlerin dış borcunun 140 milyar dolar olduğunu açıkladı ve AKP'nin acilen IMF'yle Stand-by anlaşması yapması gerektiğini vurguladı. TÜSİAD da aynen merkez ülkelerinde olduğu gibi riski ve borcu devletin üstlenmesini talep ediyor.

Türkiye kapitalizminin entegrasyon düzeyi yüksektir. AB ve ABD'yle son derece gelişkin ve kompleks bir ilişki düzeyi vardır. Merkez ülkeleri sarsan krizin Türkiye'yi etkilememesi mümkün değildir. Merkez ülkelerde ciddi sarsıntılar yaratan krizin, Türkiye'de deprem etkisi yaratması büyük bir olasılıktır. Türkiye'nin olağanüstü cari açığı ve ekonomisinin 65 milyar dolar gibi sıcak parayla dönmesi, şirket ve bankaların yüksek dış borcu, üretim kapasitesinin zayıflığı bunun zeminlerini yaratmaktadır. Bugün yüksek faizle duran sıcak para, yarın daha güvenli alanlara kaçabilir. Bu türlü bir operasyon bile bir günde Türkiye ekonomisini felç edici içeriktedir. Türkiye ekonomisinin yaşayacağı senkronize bir kriz dalgası, ekonominin ana kolonlarını

yıkabilecek sonuçlar doğurabilir. Bu anlamda TÜSİAD'ın şirket ve bankaların 140 milyar dolarlık dış borcunun altını çizmesi boşuna değildir. Türkiye ekonomisi hassas dengeleri üzerinde durmaktadır. Önce finansal kriz dalgasının yansımaları, bunun özellikle üretici sektörlerde etkisini göstermesiyle ekonomide yıkıcı sonuçlar ortaya çıkabilir. Çünkü üretici sektörlerde krizin yansımaları senkronizasyon etkisi doğuracaktır. Bu da dalgalı iflaslar demektir.

Küreselleşmenin ara kasılmalarından biri olan 2001 krizi önemli bir örnek oluşturmaktadır. Bu kriz sonucu binlerce küçük ve orta ölçekli işletme kapandı ve iflas etti. 250 bin işçi işten çıkarıldı. Toplu tensikatlar yaygınlaştırıldı. Temel hak gaspları gündeme geldi. Depresyon niteliğindeki krizin şiddetinin yıkıcılığı ise ortadadır. Finans kapital devleti göreve çağırılmaktadır. Sermayenin bekçiliğini yapmasını istemektedir. Bunun yanında finans kapital krizi bir fırsata çevirmeye çalışacaktır, çünkü sermayenin üç hali diye tanımlayabileceğimiz birikme, yoğunlaşma, merkezleşme ya da tekelleşme kriz dönemlerindeki ekonomik operasyonların adıdır. Kriz bir yönüyle de tekelleşme sürecinin dışı vurumu olacaktır. Bu süreçten devlet güvencesi ve hamlesiyle en karlı çıkacak finans kapitaldir.

Kriz bir yanıyla da sistemin en güvenli ve sistemden beslenen kesimi olan orta sınıfın çöküşünü beraberinde getirecektir. Bu kesimlerin mülksüzleşmenin şokuyla sarsılmaları ve özellikle milliyetçi hezeyanlara girmeleri olasıdır. Ayrıca küçük ve orta ölçekli işletmelerin iflası gündemdedir ve bu bir mülksüzleşme sürecidir. Aynı zamanda sermayenin merkezleşmesinin ifadesidir.

Bugün Orta Doğu'nun Balkanlaşma sürecinde kendini gösteren etnik, dini, milli polarizasyonun Türkiye'ye krizle yansımaları olasıdır. Türkiye'nin etnik, dini, mezhebi polarizasyonları içinde taşıdığı aşikardır. Son Altınova'daki gelişmeler bu anlamda büyük tehlikeleri işaret etmektedir. Çünkü her kriz dönemi kitlelerin giderek umutsuzluğa, açlığa, geleceksizliğe mahkum olduğu dönemlerdir. Bu dönemlerde kitleler alt kimlikleri (etnik, dini, milli, mezhebi, siyasi kimlikleri) üzerinden kolayca manipüle ve mobilize edilebilir. Krizin tahribatı toplumun bir kesimini kolayca ötekileştirebilir. Kitleler birbirinin celladı haline dönüştürülebilir. Aynen Irak'ta, Filistin'de, Lübnan'da olduğu gibi... Her kriz anı alternatif bir toplumsal proje ve gücün olmaması, özellikle sınıfın örgütsüzlüğüne paralel olarak faşizmin kitle ruhunun yayıldığı, insanların William Reich'in "Küçük İnsan" diye tanımladığı faşist kimliğe büründüğü anlardır. Faşizmin sıradanlaştığı anlardır.

Teknik düzeyde yüksek faiz ve bazı özelleştirmelerle sıcak parayı tutabilen Türkiye, ayrıca jeo-politiğinin avantajlarını kullanıyor. Bir düzeyde krizin etkisi sürece yayılıyor. Ama bu durumun sürekli kalması olanaklı değildir. Özellikle merkez ülkelerdeki finansal çöküşün domino taşı etkisiyle yayılması, Türkiye'de büyük patlamalara yol açabilir. Bu da yukarıda saydığımız gelişmeleri tetikleyebilir. Çünkü unutulmasın rejimler destabilize ortamlarla krizlerini aşabilir.

Krizin sınıfa etkisi

Kapitalizmin her devrevi krizi, devrimin imkanının

doğduğu anlar olduğu kadar, karşı devrimin mayalanacağı anlar ya da dönemlerdir. Yaşanan kriz salt finansal değil, sistemsel özellikler taşımaktadır. Uluslararası sınıf hareketi bu krizi örgütlü bir duruşla karşılayabilseydi kapitalizmin yıkımına yol açan sonuçlar yaratılabilirdi. Ne yazık ki sınıf hareketinin örgütsüzlüğünden dolayı kriz, bütün sarsıntısına rağmen kapitalizmin çöküşünü beraberinde getirmeyecek. Çünkü kapitalizmi yıkacak tek güç işçi sınıfı ve onun siyasal öncüsüdür.

Genel olarak uluslararası işçi hareketi ve Türkiye işçi sınıfı dağınık ve örgütsüz bir durumdadır. Kapitalizmin çürümüşlüğü bütünüyle ortaya çıktığı halde sınıf hareketinin zayıf ve şekilsiz olması en büyük problem olarak önümüzde duruyor. Kriz bu anlamıyla bütün yıkıcı sarsıntısına rağmen, kapitalizmin rektifikasyonuna dönüşebilir.

Sermaye yaşanan koşullarda krizin bütün yükünü işçi sınıfı ve emekçiler üzerinden çıkarmaya çalışacak. İlk olarak yüzbinlerce işçinin işten atılması büyük bir olasılıktır. Toplu tensikatlar yaygınlaştırılacaktır. Daha şimdiden metal sözleşmelerinin devam ettiği koşullarda, otomotiv sektörü işverenlerinin “krizdeyiz” açıklamalarını yapmaları dikkat çekmektedir. Ayrıca ücretlerin baskılanması, çalışma koşullarının ağırlaştırılması, fazla çalışmanın yaygınlaştırılması, en temel hakların gaspı gündeme gelebilir. Özellikle sendikalı işyerlerinde baskıların artması, sistemli sendikasızlaştırma operasyonlarının yaşanması olasıdır. Toplusözleşmelerde kriz bahanesiyle 0 sözleşmeler dayatılabilir.

İşsizlik, umutsuzluk, geleceksizlik yaygınlaşacaktır. Bu koşullarda en başta işçi sınıfı bulunduğu mevzileri korumalı, özellikle sendikalar kendilerine dayatılan sınıf uzlaşmacı ve işçileri boyunduruk altına alan toplusözleşmeleri reddetmelidir. Bu anlamda kapsamı, niteliği ve muhtevasıyla metal işkolundaki sözleşme bir eşik olacaktır. Metal sözleşmelerinin olumlu geçmesi sınıfın moral motivasyonunu etkileyici içeriktedir. Hatta bugün lokal düzeyde devam eden E-Kart, Unilever, Desa, Uno, Yörsan gibi direnişlerin bir ateş topuna dönüşme olanağını yaratacaktır. 2007’deki sınıf hareketine Telekom grevinin etkisi neyse, metal sözleşmeleri de o oranda 2009’daki sınıf hareketini etkileyecektir. Bugün metal sözleşmesinin olumlu geçmesinin önünde riskler bulunuyor. Özellikle sendika bürokrasisi daha şimdiden esnek üretime ve bir dizi hak kaybına onay vermiş durumda. Ama unutulmasın her kriz anı sınıflar mücadelesinin muazzam derecede keskinleştiği ve büyük potansiyellerin açığa çıktığı anlardır. Bugün bozkırda küçük küçük yanan alevler olan yani lokal direnişlerin yaygınlaştırılması, sınıfın direncinin, moral gücünün, kararlılığının da ifadesi olacaktır.

İşçi sınıfı krize karşı şimdiden örgütlenmeli, programlarını ve projelerini ortaya koymalıdır. Gelecek saldırının ve olacakların boyutları ortadadır. Belki başta yürütülecek hakları koruma anlamındaki mevzi savaşları bir birikimin ifadesi olacaktır. Bu birikimler katastrof anlarında patlamalara dönüşecektir.

TÜSİAD’ın açıkça ilan ettiği gibi şirket ve bankaların 140 milyar dolarlık dış borcu bizim değildir. Yaşanan krizden emekçilerin hiçbir sorumluluğu yoktur. Bütün sorumluluk sermayeye aittir. İşçi sınıfı “krizin bedelini krizi yaratanlar ödemelidir” şiarıyla hareket etmelidir. Bu aynı zamanda çürümüş ve kokuşmuş kapitalizmin teşhirinin ilk adımıdır.

İşçi sınıfı “hiçbir şeyi üstlenmiyorum” diyerek kendine yüklenen her türlü uygulamaya karşı birlik ve dayanışmasını yaratmalıdır. Bugün işsizliğe, açlığa, geleceksizliğe karşı sınıfın birlik olma günüdür.

İşçi sınıfı elektrik, su, doğalgaz faturalarını ödememe, kamu taşıtlarına ücretsiz binme, fatura yakma, banka faaliyetlerini kilitleme, borsayı işlemez hale getirme ve bloke etme eylemlerine hazırlanmalıdır. Sivil itaatsizlik eylemleriyle krizin

gerçek müsebbiplerini göstermelidir.

En ufak hak gaspı, işten atılmalar ve tensikatlara karşı bir taban örgütlenmesi olan direniş komiteleri kurulmalıdır. Bu komiteler işyeri işyeri, fabrika fabrika, atölye atölye, sanayi bölgesi ve havza düzeyinde yaygınlaştırılmalıdır. Özellikle sendikalı işçiler sermayenin her saldırısına karşı sektörel bazda yaygın eylemlerle cevap vermeli ve iç örgütlülük hızla sağlanmalıdır. Çünkü en ufak hak gaspının toplu işten atılmaların, tensikatların başlangıcı olduğu unutulmamalıdır. Çünkü bahane hazırdır, kriz var.

İşçi sınıfı “işsizliğe, geleceksizliğe, açlığa karşı işyeri komitelerinde birleş” şiarını öne çıkarmalıdır. İşyeri komiteleri kolektif irademizi yansıtan bir örgütlenme olduğu kadar, bir savaş, savunma ve direniş

örgütlenmesidir. İşyeri komiteleri bizim tarihsel örgütlenmemiz olan taban örgütlenmemizin bir biçimidir. Kriz sermayenin azgın saldırganlığının başlayacağı bir dönem olacaktır. Bu saldırıların boşa çıkartılması ancak örgütlü bir duruşla mümkündür.

İşçi sınıfı “hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için” sloganını hayata geçirmelidir. Görev sınıfın bağımsız, birleşik gücünü açığa çıkarmaktır. Özellikle taban örgütlenmelerinin sendikalı sendikasız, güvenceli güvencesiz, marjinal sektörde çalışan bütün işçilerin hayata geçirmesi gereken silahımız olduğu unutulmamalıdır. İşsizliği, açlığı ve geleceksizliği ancak bu örgütlenmelerle aşabiliriz.

Artık ağızlarda tek bir slogan olmalıdır:

“Kahrolsun kapitalizm, yaşasın işçilerin birliği!”

Ankara’da “Kapitalizm, Kriz; Olanaklar ve Olasılıklar” panel-forumu

Emek Araştırmaları Merkezi’nin ilkinin İstanbul’da gerçekleştirdiği “Kapitalizm: Kriz, Olanaklar ve Olasılıklar” başlıklı panel-forum 25 Ekim günü Ankara’da Petrol-İş Sendikası Toplantı Salonu’nda gerçekleştirildi.

Etkinliğin ilk oturumu panel ikinci oturumuysa forum biçimindeydi. Yüksel Akkaya’nın moderatörlüğünü yaptığı “Kriz ve alternatifler” başlıklı bölümde Korkut Boratav, Mustafa Sönmez, Metin Altıok ve Haluk Gerger konuşmacı olarak yer aldı. Etkinliğin ikinci bölümü ise “Krizle soldan bakış: Ne yapmalı, nasıl yapmalı?” başlıklı forum bölümüydü.

Panel bölümünün ilk konuşmacısı olan Korkut Boratav, krizin iktisadi yönüne değindi ve krizin ana merkezi olan Amerika’nın aşırı tüketime dayanan ekonomik sisteminden bahsetti. Dünya ölçeğinde genel bir değerlendirme yaptı ve Türkiye’deki tabloyu ele aldı.

“Türkiye bu krizi aşabilmek için yeniden IMF’ye koşacaktır ve yeniden bir IMF reçetesi dayatılacaktır” diyen Boratav, öngörülen IMF reçetesini ise daraltıcı politika, işgücü piyasasının tasfiyesi ve batık bankaların alacaklarının garantiye alınması olarak sıraladı.

Boratav’ın ardından Mustafa Sönmez söz aldı. Amerika’da patlayan kriz için *“hasar beyinde meydana geldi. Uzuvlara bulaşmaması mümkün değil”* biçiminde tespitte bulunan Sönmez, Türkiye ekonomisinin krize karşı dayanıklı olduğunu söyleyen iktidar çevrelerinin yalan söylediğini belirtti. Türkiye’deki cari açık, sürekli büyüyen dış borçlar, dayatılan IMF reçetelerinin krizin varlığının göstergeleri olduğunun altını çizdi, 2001 krizinin faturasının tüm topluma ödetirildiğini söyledi.

Sönmez, yeni sürecin ilerleyişi konusundaki düşüncesini ise şöyle özetledi: *“O günkü krizin faturası topluma ödetirilmişti, bu krizde böyle olacak, emek piyasasına esneklik dayatılacak, sendikal örgütlenmeler engellenmeye çalışılacak, alt ve orta sınıflar sindirilmeye çalışılacak.”*

Mustafa Sönmez’in konuşmasının ikinci bölümünde ise “ne yapmalı?” sorusunun cevabı arandı.

Sönmez çözüm olarak; emek cephesinin biraraya gelerek bir önce sosyal önlemler ve makro politikalarından oluşan bir paket oluşturması gerektiğini savundu.

Metin Altıok ise yaptığı konuşmasına krize bakış konusunda marksistleri burjuva iktisatçılardan ayıran temel özelliğin sadece ekonomik değil toplumsal yan olduğunu belirtti. Altıok yaşanan krizi neoliberalizmin krizi olarak tanımladı.

Her kriz dönemini sistem açısından yeni bir evreye geçiş dönemi olarak tanımlayan Altıok, işsizliğin artacağını, ücretlerin daha da düşeceğini, yeni pazarlar

ve paylaşım sürecine girileceğini ve faşizmin gündeme geleceğini ifade etti. Panel bölümünün son sunumunu Haluk Gerger gerçekleştirdi. Konuşmasına devrimcileri ve sosyalistleri zor bir dönemin beklediğini söyleyerek başlayan Gerger, eldeki fırsatları doğru değerlendirebilmenin önemine vurgu yaptı.

Kapsamı günden güne genişleyen Kürt sorununun krizle birleşerek işçi ve emekçiler üzerinde önemli etkiler bırakacağını söyleyen Gerger, artan yoksullukla sınıf savaşımının keskinleşeceğini ifade etti. Bu süreçte devrimcilerin ve sosyalistlerin önemine vurgu yaptı. Gerger konuşmasının devamında devrimciler ve sosyalistlerin yapacağı ittifakların önemine dikkat çekti ve bunun önündeki “engeller” değindi.

Gerger’in “ne yapmalı?” sorusunu Lenin’in “Ne Yapmalı?”’sına atıfta bulunarak cevapladı. Bu kısımda “devrimci “açık” bir partinin mümkün olacağı tezi ortaya konuldu. Bu adres çatı partisi olarak tanımlandı.

Sunumların ardından soru-cevap kısmına geçildi.

Bu bölümde Korkut Boratav, *“kriz sayesinde marksist sol bir anda itibar kazandı, iktidardakiler bile durup dururken komünizmden bahsetmeye başladılar, demek ki kafalarında komünist hayalet yeniden hortladı”* dedi.

Mustafa Sönmez, *“ana hedefimiz sosyalizm ama buna giden yolda geniş bir yelpazede ittifaklar zemini kurulmalıdır”* dedi. Ayrıca reformların iyi bir şey olduğunu fakat bunların bir amaç değil, hedefe giden yolda yalnızca birer araç olduklarını belirtti.

Metin Altıok, *“krizler karşısında örgütlü bir işçi sınıfı yoksa kapitalizm krizi rahatından aşar, bu krizi de atlatacaktır”* dedi.

Son olarak Haluk Gerger ise Türkiye soluna bir takım eleştirilerde bulundu. *“Türkiye solunun deneyimleri ve belleği parça parça olmuş, bir an önce birleşerek bu parçalar biraraya getirilmelidir”* dedi. Ayrıca Türkiye solunun hala varoşlardan beslendiği, politikasını oradan doğru belirlediğini iddia ederek, *“sol yüzünü artık işçi sınıfına dönmelidir”* dedi.

İlk oturumun ardından verilen aradan sonra forum bölümüne geçildi. Bu oturumda EMEP, DİP Girişimi, TSİP, SDP temsilcileri söz alarak krize ilişkin görüşlerini ifade ettiler.

Forum bölümünde söz alan Yüksel Akkaya ise, bu dönemde siyasi partilerin ve sendikaların önemine değindi. “Kriz döneminde milliyetçilik” yapanları eleştirerek *“bir tarafta emekçilerle birlikte kriz üzerine mücadele edenler, diğer tarafta demokratik talepler, Kürt sorunda çözüm diyenler, anlamak güç...”* dedi.

Forum bölümünün temel tartışması Çatı Partisi ve Türkiye solunun birleşmesi üzerine oldu. Yaklaşık iki saat süren tartışmaların ardından etkinlik sona erdi.

Mamak İşçi Kültür Evi 8. mücadeleye yılını bir etkinlikle kutladı!

Yılgınlığın, umutsuzluğun ve karamsarlığın hâkim olduğu bugünkü toplumsal atmosferde, tüm çabasını ve olanaklarını işçi ve emekçileri devrimcileştirmek için seferber eden Mamak İşçi Kültür Evi yeni kavga yılını gerçekleştirilen bir etkinlikle kutladı.

Mamak İşçi Kültür Evi 8. yıl etkinliği 26 Ekim Pazar günü gerçekleştirildi. 7 yıldır Mamak İşçi Kültür Evi’nin mücadelesine omuz veren Mamaklı işçi ve emekçiler gerçekleştirilen ziyaretlerle etkinliğe davet edildi.

İşçi Kültür Evi bünyesinde oluşturulan topluluklara, atölye çalışmalarına ve söyleşilere katılan emekçilerin ağırlıklı olarak katıldığı etkinlik coşkulu ve canlı bir atmosferde geçti.

Etkinlik TADAL işçilerinin ziyareti ile başladı. Sınıf hareketinin sorunları üzerine yapılan söyleşi ve TADAL işçileriyle gerçekleştirilen sohbetlerin ardından program devam etti.

8. yıl etkinlik programı kısa ve özlü olarak hazırlanmıştı. İlk olarak bir açılış konuşması yapıldı. Açılış konuşmasında yeni bir dünya, yeni bir kültür mücadelesinde devrimci bir kültür-sanat mevzisi olarak Mamak İşçi Kültür Evi’nin çağrısına yanıt veren Mamaklı emekçiler selamlandı.

Yapılan konuşmada şunlar söylendi: “Bu uzun ve çetin yolda omuz omuza vererek işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesini büyüyenlerle birlikte bugüne geldik. Bundan sonrada sömürücü sermaye düzenine karşı devrimin ve sosyalimin kızıl bayrağını daha da yükseklerde dalgalandırmaya devam edeceğiz.”

Konuşmada ayrıca Mamak İşçi Kültür Evi’nin kapitalizmin işçi ve emekçilere dayattığı sosyal yıkıma, burjuva düzen gericiğine, kölece yaşam koşullarına, yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı günü birlik bir mücadele yürüttüğü vurgulandı.

Ardından Mamak İşçi Kültür Evi’nin geçmiş yıllarda gerçekleştirdiği faaliyetlerinden kısa kesitlerin yer aldığı bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon gösteriminde kapitalizme, faşizme, sosyal yıkım saldırılarına, faşist katliamlara karşı gerçekleştirilen çok sayıda eylem, etkinlik ve faaliyetin görüntüleri yer aldı. Bu yıl gerçekleştirilen 7. yıl kampanyasının çalışmaları ile kitle etkinliklerinin görüntülerine de özel olarak yer verildi.

Ayrıca sağlık ve emeklilik hakkını gaspeden SSGSS gündemli panel, eylem ve etkinlikler, TEGA, TÜMTİS, TELEKOM ve Tuzla Tersane işçileri ile yapılan dayanışma faaliyetlerine, emekçi kadınların kapitalizmin çifte sömürüsüne karşı mücadelesinde sembolleşen 8 Mart kutlamalarına ve devletin katliamcı kimliğini teşhir eden birçok siyasal faaliyetten kesitlere yer verildi.

Gazi’den, Maraş’a, Çorum’a, Sivas’a ve 12 Eylül askeri faşist darbesine ve cezaevi operasyonlarına kadar sermaye devletinin katliamcı kimliğini ele alan tüm süreçler ile işçi ve emekçilerin katliamcı devletten hesap sorma bilincini uyarmaya yönelik çalışmalar bir kez daha gösterildi.

Sosyal yıkım saldırılarına, geleceksizliğe, çeteleşen devlete ve çürüyen düzene karşı çözümün devrimde ve kurtuluşun sosyalizmde olduğunu şiarlaştıran ve bu yıl 5 bin işçi ve emekçiyi buluşturan Mamak Kültür-Sanat Festivali ile güçlü bir politik kampanya temelinde örgütlenen 1 Mayıs’ı anlatan

görüntülere yer verildi.

Ardından kısa bir konuşma yapıldı ve BDSP’nin 9 Kasım günü Ankara Sanat Tiyatrosu’nda Ekim Devrimi’nin 91’inci yılı vesilesiyle gerçekleştireceği etkinliğe çağrı yapıldı.

Etkinlikte MİKE Tiyatro Topluluğu, Mamak İşçi Kültür Evi’nin yürüttüğü kitle çalışmaları sırasında yaşanan ilginç olayları anlatan bir doğaçlama

sergiledi. Doğaçlamalarda Mamak İşçi Kültür Evi’nin yarattığı birikimin ne kadar zorlu ve sabırlı bir çabanın ve çalışmanın ürünü olduğu anlatıldı.

Etkinliğin bitiminde İşçi Kültür Evi’nde kalanlar bağlama eşliğinde türküler söyledi ve halaylar çekti. Hep bir ağızdan Enternasyonal marşı söylendi.

Etkinliğe 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Köln’de ortak panel: “68’in penceresinden geleceğe bakmak!”

Avrupa Demokratik Kitle Örgütleri Platformu (DEKÖP-A) bileşenleri, 26 Ekim günü Köln’de “68’in aynasından geleceğe bakmak!” başlıklı bir ortak panel düzenledi. Panele Yek-Kom dışındaki tüm DEKÖP-A bileşenleri katıldı.

Panel tartışmayı yöneten arkadaşın yaptığı açılış konuşması ve devrim şehitleri anısına yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından kurum temsilcileri kendilerine ayrılan 20 dakikalık sürede konu hakkındaki görüşlerini açıkladılar.

İlk olarak Avrupa Türkiyeli işçiler Konfederasyonu (ATİK) temsilcisi söz aldı. ATİK temsilcisi, ‘68 öncesi yaşanan tarihsel süreçlere değindi ve 68’in sadece bir gençlik hareketi olmadığını, aynı zamanda bir sınıf hareketi olduğunu belirtti. ‘68 Hareketi’nin Türkiye’deki yansımalarına ve bunun içinden doğan ‘71 Devrimci Hareketi’nin önemine vurgu yaptı. Konuşmacı sözlerini “68 hareketi gıdasını esas olarak Büyük Çin Kültür Devrimi’nden almıştır” vurgusuyla bitirdi.

ATİK temsilcisinden sonra Avrupa Ezilen Göçmenler Konfederasyonu (AvEG-Kon) temsilcisi söz aldı. AvEG-Kon temsilcisi ise konuşmasında, 68 hareketine dünya ve Türkiye’den çeşitli örnekler verdi ve 68’in dünyada yaşanan bir aydınlanma hareketinin tepe noktası olduğunu, 68’in Türkiye’de Denizler şahsında ve bazı diziler aracılığıyla çarpıtılarak özünden arındırılmaya çalışıldığını ifade etti. Bu hareketin aynı zamanda güçlü bir ırkçılık ve savaş karşıtı hareket olduğunu dile getirdi ve konuşmasını kriz ve krizden devrimci amaçlarla yararlanmak için devrimci bir odak yaratılması gerektiği vurgusuyla bitirdi.

Panelde üçüncü olarak Avrupa Demokratik Halklar Konfederasyonu (ADHK) Temsilcisi söz aldı. ADHK temsilcisi ise konuşmasına “68’den çıkarılması gereken asıl ders ideolojiktir” diyerek başladı. Ardından Türkiye ve Kürdistan’daki belli başlı hareketlerin ideolojik olarak zaaflı olduklarını belirtti ve sözlerini “Türkiye’de 68 hareketi esas olarak Kkemalist bir karakter taşıyordu. Fakat ‘71 hareketi, özellikle İ. Kaypakaya şahsında bunu aşmıştır ve bu çok önemli bir kopuştur” diyerek noktaladı.

Bu konuşmanın ardından Bir-Kar temsilcisi konuştu. Bir-Kar temsilcisi konuşmasına, 68’in dünya çapında çok kitlesel, yaygın ve ciddi bir anti-savaş, anti-ırkçı, anti-sömürgeci ve aynı zamanda

da feminizm şahsında güçlü bir demokratik kadın hareketi olduğunu belirterek başladı. Aynı dönemin Türkiye’de de güçlü bir sosyal ve ulusal uyanış dönemi olduğunu belirtti. Fakat bu aynı iyimser dönemin ciddi idelolojik ve örgütsel zaaflarla malul olduğunu belirten Bir-Kar temsilcisi, bu dönemi “burjuva sosyalizmi” dönemi olarak adlandırdı. Bir-Kar temsilcisi, konuşmasının devamında ise, 68 hareketinden ideolojik ve örgütsel ciddi tarihsel bir kopuş olan ‘71 Devrimci Hareketi’nin önemine vurgu yaptı. ‘71 devrimci çıkışının tarihsel olarak çok ciddi bir ilerleme olduğunu, bu anlamda, bunun devrimci geçmişimizi oluşturduğunu fakat ideolojik olarak bu dönemin de “küçük burjuva sosyalizmi veya devrimciliği” dönemi olduğunu belirtti. Bu dönemi “proleter sosyalizmi ve devrimciliği” olarak aştıklarını ve yeni dönemde tek geçerli ideolojinin bu olduğunu, geleceği, partisi öncülüğünde savaştıkları proletaryanın belirleyeceğini belirterek konuşmasını bitirdi.

Panelde son olarak, Yaşanacak Dünya temsilcisi söz aldı. “‘68’li olmak, devrimci olmaktır!” diye söze başlayan Y. Dünya temsilcisi, 68’in dünyayı değiştirme hareketi olduğunu, bu anlamda ihtilalci olduğunu belirtti ve her hareketi doğduğu koşullara bağlı kalarak değerlendirmek gerektiğini, ideolojik olarak eleştirirken buna dikkat edilmesi gerektiğini belirtti. Bu dönemin en büyük zaaflarının devrimci bir partiden yoksunluk olduğuna vurgu yaptı. Ardından kapitalizmin yaşadığı güncel krize değinen temsilci, emek ile sermaye arasındaki çelişkinin had safhada olduğunu ve aynı zamanda tarihin en büyük proleterleşme hareketinin yaşandığını ve bunun da sosyalizmi güncel bir alternatif haline getirdiğini ve sosyalizmde ısrar etmek gerektiğini vurguladı.

Verilen aradan sonra dinleyicilere söz hakkı verildi. Bu bölümde söz alan çeşitli çevreden kişiler konuya ilişkin görüşlerini dile getirdi ve panelistlere sorular yöneltti. Panel 10 dakikalık ikinci konuşma hakkı ve panelistlerin sorulara cevap vermelerinin ardından sona erdi.

Panelden sonra katılımcı kitle, Yek-Kom’un sömürgeci sermaye devleti tarafından Kürt halkına dayatılan imha ve inkar politikasını teşhir etmek amacıyla kurduğu ve 8 Kasım günü sona erecek olan “Nöbet Çadırı”nı ziyaret etti.

Panele yaklaşık 100 kişi katıldı.

Bir-Kar / Köln

Mücadele Postası

Seferden zafer çıkmadı!

Sınırötesi operasyonlar, gözaltında işkence ve ölümler, ekonomik kriz ve Kürt sorunundaki inkar ve imha siyaseti sermaye hükümetine zor günler yaşıyor. Son olarak Abdullah Öcalan'a yönelik saldırı haberlerinin ardından Diyarbakır gezisi hezimetle sonuçlanan Tayyip Erdoğan Kürt illerine yaptığı gezilerde protestolarla karşılandı.

AKP Tunceli Merkez İlçe Kongresi'ne katılmak üzere Tunceli'ye giden Tayyip Erdoğan yine protesto gösterileriyle karşılandı. Dersim'de Yeraltı Çarşısı önünde biraraya gelen binlerce kişi AKP Dersim İlçe binasına yürüyerek siyah çelenk bıraktı. Erdoğan'ın ziyareti nedeniyle kent polis ablukasına alınırken yapılan yürüyüşe DTP Milletvekilli Şerafettin Halis, Tunceli Belediye Başkanı Songül Erol Abdil, EMEP, KESK Tunceli Şubeler Platformu, DİSK/Genel-İş Tunceli Şubesi, Eğitim-Sen, SES, Halk Kültür Merkezleri, DHP, ESP, Partizan ve Halk Cephesi katıldı. Ağırıklı olarak DTP kitlesinin katıldığı yürüyüşte Abdullah Öcalan'a dönük fiziki saldırı protesto edildi. Eylemde yapılan konuşmalarda "Dersim halkı satılık değildir!" dendi.

DTP Dersim İl Başkanı Murat Polat Kürtler'in taleplerinin sınır ötesi operasyon tezkeresi, OHAL'e dönüş hazırlıkları, işkence ve ölümlerin artırılmasıyla cevaplandığını söyledi, Ergenekon generallerinin ödüllendirilerek bırakıldığını ifade etti. Polat, Öcalan'a yapılan saldırının Kürt hassasiyetini tetikleyerek halkın yoğun tepkisi ve öfkesine yol açtığının altını çizdi.

Diyarbakır ziyareti hüsrana sonuçlanan Erdoğan'ın yaptığı "birlik, sevgi, kardeşlik" çağrıları ise rağbet görmedi.

Böylece Diyarbakır gezisinden eli boş dönen Erdoğan'a Tunceli'ye de "hoşgelemedi."

TAYAD'tan protestolar...

Tutuklu Hükümlü Aileleri Yardımlaşma Derneği (TAYAD) hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine ve Adalet Bakanlığı'nın yayınladığı genelgeye rağmen uygulanmayan sohbet hakkının uygulanmamasına karşı İstanbul ve İzmir'de 25 Ekim günü basın açıklamaları gerçekleştirdi.

İzmir'deki açıklama Kemeraltı girişinde yapılan eylemde "Sohbet hakkı uygulansın Adalet bakanı sözünü tutsun" pankartı açıldı. Açıklamada, Adalet Bakanlığı'nın haftalık 10 saatlik sohbet hakkını uygulama sözünü tutmadığı dile getirilirken çıkartılan genelgenin 2 yıldır uygulanmadığı söylendi.

Eylemde "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Adalet Bakanı sözünü tutsun!", "Engin Çeber'in katilleri tutuklansın!", "Tecrite son genelge uygulansın!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!"

sloganları atıldı. TAYAD'lılar İstanbul'da gerçekleştirdikleri basın açıklamasını Taksim Tramvay Durağı'nda yaptılar. "Adalet Bakanı yalan söylüyor hapishanelerde ölümler devam ediyor!", "Hapishanelerde tecrit ve işkenceye son sohbet hakkı uygulansın!/TAYAD'lı Aileler" pankartları açıldı.

Açıklamanın ardından İstiklal Caddesi boyunca bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir-İstanbul

TAYAD'tan AB'ye protesto!

TAYAD'lı Aileler, hapishanelerde yaşanan hak ihlalleri ve Engin Çeber'in işkence sonucu öldürülmesine karşı "AB'nin sessiz kalarak onay vermesini" Taksim'de bulunan AB Temsilciliği önünde protesto ettiler.

"Hapishanelerde tecrit ve işkenceye son! Sohbet hakkı uygulansın!" ve "Adalet Bakanı yalan söylüyor! Hapishanelerde ölümler devam ediyor!/TAYAD'lı Aileler" pankartlarını açan aileler, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Hapishanelerde tecrit ve işkenceye son"

dövizlerini taşıdılar.

TAYAD adına gerçekleştirilen açıklamada siyasi iktidarın tecrit politikalarında yalnız olmadığı, en büyük destekçisinin ABD ve AB devletleri olduğu belirtildi.

Açıklamanın ardından TAYAD'lı Aileler adına bir heyet, Engin Çeber'in maruz kaldığı işkenceye ilişkin hazırladıkları dosyaları AB Temsilciliğine sundu. Yapılan kısa bir konuşmanın ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sonunda 'başardı!'

Sol, sosyalist basın yayın organlarına dönük hemen her dönem uygulanan baskı ve sansür 'muhalif' içerikli çeşitli yayınları da kapsıyor.

Özellikle Recep Tayyip Erdoğan'ı hedef alan karikatürleriyle azımsanmayacak bir okuyucu kitlesine sahip olan *Leman* dergisi yargı kararıyla tazminata mahkum ettiriliyor. İşçi ve emekçilere yönelik saldırı yasalarının meclisten geçirilmesinde sermaye uşağı görevini layıkıyla yerine getiren sermaye hükümeti AKP, mahkeme kanalıyla açtığı davalarla bu kesimleri sindirme amacı güdüyor.

Mahkeme son olarak *Leman* dergisinin 6 Şubat 2008 tarihli sayısında Erdoğan'ın "*Batının ilmini bilimini değil, ahlaksızlığını aldık*" sözleriyle beraber orta parmağını gösterirken tasvir edildiği karikatürü için dergi ve şirket sahibi Mehmet Çağçağ'a 20 bin YTL'lik tazminat davası açmıştı. Ankara 16. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde 21 Ekim 2008 tarihinde görülen duruşmada verilen kararla *Leman* dergisi sahibi Çağçağ Tayyip Erdoğan'a 4 bin YTL ödemeye mahkum edildi.

Haftalık *Leman* dergisi ise tazminat kararının temyizine hazırlanıyor.

Çağçağ'a açılan dava Erdoğan'ın benzer gerekçelerle açtığı davaların ilki değildi. *Cumhuriyet*'ten Musa Kart ve *Evrinsel*'nden Sefer Selvi'ye de çizdikleri karikatürler nedeniyle davalar açan ancak bu davaları kazanamayan Erdoğan, Çağçağ'a da daha önce dava açmıştı. Erdoğan karikatüristler üzerindeki hukuk teröründe uzun uğraşlar sonucunda "başarı" sağlamış oldu.

Çağçağ'ın 4 bin YTL tazminata mahkum olmasının ardından bu hafta tekrar çıkan haftalık *Leman* dergisi kapağına bir kez daha Tayyip Erdoğan'ı taşıdı.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

Gericiliğe ve çetelere
Emperyalizme ve şovenizme
Çürüyen düzene, çeteleşen devlete
İşsizliğe ve geleceksizliğe
Ticarileşen eğitime karşı

YÜKE KARŞI

6 Kasım'da
alanlara!